

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων»
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεξίζοπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος,
Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἰαοίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναὴλ – Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ. Χριστοφόρος – Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀθήνα –
Ἀρχ. Varsanufios-Bazyli Doroszkiewicz, Βαρσοβία, Πολωνία – Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Λεμεσὸς, Κύπρος –
Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς – Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Κασσανδρεία –
καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς – Μον. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ)
Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς. Τηλ.: 210 6082271 Fax: 210 6082219, <http://www.ppu.gr>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρνάι, τηλ. 210 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» μηνύσεων νεοφανῶν αἱρέσεων
πού δὲν θέλουν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν.

Παράλληλα, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε βοήθεια σέ θύματα νεοφανῶν αἱρέσεων.

Γιὰ νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας,
μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συμβολή σας.

Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας
γίνονται μέ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς μέ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή

(ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς) ἢ μέ τραπεζικὴ ἐπιταγή
(ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ... ΤΗΣ “ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ”

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἰρέσεων

Β’

«Ἡ Νέα Ἐποχή»

Στό πρῶτο μέρος τῆς μελέτης μας εἶδαμε ποῖο εἶναι τό ἐννοιολογικό περιεχόμενο τοῦ ὄρου “Θετική Σκέψη” καί τήν χαρακτηρίσαμε ὡς ρεῦμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς”. Πρῶτον ὅμως παρουσιάσουμε αὐτή τή στενή σχέση τους καί πρὸς διευκόλυνση τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὑπενθυμίζουμε συνοπτικά καί ἐπιγραμματικά ὅτι ἡ “Νέα Ἐποχή” θεμελιώνεται στίς ἐξῆς βασικές “δοξασίες”:

α. Ὁ Θεός δέν εἶναι πρόσωπο, ἀλλά μιὰ ἀπρόσωπη δύναμη ἢ “Συμπαντική ἐνέργεια ἢ Συνειδητότητα”, ἕνα “Παγκόσμιο Συμπαντικό Πνεῦμα” πού ταυτίζεται κατ’ οὐσίαν μέ τόν κόσμον καί τόν ἄνθρωπον ὡς “Ἐν Ὁλον” (ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου, **ἀπόλυτος μονισμός**).

β. Ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου μέσα σ’ αὐτό τό “Ὁλον” εἶναι κυκλική καί ἡ αὐτοπραγμάτωσή του ἐπιτυγχάνεται μέσω ἀτέρμονης σειρᾶς μετεναρνώσεων.

γ. Τέλος, δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. “Ὅλα εἶναι “θεϊκά”· τό κακό εἶναι “ἡ ἄλλη ὄψη τοῦ ἴδιου πράγματος” (περισσότερα βλέπε π. Ἄντ. Ἀλεβιζοπούλου, Νεοφανεῖς αἰρέσεις, Καταστροφικές λατρεῖες, σελ. 212).

Στή συνέχεια, θά ἀναφερθοῦμε σέ λίγα, ἀλλά χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα μέσα ἀπό τά βιβλία τῆς “Θετικῆς Σκέψης”, πού καθιστοῦν φανερό αὐτό τόν νεοεποχίτικο χαρακτήρα τῆς.

Ἁ “θεός” καί ὁ ἄνθρωπος τῆς “Θετικῆς Σκέψης”

Σέ βιβλίο ἐνός ἀπό τούς πῶ γνωστούς ἐκφραστῆς αὐτῆς τῆς κινήσεως διαβάζουμε: “*Εἶμαι ἕνα μέ τήν ἴδια αὐτή Δύναμη πού μέ δημιούργησε καί αὐτή ἡ Δύναμη μοῦ ἔδωσε τή δύναμη νά δημιουργῶ τίς δικές μου συνθήκες... Εἶμαι ἡ δημιουργική δύναμη τοῦ κόσμου μου... Ἐχω ὅλες τίς θεϊκές ιδέες καί τήν δραστηριότητα πού χρειάζομαι*” (L. Hay: Μεταμορφώστε τή Ζωή σας, λήμμα “Ἀδένης”, ἔκδοση Success Dynamics, σ. 213). Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, εἶναι ἡ **“δημιουργική δύναμη τοῦ κόσμου του”** καί δέν ὀφείλει τήν ὑπαρξή του στόν Παντοδύναμο Δημιουργό Θεό.

Σύμφωνα μέ ὅσα ὑποστηρίζει ἄλλος “πνευματικός δάσκαλος” τῆς κινήσεως, “Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν”

δέν εἶναι ἡ πραγματικότητα πού ἐδραιώθηκε μέ τήν παρουσία τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐπὶ τῆς γῆς καί στήν ὁποία καλεῖται νά ἐνταχθεῖ “πᾶς ἄνθρωπος”. Εἶναι κάτι πού βρῖσκεται πάντα μέσα στόν ἄνθρωπον καί ἐξαρτᾶται ἀπό τή δική μας **“σπουδαία θεϊότητα καί μεγαλοπρέπεια”**. Γι’ αὐτό, λέει: “*Μή ζητᾶτε ἀπό τό Θεό νά τό κάνει αὐτό γιά σᾶς, ἀλλά στήν πραγματικότητα ἀναγνωρίστε τή δική σας σπουδαία θεϊότητα καί μεγαλοπρέπεια*”, “*Κοιτάξτε μέσα σας, κι ὄχι ἔξω*”: (W. Dyer, Πίστεψέ το καί θά τό δεῖς, σ. 45).

Καί σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἴδιου βιβλίου διαβάζουμε: “*Τό θεῖο τμήμα τοῦ ἑαυτοῦ μας, πού τό ἔχω ὀνομάσει σκέψη καί Θεό, εἶναι μιὰ δύναμη μέσα στό σύμπαν, τήν ὁποία εἶμαστε ἱκανοί νά τήν συντονίσουμε μ’ αὐτό πού πιστεύουμε κι’ ἂν τό θέλουμε. Στήν πῶ ἀγνή καί καθαρή μορφή τοῦ συγχρονισμοῦ, ἔχουμε μιὰ ἐπιλογή σχετικά μέ τό νά διώσουμε τή σκέψη μέσα στή μορφή, ἢ σέ καθαρή σκέψη. Ἐχουμε μιὰ ἐνορατική αἴσθηση ὅτι τό νά δροῦμε, ἢ νά συνεχίσουμε μιὰ δράση κατά ἕνα ὀρισμένο τρόπο, σημαίνει νά δημιουργοῦμε ἕνα ἐπερχόμενο γεγονός*” (σ. 258).

Δηλαδή, ἡ Δημιουργική Δύναμη τοῦ σύμπαντος δέν εἶναι ὁ Παντοδύναμος προσωπικός Θεός, ὁ Ὁποῖος δημιουργεῖ, κατευθύνει, συντηρεῖ καί καθορίζει τά πάντα. Ἀντιθέτως, ὁ Θεός ταυτίζεται μέ **“τό θεῖο τμήμα τοῦ ἑαυτοῦ μας”**, πού ὀνομάζεται **“σκέψη ἢ θεός”** καί τό ὁποῖο εἶναι **“μιὰ δύναμη μέσα στό σύμπαν”**, τήν ὁποία ἐμεῖς **“εἶμαστε ἱκανοί νά συντονίσουμε”** σύμφωνα μέ τήν βούλησή μας **“μ’ αὐτό πού πιστεύουμε κι’ ἂν τό θέλουμε”**. Συνεπῶς, ὁ Θεός εἶναι μιὰ δύναμη πού ἐξαρτᾶται ἀπό τήν δική μας θέληση καί ἱκανότητα νά τήν συντονίσουμε μ’ αὐτό πού θέλουμε. Τελικά, τό κείμενο αὐτό μέ τήν συγκεκριμένη διατύπωση, καλεῖ νά “διώσουμε τή σκέψη μέσα στή μορφή” καί ὑποστηρίζει ὅτι μέ τήν “ἐνορατική αἴσθηση” (;) πού ἔχουμε δημιουργοῦμε “ἕνα ἐπερχόμενο γεγονός” (!).

Βεβαίως εἶναι ἀπορίας ἄξιο πῶς σέ σεμινάρια μιᾶς “εταιρείας”, ἡ ὁποία ἔχει σκοπό “τήν διάδοση τῆς σύγχρονης ἐπιστημονικῆς γνώσης”, γίνεται λόγος γιά “θεό”, προσδίδοντάς τους ἔτσι μιὰ μεταφυσική

διάσταση. Πάντως, εκείνο πού προκύπτει από τὰ κείμενα αὐτά εἶναι ὅτι αὐτός ὁ "θεός", γιά τόν ὁποῖον μιλοῦν, δέν εἶναι ὁ Θεός τῆς πίστεως, τόν Ὅποῖον γνωρίζουμε καί λατρεύουμε ὡς ὑπερκόσμιον Δημιουργόν τοῦ σύμπαντος, ἀφοῦ, κατά τήν "Θετική Σκέψη", εἶναι τό "τιμῆμα τοῦ ἑαυτοῦ μας". Αὐτός ὁ "θεός" τῆς "Θετικῆς Σκέψης" ταυτίζεται μέ τήν σκέψη μας, μέ τόν "ἑαυτό μας". Καί αὐτός ἀκριβῶς εἶναι ὁ σκοπός τῶν ποικίλων σεμιναρίων "αὐτογνωσίας", νά ἀντιληφθοῦμε δηλαδή καί νά ἀνακαλύψουμε μέσα μας αὐτή τήν πραγματικότητα. Σέ τί ἄραγε διαφέρει αὐτός ὁ "θεός" τῆς "Θετικῆς Σκέψης" μέ τήν "**Ἐσωτερική Δύναμη**" τήν ὁποία "ἐνεργοποιοῦν" τὰ σεμινάρια τῆς σειρᾶς "**Μποῶ**";

"Θεός" - "πίστη" - "προσευχή"

"Ὅλα αὐτά ὅμως εἶναι μιά καθαρά νεοεποχίτικη ἀντίληψη περί Θεοῦ καί ἀνθρώπου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁ Θεός, ὅπως εἴπαμε, δέν εἶναι ἕνα ξεχωριστό πρόσωπο ἔξω ἀπό ἐμᾶς, ἀλλά "μέσα μας" καί "Ἐνα" μέ τόν κόσμο. Πολύ περισσότερο, αὐτός ὁ "θεός" δέν εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας. Ἀναγκαῖα συνέπεια αὐτῆς τῆς "πίστης" εἶναι ὅτι καί ὁ ὅρος "πίστη" ἀλλάζει περιεχόμενο. Ἡ πίστη δέν εἶναι πλέον μιά ἀναφορά τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἕνα Ὑπέροστο Θεῖο Πρόσωπο ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἀπό τό Ὅποῖο ζητάει δύναμη, ἀγάπη, συγχώρηση, σωτηρία. Ἡ "πίστη", ὅπως διδάσκει ἡ "Θετική Σκέψη", εἶναι μιά ιδιότητα μέσα στόν ἄνθρωπο, πού πηγάζει ἀπό τίς ἐσωτερικές δυνάμεις του καί γίνεται πηγὴ ἐνεργείας στήν λήψη ἀποφάσεων: "**Ἡ πίστη, ἀφοῦ εἶναι ἐνσωματωμένη στήν ἐσωτερική ζωὴ ὄλων, δοσμένη ἀπὸ τὸ Θεό, γίνεται ἡ κύρια πηγὴ ἐνεργείας στή λήψη ἀποφάσεων καί γι' αὐτό ἀπαιτεῖ νά θρῖσκονται ὅλοι σέ συνεχή ἐπαφή μέ τίς ἐσωτερικές τους δυνάμεις**" (Leo Buscaglia, Προσωπικότητα καί ὁλοκλήρωση, σ. 110 - 111, παρὰ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, ἀνέκδοτο Λεξικό, σ. 445). "Πίστη", λοιπόν, σημαίνει συνεχῆς ἐπαφή μέ τίς "ἐσωτερικές δυνάμεις" μας, στροφή μέσα μας, πίστη στόν "ἑαυτό" μας καί ὄχι ἀναφορά μας στόν Θεό.

Συνακόλουθο ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐκδοχῆς εἶναι ὅτι ἀλλάζει περιεχόμενο καί ὁ ὅρος προσευχῆ. Ἡ "προσευχή" τῆς "Θετικῆς Σκέψης" δέν εἶναι "θεοκοινωνία", δέν ἔχει κατεύθυνση πρὸς "τά ἄνω", ἀλλά "πρὸς τὰ ἔσω". «Εἶναι μιά τεχνική, μέ τήν ὁποία ἐπιχειρεῖται ἡ επικράτηση μιᾶς νοητικῆς στάσης, πού πρέπει νά εἰσχωρήσει στό ὑποσυνείδητο, γιά νά τό κινήσει σέ "ἀναδημιουργία", νά μεταβάλει δηλαδή τή νοητικὴ στάση σέ πράξη» (π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Διαλογισμός ἢ προσευχή; σ. 103). Ἔτσι,

γιά τόν Ν. Β. Πήλ, φερειπεῖν, θεωρητικό τῆς "Θετικῆς Σκέψης": "Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς εἶναι μιά φανέρωση ἐνεργείας" (Ἡ δύναμη τῆς Θετικῆς σκέψης, σ. 79).

Θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι σέ τελευταία ἀνάλυση ἀλλάζει καί αὐτό ἀκόμη τό περιεχόμενο τοῦ ὅρου "ἄθεος". Ἴσχυει, δηλαδή καί γιά τήν "Θετικὴ Σκέψη" ὅ,τι κηρύσσει γενικά ἡ παραθηροσκεία τῆς "Νέας Ἐποχῆς": ὅτι "**ἄθεος**" εἶναι ὄχι ὅποιος δέν πιστεύει στόν Θεό, ἀλλά ἐκεῖνος πού δέν πιστεύει στόν "**ἑαυτό**" του.

Ὁ κ. Καλογήρου ἀποδέχεται αὐτόν τόν "ἄπόλυτο μονισμό" τῆς "Θετικῆς Σκέψης", ὄχι μόνον συστήνοντας τὰ συγγράμματα τῶν "πνευματικῶν δασκάλων" τῆς "Θετικῆς Σκέψης", ἀλλά καί μέ δική του γραπτὴ ὁμολογία: Σέ βασικό βιβλίό του ὑποστηρίζει μέ ἔμφαση: «*Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα ὅλοι ὅσοι ἀσχολήθηκαν μέ τὴν μελέτη τῆς φύσης τοῦ ἀνθρώπου, φιλόσοφοι, διανοητές, ἐρευνητές ἐπιστήμονες, μῦστες... συμφώνησαν τουλάχιστον σέ ἕνα. Καί τό σημεῖο αὐτό εἶναι ἡ ὑπαρξὴ τῆς "**Ἐσωτερικῆς Ἀνθρώπινης Δύναμης**", πού εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν πνευματικῶν, τῶν ψυχικῶν καί τῶν σωματικῶν δυνάμεων πού ὑπάρχουν σέ **ΚΑΘΕ** ἄνθρωπο*». Ποιά ὅμως εἶναι αὐτή ἡ «**Ἐσωτερικὴ Ἀνθρώπινη Δύναμη**» τοῦ κ. Καλογήρου, τήν ὁποία ἐάν ἐνεργοποιήσουμε θά φθάσουμε "**σέ λιμάνια πού *ΕΜΕΙΣ* θά ἔχουμε ἐπιλέξει**"; (Ἡ Δυναμικὴ τῆς ἐπιτυχίας, σ. 31-32). Ὅπως ὁ ἴδιος βεβαιώνει: «**Ἐλάχιστοι ξέρουμε καί ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι αὐτή ἡ "**Ἐσωτερικὴ Ἀνθρώπινη Δύναμη**" εἶναι ἡ θεϊκὴ μας φύση**» (αὐτόθι σ. 37).

Ἐξ ἄλλου σέ ἄλλο σημεῖο γράφει: "**ὄλες οἱ μεγάλες θρησκείες καί οἱ δημιουργοὶ τους (Χριστός, Βούδας, Μωάμεθ) ὅπως καί ὅλα τὰ φωτισμένα μυαλά τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας**" διδάσκουν πὺς ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα του ἕνα "**δυναμικό**" τό ὁποῖο πρέπει νά τό ἐνεργοποιήσει μόνος του ὁ ἄνθρωπος. "Ἐνα δυναμικό "**πού *ΟΛΟΙ, χωρίς οὐσιαστικὲς διαφορὲς στή διατύπωση, τό ὀνομάζουν θεῖο, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ στήν ποιότητα τοῦ περιεχομένου του***" (αὐτόθι, σ. 29).

"Ἀραγε, αὐτό τό "θεῖο" "δυναμικό" τοῦ κ. Καλογήρου δέν ταυτίζεται μέ τό "θεῖο τιμῆμα τοῦ ἑαυτοῦ μας" τοῦ W. Dyer ἢ τήν "δημιουργικὴ δύναμη τοῦ κόσμου" τοῦ L. Hay, στοὺς ὁποίους ἀναφερθήκαμε παραπάνω; Εἶναι δυνατόν ὁ εὐστροφος νοῦς τοῦ κ. Καλογήρου νά διατυπώνει ἐν ἀγνοίᾳ του αὐτὲς τίς ἀντροθόδοξες θέσεις;

Ἡ μετενοσκόπηση

Συνέπεια αὐτοῦ τοῦ "ἄπόλυτου μονισμού" εἶναι ἡ "πίστη" τῆς "Θετικῆς Σκέψης" στό κάρμα καί στήν

μετενσάρκωση. Σέ βασικό κείμενό της διαβάζουμε: "Ατέλειες ἐκ γενετῆς! Καρμικό. Ἐγὼ ἐπέλεξα νά γεννηθῶ ἔτσι. Ἐγὼ διάλεξα τούς γονεῖς μου", γράφει ὁ L. Hay (ἐνθ. ἀνωτ. σ. 222). Καί εἶναι ἐπόμενο νά φθάνει κανεὶς σ' αὐτό τόν παραλογισμό, δηλαδή νά διαλέγει τό πῶς θά γεννηθεῖ. "Ὅπως ὑποστηρίζουν πολλές παραθησκευτικές ομάδες τῆς "Νέας Ἐποχῆς" ὁ ἄνθρωπος, στήν πορεία τῶν "ἐπαναγεννήσεων" του, διαλέγει ἀκόμη καί τούς γονεῖς ἀπό τούς ὁποίους θά γεννηθεῖ. Ὁ Hay ὑποστηρίζει: "Εἶμαι ἕνα μέ τήν ἴδια αὐτή Δύναμη πού μέ δημιούργησε καί αὐτή ἡ Δύναμη μου ἔδωσε τή δύναμη νά δημιουργῶ τίς δικές μου συνθήκες..." (αὐτόθι σ. 213).

Ἐφ' ὅσον, κατά τήν "Νέα Ἐποχή", δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός γιά νά συγχωρήσει τόν ἄνθρωπο, νά τόν σώσει, εἶναι θεδαίως ἀναγκαῖο μόνος του ὁ ἄνθρωπος νά ἐπιδιώξει καί πάλι νά διορθώσει τό "κάρμα" του μέ μιὰ νέα μετενσάρκωση. Ὁ ἄνθρωπος, δηλαδή, πού ὡς κατ' οὐσίαν "ἐκδηλωμένος θεός", σέ μιὰ προηγούμενη ἐκδήλωση-ζωή του, ἐδημιούργησε ἕνα "κάρμα" (πού εἶναι ἡ συσσώρευση πράξεων καλῶν ἢ κακῶν μᾶς ζωῆς ἢ καί περισσοτέρων) ἐπιλέγει καί πάλι μόνος του, νά "ἐκδηλωθεῖ" καί νά ξαναγεννηθεῖ σέ μιὰ νέα ζωή καί δυνατότητα, διαλέγοντας ὁ ἴδιος τίς συνθήκες τῆς ζωῆς του, ἀκόμη καί τούς γονεῖς του, ἀνάλογα μέ τό "κάρμα" του ἀπό προηγούμενες ζωές του. Ἡ ἀποδοχή καί αὐτῆς τῆς δοξασίας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ "Θετική Σκέψη" εἶναι πράγματι, ὅπως τήν χαρακτηρίσαμε ἤδη, μιὰ "ἀτραπός" τῆς "Νέας Ἐποχῆς".

Αὐτές ὅμως οἱ θέσεις προωθοῦνται μέ τά βιβλία τῶν "πνευματικῶν δασκάλων" τῆς "Θετικῆς Σκέψης", μεταξύ τῶν ὁποίων καί τό βιβλίον του L. Hay, πού συστήνει ἡ "Success Dynamics".

Τό καλό καί τό κακό

Ἀνάλογη εἶναι καί ἡ διδασκαλία τῆς "Θετικῆς Σκέψης" περί καλοῦ καί κακοῦ καί τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν. Ἡ "ἠθική" καί τό "καλό" καθορίζονται ἀπό τήν ἴδια τήν κίνηση. Τό ἄν νομίζεις ὅτι εἶσαι καλός ἢ κακός εἶναι μόνον μιὰ σκέψη πού μπορεῖ νά ἔχει γεννηθεῖ ἀπό μιὰ ἐσφαλμένη ἀξιολόγηση περί καλοῦ καί κακοῦ πού ἔγινε μέσα στήν θρησκεία στήν ὁποία ἀνήκει. Αὐτή ὅμως ἡ σκέψη μπορεῖ νά ἀλλάξει, δέν εἶσαι ὑποχρεωμένος νά τήν διατηρήσεις ἢ νά τήν σεβαστεῖς. Μπορεῖ νά εἶναι ἕνα "σκουπίδι" πού στό φόρτωσε ὁ Χριστιανισμός, φερεπτεῖν, καί πρέπει νά τό πετάξεις. Σέ βιβλίον τοῦ W. Dyer διαβάζουμε: "Ἐπάρχει περίπτωση νά ψάξεις στά χθεσινά σκουπίδια γιά νά ἐτοιμάσεις τό σημερινό σου φαγητό; **Μήπως ψάχνεις ἀπό τά παλιά πνευματικά σου σκουπίδια νά δημιουργήσεις τίς ἐμπειρίες τοῦ αὔριο;** Ἄν μιὰ σκέ-

ψη ἢ μιὰ πεποίθηση δέ σέ ἐξυπηρετεῖ πιά, ἄφησέ την νά φύγει! **Δέν ὑπάρχει γραπτός νόμος πού νά λέει πῶς ἐπειδή μιὰ φορά πίστευες σέ κάτι θά πρέπει νά τό πιστεύεις παντοτεινά**" (L. Hay, ἐνθ. ἀνωτ. σ. 49, ὑπογραμμίσεις δικές μας). Δέν εἶμαι, λοιπόν, ὑποχρεωμένος νά τηρῶ τόν "γραπτό" λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἄν "δέ μέ ἐξυπηρετεῖ". Μπορῶ νά τόν πετάξω σάν "παλιά πνευματικά σκουπίδια". Τό ἄν βρίσκομαι στό "καλό", στήν ἀρετή, θά τό πῶ ἐγὼ καί ὄχι ὁ Νόμος τοῦ Χριστοῦ.

Σέ ἄλλο βιβλίον τοῦ Hay, καί στό κεφάλαιο μέ τίτλο "Ἀρνήσου τήν ταυτότητα τοῦ θύματος", διδάσκειται ὅτι, ἄν κάποιος νομίζει ὅτι μερικές ἠθικές ἀρχές τόν "θυματοποιοῦν", ὀφείλει νά ἐπανεξετάσει τίς πεποιθήσεις του. "Ἡ ἠθική καί οἱ ἀξίες σας: Εἶναι πιθανό νά ἔχετε υἰοθετήσῃ μιὰ σειρά ἠθικῶν ἀρχῶν, πού, ἐνῶ ξέρετε πολύ καλά ὅτι ὄχι μόνον δέν σᾶς βοηθοῦν, ἀλλά συχνά εἶναι ἐναντίον σας, συνεχίζετε νά τίς ἐφαρμόζετε, ἐπειδή καθορίζουν αὐτό πού νομίζετε ὅτι πρέπει νά περιμένετε ἀπό τόν ἑαυτόν σας. Πιστεύετε, ἴσως, ὅτι πρέπει νά ζητᾶτε συγγνώμη ὅταν μιλάτε ἢ σκεπτόσασθε διαφορετικά ἀπό τούς ἄλλους. Ἡ πιστεύετε, ἴσως, ὅτι τά ψέματα εἶναι πάντοτε κακά. Ἐχετε, πιθανόν, υἰοθετήσῃ κάποια σεξουαλική ἠθική, πού σᾶς ἀπαγορεύει νά χαρεῖτε τή σεξουαλικότητά σας. Ὅποια καί νά ἔναι ἡ περίπτωσή σας, **κάντε μιὰ ἐπανεξέταση τῆς ἠθικῆς σας καί ἀρνηθῆτε νά συνεχίσετε τήν αὐτοθυματοποίησή σας, ἐπιμένοντας σέ πεποιθήσεις χωρίς ἀντίκρουσμα**" (W. Dyer, Νά κινεῖς τά δικά σου βήματα, σ. 49. Παράθεση ἀπό τό ἀνέκδοτο Λεξικό τοῦ π. Ἄντ. Ἀλεβιζοπούλου, ὑπογραμμίσεις δικές μας).

Καί ἐδῶ ἀποδεικνύεται ὅτι γιά τήν "Θετική Σκέψη" οἱ διδασκαλίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιά τήν συγγνώμη ἢ τό ψέμα ἢ τήν σεξουαλική ἠθική δέν φέρουν τόν χαρακτήρα τῆς θεϊκῆς αὐθεντίας ὡς ἐντολές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό, ἐάν νομίζουμε ὅτι εἶναι ἐναντίον μας, ὅτι εἶναι "πεποιθήσεις χωρίς ἀντίκρουσμα", μποροῦμε νά τίς ἐπανεξετάσουμε. Τό κακό δέν εἶναι πάντοτε κακό. "Καλό" εἶναι αὐτό πού ταυτίζεται μέ τό θέλημά μας καί "κακό" εἶναι ὅ,τι ἀντιστρατεύεται στό θέλημά μας. Δέν εἶναι, κατά τήν "Θετική Σκέψη", πάντοτε "κακό" τό ψέμα, ἢ ἡ πορνεία, ἀλλά οἱ ἠθικές ἀρχές ἐκεῖνες πού μᾶς τά ἀπαγορεύουν, διότι εἶναι ἐναντίον μας καί δέν μᾶς βοηθοῦν, γι' αὐτό πρέπει νά τίς ἀπαρνηθοῦμε. Ἄλλωστε, **"ἡ πίστη μας στήν ἰδέα τοῦ Θεοῦ πρέπει νά λειτουργεῖ γιά μᾶς καί ὄχι ἐναντίον μας"**, γράφει ὁ L. Hay (ἐνθ. ἀνωτ. σ. 193, ὑπογράμμιση δική μας).

Ἔτσι ὅμως δημιουργεῖται σύγχυσις. Καταργεῖται ἡ διάκριση μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. Δέν ὑπάρχει

«ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

Κατά την προεκλογική περίοδο του Φεβρουαρίου και των αρχών του Μαρτίου χρησιμοποιήθηκε από τα κομματικά έπιτελεία κατά κόρον ό όρος «Νέα Έποχή». Υποψιαζόμαστε ότι οι έπικοινωνιολόγοι δέν έβαλαν τυχαία στό στόμα των άρχηγών τόν όρο αυτό. Δέν μπορούμε νά πιστέψουμε ότι δέν γνωρίζουν τί σημαίνει στους σύγχρονους καιρούς ή χρήση της έννοιας «Νέα Έποχή». Για τήν ένημέρωση του πιστού μας λαού παραθέτουμε κείμενο από τό βιβλίο του άειμνήστου πατρός Άντωνίου Άλεβιζοπούλου «Άποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, "Νέα Έποχή"», τό όποίο άποκτά τραγική έπικαιρότητα μετά τόν κατακλυσμό πού ύφιστάμεθα τελευταία από τήν προβολή και τά «όράματα» της «Νέας Έποχής».

Πρόκειται για παλιά σκέψη πού συναντάται σέ έξωχριστιανικές θρησκείες. Σύμφωνα μ' αυτή, ή ανθρωπότητα περνάει από συνεχή έναλλαγή ώρισμένων έποχών και δέν άκολουθεϊ όριζόντια τροχιά.

Ό μοντέρνος όρος New Age (Νέα Έποχή) είναι παρμένος από τήν άστρολογία. Οι άστρολόγοι ισχυρίζονται ότι ό ήλιος μας και ή οίκογένεια των πλανητών του, «περιστρέφονται γύρω από έναν κεντρικό ήλιο, ό όποϊος θρίσκεται έκατομμύρια μίλια μακριά, και ότι άπαιτείται περίπου μιά περίοδος γύρω στά 26.000 χρόνια για νά κάνει μιά περιστροφή. Αυτή ή τροχιά καλείται Ζωδιακός κύκλος και διαρρείται σέ δώδεκα ζώδια» (Παραψυχολογία, 3/1981, σ. 12).

Πά νά περάσει τό ήλιακό σύστημα ένα από αυτά τά ζώδια χρειάζεται κάτι παραπάνω από 2100 χρόνια. Αυτός ό χρόνος είναι ή μέτρηση μιάς Έποχής ή Διανομής. Ό ύπολογισμός γίνεται μέ βάση τό σημείο πού θρίσκεται ό ήλιος κατά τήν 21^η Μαρτίου (σημείο

της άνοιξης). Η κίνηση από ζώδιο σέ ζώδιο γίνεται αντίστροφα. Έτσι και οι «ζωδιακοί μήνες» διαδέχονται ό ένας τόν άλλο «πρός τά πίσω»!

Οι άνθρωποι της «Νέας Έποχής» ισχυρίζονται, πώς κατά τήν έποχή της προόδου της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ό ήλιος μπήκε στό ζώδιο των ιχθύων και ή «Έποχή του Ίχθύος» άρχισε. Έταν ή έποχή πού έζησε ό Χριστός, ή έποχή του χριστιανισμού.

Η έποχή αυτή λογίζεται από τους όπαδούς της New Age σάν έποχή περιορισμού και στενότητας. Σ' αυτήν κυριαρχούσαν οι έντολές, ό έλεγχος των ιερέων, ή δίωξη των έλεύθερα σκεπτομένων ανθρώπων, ή έποχή των πολέμων, της άποικιοκρατίας, της καταστροφής της φύσης. Αυτή λοιπόν ή έποχή τελειώνει και άρχίζει μιά Νέα Έποχή, ή Έποχή του Ύδροχούου!

Αυτή τήν έποχή κηρύττουν όλες οι άποκρυφιστικές και «έσωτεριστικές» οργανώσεις: «Μπαίνουμε σέ μιά Νέα Κοσμική περίοδο, πού τό θέλημα του Θεού όρισε νά διαχυθεί τό Φως Του σέ όλη τήν ανθρωπότητα, χωρίς εξαιρέσεις, χωρίς φραγμούς, χωρίς όρια. Μπαίνουμε στην Κοσμική περίοδο, πού ή Θεία Θέληση επέλεξε για νά διαχύσει τή φωτοχυσία και τή χάρη του Άγού Πνεύματος σέ όλους τους ανθρώπους, μορφωμένους και άμορφώτους, σημαντικούς και άσήμους, έπιστήμονες, καλλιτέχνες και άπλους έργάτες» (Δ. Δώριζα, Νόμοι και λειτουργίες, έξάφυλλο, σ. 4).

«Βρισκόμαστε στην ώραϊότερη συζυγία, πού έγινε ποτέ από τότε πού γεννήθηκε ό Χριστός», λέγει σέ συνέντευξη ή Έλληνίδα άστρολόγος Φωτεινή Άποστολοπούλου-Στάϊγ.

«Περιμένουμε δηλαδή, έναν άλλο Χριστό;» τή ρώτησε ή δημοσιογράφος Πέλη Κεφαλά, και εκείνη άπάντησε:

μία "σταθερά", ό Νόμος του Χριστού, πού τά καθορίζει, αλλά ισχύει ό νόμος της "Νέας Έποχής": **Κάνε ό,τι θέλεις**". Τό "καλό" είναι μόνο εκείνο πού έσύ θεωρείς ως τέτοιο. **Δέν ύπάρχει γραπτός νόμος**", λέει ή "Θετική Σκέψη", στόν όποϊο **νά πιστέψεις παντοτινά**". Κάνετε, λέει, τό λάθος νά "συνεχίζετε νά εφαρμόζετε σειρά ήθικών αρχών", **ένώ ξέρετε πολύ καλά ότι όχι μόνο δέ σας βοηθούν, αλλά συχνά είναι εναντίον σας**". Μπορείς όμως έσύ ό ίδιος νά διαπιστώσεις μόνος σου τί είναι καλό και κακό για 'σένα. Και καταλήγει: **"Αν μιά σκέψη ή μιά πεποίθη-**

ση δέ σέ έξυπηρετεί πιά, άφησέ την νά φύγει". Δηλαδή, βρισκόμαστε σέ μιά άλλη έκδοση του "εύαγγελίου του όφews", όπως θά έλεγε ό π. Άντώνιος Άλεβιζόπουλος.

Είναι πρόδηλο ότι όλες αυτές οι θέσεις περί Θεού και ανθρώπου, αλλά και περί του καλού και της έννοιας της ήθικης, πού προωθούνται μέσα από τά βιβλία της "Θετικής Σκέψης", τά όποϊα συστήνει ή "Δυναμική της Έπιτυχίας", είναι άσυμβίβαστες μέ τήν Όρθόδοξη Πίστη μας.

(στό έπόμενο τό τέλος)

«-Δέν έννοῶ αὐτό. Περιμένουμε τή φώτιση. Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι γινόμεστε πύο διαισθητικοί. Ἐπικοινωνοῦμε καλύτερα μέ τό ὑποσυνειδητό μας, ἀκοῦμε ὄλο καί εὐκρινέστερα τόν κατευθείαν λόγο, χωρίς νά ἔχουμε ἀπαραίτητα ἀνάγκη ἀπό διερμηνεῖς.

-Εἶναι σάν νά πλησιάζουμε τή Δευτέρα Παρουσία;

-Μποροῦμε νά τό ποῦμε ἔτσι. Ἄφοῦ πλησιάζουμε τήν ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου, πού εἶναι ἡ ἐποχή τῆς φώτισης...» (Π. Κεφαλᾶ, Εἶμαστε αἰχμάλωτοι τοῦ Αἰγόκερου, Εἰκόνες 17.5.1989, σ. 62-68). Ἡ «φώτιση» λοιπόν δέν θά ἔλθει «ἀπό ἔξω», ἀλλά «ἀπό μέσα», ἀπό τό ὑποσυνειδητό τοῦ ἀνθρώπου.

Μία «Νέα Ἐποχή» κηρύττει καί ἡ ἰσλαμική αἵρεση Μπαχάι, πού ἐξαπλώνεται τόν τελευταῖο καιρό στή χώρα μας ἀνάμεσα καί σέ Ἑλληνες. Μπαχάολα καί ἡ Νέα Ἐποχή», εἶναι ὁ χαρακτηριστικός τίτλος διβλίου τῆς κίνησης πού προβάλλει τό δικό της «Χριστό», τόν Μπαχάολα, σάν «μεσσία» τῆς «Νέας Ἐποχῆς»: «Τό ὅτι ὁ κόσμος κατά τή διάρκεια του δέκατου ἔνατου καί στίς ἀρχές τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα πέρασε τήν προθανάτια ἀγωνία μιᾶς παλιᾶς ἐποχῆς καί τίς ὠδίνες τῆς γέννησης μιᾶς νέας, εἶναι φανερό σ' ὄλους. Οἱ παλιές αἰρετικές καί πατριωτικές προκαταλήψεις καί ἐχθρότητες κλονίζονται καί ἀφανίζονται μέσα στά ἐρείπια πού συσώρευσαν σ' ὄλες τίς χῶρες βλέπουμε τά σημεῖα ἑνός νέου πνεύματος πίστεως, ἀδελφότητας καί διεθνισμοῦ, πού σπᾶνε τά παλιά δεσμά καί γκρεμίζουν τά παλιά ὄρια... Ἡ παλιά ἐποχή δέν πέθανε ἀκόμη. Διεξάγει ἀγώνα ζωῆς καί θανάτου μέ τή νέα...» (J. E. Esslemont, Μπαχάολα καί ἡ Νέα Ἐποχή, σ. 3).

Τό «μῆνυμα» τῆς Νέας Ἐποχῆς» τοῦ Ὑδροχόου μεταδόθηκε στή δεκαετία τοῦ 1970 μέ τό Song Aquarius ἀπό τό μιούζικαλ Χαίρ:

*Ἄρμονία καί δικαιοσύνη καί σαφήνεια!
Συμπάθεια καί φῶς καί ἀλήθεια!
Κανείς δέν θά φμῶσει τήν ἐλευθερία,
δέν θά νεφελώσει κανείς τό πνεῦμα!
Θά μᾶς φέρει κατανόηση ὁ μυστικισμός,
καί ὁ ἄνθρωπος θά μάθει νά σκέπτεται ξανά!
Εὐχαριστίες στόν Ὑδροχόο, στόν Ὑδροχόο!*

Πρέπει νά παρατηρήσουμε πῶς ἡ σύνδεση τοῦ χριστιανισμοῦ μέ τήν κακοδαιμονία δέν ἔχει ἀντικειμενική βάση καί ἀποτελεῖ ἐρμηνεία τῶν γεγονότων «ἐκ τῶν ὑστέρων». Τά ἀρνητικά σημεῖα τῶν 20 τελευταίων αἰῶνων δέν εἶναι καρπός τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλά ἀποτέλεσμα ἀπομάκρυνσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν πνευματικό χῶρο, στόν ὅποιο, σύμφωνα μέ τή χριστιανική πίστη, τοποθετήθηκε ἀπό τό Δημιουργό του. Ἡ χριστιανική εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου στηρίζεται στήν πίστη σ' ἕνα προσωπικό Θεό, πού

εἶναι κοινωνία προσώπων, καί ἐπομέως ἐνότητα, ἀρμονία, ἀγάπη. Ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος σάν «κατ' εἰκόνα» τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι προσωπικός καί κοινωνία προσώπων, εἶναι ἀπό τή φύση του ἐνότητα, ἀγάπη, ἀρμονία, ἀλλά καί ἐλευθερία. Ἐπομένως, ἐάν θελήσει, μπορεῖ νά διώσει στή καθημερινή του ζωῆ αὐτό πού ἀπό τή φύση του εἶναι. Ὅμως μπορεῖ καί νά τό ἀπορρίψει, νά προτιμήσει μιᾶ ζωῆ «παρά φύση», δηλαδή μιᾶ ζωῆ δυσαρμονίας, μέ καταστροφικά ἀποτελέσματα γιά τόν ἑαυτό του, τήν κοινωνία καί ὁλόκληρη τή δημιουργία.

Ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, πού προβάλλεται στόν ἀποκρυφισμό καί στίς ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», δέν στηρίζεται στή πίστη σ' ἕνα προσωπικό Θεό οὔτε κατοχυρώνει τήν εὐθύνη τοῦ κάθε ἀνθρώπου γι' αὐτό πού συμβαίνει στόν συνάνθρωπο καί γενικώτερα στήν κοινωνία. Τά πάντα ἐρμηνεύονται μέ τό «νόμο τοῦ κάρμα», πού ὅπως θά δοῦμε κυριολεκτικά ἀκυρώνει κάθε προσπάθεια γιά διακαίωση καί ἰσότητα ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους· θεμελιώνει θεωρητικά τίς διακρίσεις, τήν κοινωνική ἀδικία· καί δρᾶ καταλυτικά σέ ὄλους τούς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Ἡ «Νέα Ἐποχή» δέν εἶναι κίνηση μέ συγκεκριμένες ἱεραρχικές δομές καί ἰδεολογική ἐνότητα. Πίνεται λόγος γιά τεράστιο «δίχτυ», πού ἐνάνει ἄμεσα ἡ καί ἔμμεσα, μέ πολύ χαλαρό δεσμό, ἑκατοντάδες ὁμάδες καί χιλιάδες ἄτομα· γιά μιᾶ «τάση» πού εἰσχωρεῖ σέ ὄλους τούς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, καί γίνεται πολιτικό σύνθημα· γιά «σύνδρομο», πού ἀπειλεῖ τήν κοινωνία καί ὁλόκληρο τόν πολιτισμό μας.

Ποιές ὁμάδες θά μποροῦσαν νά συγκαταλεχθοῦν στή «Νέα Ἐποχή»; Ἡ ἀπάντηση σ' αὐτό τό ἐρώτημα εἶναι δύσκολη, γιατί τόν ὄρο ἐπικαλοῦνται πολλές ὁμάδες, ἐντελῶς ἀνομοιογενεῖς. Δέν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι οὐσιαστικά ἡ «τάση» αὐτή ἐκφράζεται μέ ὄλες τίς μορφές τῆς «νεοειδωλολατρίας», ἄν δέν ταυτίζεται μέ αὐτήν· γιατί ὑπογραμμίζει ἰδιαίτερα τόν πανενθεισμό· τήν ἀντίληψη δηλαδή ὅτι ὁλόκληρη ἡ φύση εἶναι «ἐμψυχωμένη» καί ἀποτελεῖ «ἐκδήλωση» μιᾶς ἀπρόσωπης Ὑπερσυνειδητότητας ἢ Παγκόσμιας Δύναμης, πού διαχέεται καί διαπερᾶ τά πάντα.

Στήν «Νέα Ἐποχή» ἐντάσσονται πλῆθος ἀπό γκουρουνιστικές, θεοσοφικές, νεογνωστικές ὁμάδες· καί οἱ λεγόμενες «ψυχολατρεῖες», πού ὑπόσχονται νά ἀναπτύξουν ὁλόκληρο τό «δυναμικό τοῦ νοῦ» ἢ τή συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου· γιά νά τήν ὀδηγήσουν στόν Ὑπεράνθρωπο· καί νά ἀποτελέσουν ἔτσι τόν «πυρήνα» τοῦ «Νέου Κόσμου»· νά προετοιμάσουν ἢ καί νά συγκροτήσουν τή «Νέα Φυλή», πού θά ἀναλάβει νά

διοικήσει τόν κόσμο στή διάρκεια τῆς «Χρυσῆς Ἐποχῆς».

Καυτό πρόβλημα

Κατ' ἀρχήν παρατηροῦμε πῶς τό θέμα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί ὄλων τῶν μορφῶν τῆς νεο-ειδωλολατρίας, μέ τίς ποικίλες ἐκφράσεις της στό ρεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» θά συνεχίσει καί στό μέλλον νά ἀποτελεῖ «καυτό» καί «ἐπίκαιρο» θέμα. Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων πού δημιουργεῖ δέν φαίνεται εὐκολη στή χώρα μας, γιατί ἐνῶ κατά τά φαινόμενα ἡ Ἑλλάδα γίνεται τό ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν κύκλων αὐτῶν σέ παγκόσμια κλίμακα, δέν ὑπάρχει ἀπό τή δική μας πλευρά οὔτε καν ἡ στοιχειώδης «ἄμυνα».

Οἱ νέοι μας παρακινοῦνται τρόπον τινά στόν ἀποκρυφισμό, ἀφοῦ προβάλλονται μέ κάθε τρόπο οἱ ιδέες καί οἱ πρακτικές τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου», ἀπό ἐπίσημους φορεῖς καί ἀποτελοῦν «τρόπο ζωῆς», ἀκόμη καί ὑπευθύνων ἀνθρώπων τῆς πολιτικῆς μας σκηνῆς. Βασικοί ἐκφραστῆς τοῦ νέου πνεύματος, ὅπως εἶναι γκουρουιστικές, θεοσοφικές, νεογνωστικές, πνευματιστικές-μεντιουμιστικές ομάδες καί διάφορες «ψυχολατρεῖες» ἐνισχύονται πολλές φορές μέ διάφορους τρόπους καί ἀποκτοῦν «ἐπίσημα πιστοποιητικά» τοῦ «κοινωφελοῦς» καί «ἐθνικοῦ» τῶν ἔργου.

Ἡ διδαχὴ τῶν ἐπί μέρους ομάδων ἀναφέρεται σέ πολλά σημεῖα καί ἡ καθεμίᾳ διακηρύσσει πῶς μ' αὐτήν ἀρχίζει ἡ «Νέα Ἐποχή» καί ὁ δικός της Δάσκαλος εἶναι ὁ Ἀβατάρ τῆς «Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου». Ὅμως ὑπάρχουν μερικά βασικά σημεῖα, σά ὅποια «συναντῶνται» οἱ ομάδες αὐτές. Ἡ διδαχὴ αὐτή ἀναφέρεται στό «δόγμα» τῶν ἀποκρυφιστικῶν ομάδων γιά τό Θεό, τόν ἄνθρωπο, τόν κόσμο.

Γιά τίς ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δέν ὑπάρχει διάκριση ἀνάμεσα στόν Θεό καί στόν ἄνθρωπο, οὔτε ἀνάμεσα στο καλό καί στό κακό· ὅλες οἱ δυνάμεις βρῖσκονται «μέσα» στόν ἄνθρωπο καί ἐπομένως αὐτός εἶναι τό μέτρο τῶν πάντων. Δέν ὑπάρχουν ἠθικοί νόμοι, πού νά ἰσχύουν γιά ὅλους, οὔτε νομοθέτης ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο καί ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει νά λογοδοτήσει σέ κάποιον.

Ἡ καινή κτίση

Γιά τόν πιστό δέν ὑπάρχει καμμία ἐναλλαγή «Ἐποχῶν» καί ἡ ἱστορία δέν διαγράφει «κυκλική» τροχιά. Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ οἱ χριστιανοί ζοῦμε στήν νέα πραγματικότητα τῆς «καινῆς κτίσεως» καί τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι γιά κάθε πιστό ρεαλιστική πραγματικότητα. Στή χριστιανική πίστη δέν γίνεται λόγος γιά «κοσμική στροφή», ἀλλά γιά ἐσωτερική στροφή κάθε ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ὀνομάζεται μετάνοια, προκειμένου νά «εἰσέλθουμε» στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού στό πρόσωπο καί στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι παρούσα καί «ἐντός ἡμῶν» (Λουκ. ιζ' 21), δηλαδή ἀνάμεσά μας. Ὅμως οἱ χριστιανοί πρέπει νά καταστήσουν αὐτή τή βασιλεία ἐμφανῆ, ὥστε νά τήν ἀναγνωρίσει ὁ κόσμος (Ματθ. ε' 13-16).

Τό Εὐαγγέλιο τῆς ἀνάστασης καί τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ κτίσης εἶναι τό εὐαγγέλιο τῆς ζωῆς, γιατί μ' αὐτό τόν τρόπο ὁ ἄνθρωπος ξεπερνάει τήν κτιστή του πραγματικότητα καί εἰσέρχεται στήν ἄκτιστη καί αἰώνια πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ. Ἐκπληρώνει τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς του, πού εἶναι τό πέρασμα ἀπό τό κτιστό στό ἄκτιστο, στήν αἰώνια κοινωνία ἀγάπης «ἐν ἐλευθερίᾳ» μετά τοῦ αἰωνίου καί ἀφθάρτου Θεοῦ. Αὐτό εἶναι καί τό νόημα τῆς ὅλης δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος, μέ τήν αὐτονομία καί τήν ἐγωϊστική χρήση τοῦ κόσμου παρέσυρε στή δουλεία τῆς φθορᾶς «τῆ γάρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἐκούσα, ἀλλά διά τόν ὑποτάξαντα» Καί αὐτή ἡ κτίση περιμένει «μέ λαχτᾶρα» «τήν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ... ὅτι καί αὐτή ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπό τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. ἡ' 19-21).

Γιά τόν χριστιανό λοιπόν δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα· ἡ ζωὴ ἔχει νόημα καί ὁ ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ βρῖσκεται στό μοναδικό δρόμο γιά τήν ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς του· καί ὁ δρόμος αὐτός εἶναι βέβαιος. Τό μέλλον τοῦ ἀνθρώπου καί τό μέλλον ὁλοκλήρου τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐνδοξο. Ἀρκεῖ ὁ καθένας ἄνθρωπος νά κάνει ἐλεύθερα τήν ἐπιλογή του καί νά ἐπιστρέψει πίσω στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, νά ἐγκαταλείψει δηλαδή τό «εὐαγγέλιο τοῦ ὄφους», τήν ἐπιλογή τῆς αὐτονομίας καί τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπό τόν Θεό.

Δέν ἐπιτρέπεται ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί νά ζητᾶμε νά βροῦμε στοὺς ἄλλους (αἰρετικούς καί ἀντίχριστους) τήν ἀλήθεια, πού τήν ἔχουμε στήν Ἐκκλησία. Γιατί μέσα στήν Ἐκκλησία, σάν σέ θησαυροφυλάκιο, οἱ Ἀπόστολοι κατέθεσαν πλήρη ὅλη τήν ἀλήθεια, πού παρέλαβαν ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἔτσι, ὅποιος θέλει, μπορεῖ νά βρεῖ καί νά πάρει ἀπό τήν Ἐκκλησία τήν ἀλήθεια. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μάνα πού τρέφει πνευματικὰ τοὺς πιστοὺς καί δίνει ζωὴ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ πόρτα πού ὀδηγεῖ στή Ζωή, στόν ἀληθινό καί ζωντανό Θεό».

(Ἅγιος Εἰρηναῖος, κατά Αἰρέσεων)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΗ (6' μέρος)

Άρχιμ. Ανγυστίνου Γ. Μύρου,
Δρ Θεολογίας - Φιλολογος

Σύμφωνα με την Όρθόδοξη διδασκαλία και τό σταθερό φρόνημα της μιᾶς Ἐκκλησίας, τό Ἅγιο Πνεῦμα συντελεῖ ἀφ' ἑνός μὲν στήν κάθαρση, στόν φωτισμό και στήν ἀπόκτηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας ἀπό τόν πιστό ἐρμηνευτή¹⁹, ἀφ' ἑτέρου δέ στή ζωοποίηση τοῦ γράμματος τῶν Ἁγίων Γραφῶν και στήν σύνδεση τῶν λέξεων μέ τίς θεῖες πραγματικότητες²⁰. Μ' αὐτό τό φρόνημα ὁ Ὁρθόδοξος πιστός δέν διαβάσει μόνον ἰδιωτικά τίς Ἅγιες Γραφές, οὔτε ἀπλῶς ἐμπιστεύεται τόν «ἀλάθητο» ἡγέτη του, ἀλλά ἀκούει σέ κάθε Θεία Λειτουργία τά Βιβλικά ἀναγνώσματα ὡς μέλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος και ἀποδεχόμενος τήν ἐμπειρία τῶν ἁγίων, ὅπως τόσο εὐγλωττα τήν ἐκφράζει ἡ σχετική εὐχή: «Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλόνητοπε Δέσποτα, τό τῆς σῆς θεογονίας ἀκήρατον φῶς και τοῦς τῆς διανοίας ἡμῶν διάνοιξον ὀφθαλμούς εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν. Ἐνθες ἡμῖν και τόν τῶν μακαρίων σου ἐντολῶν φόδον, ἵνα τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας πάσας καταπατήσαντες, πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τήν σὴν και φρονούντες και πράττοντες»²¹. Ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ὀρθή κατανόηση τῶν Ἁγίων Γραφῶν εἶναι ὁ φωτισμός τοῦ νοῦ και τῆς καρδιάς, ὁ ὁποῖος ἐπιτυγχάνεται μέ τήν κάθαρση και τήν ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στό χῶρο τῆς μιᾶς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Δικαιώνεται ἔτσι ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος (4^{ος}-5^{ος} αἰ.), ἕνας μεγάλος ἐρμηνευτής τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος στοὺς αἰρετικούς τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων γράφει: «Ὁ Μαρκίων και ὁ Βασιλεί-

δης και οἱ ἄλλοι αἰρετικοὶ δέν κατέχουν τό εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ, καθόσον στεροῦνται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄνευ τοῦ ὁποῖου τό διδασκόμενον εὐαγγέλιον καθίσταται ἀνθρώπινο»²².

Οἱ αἰρετικοί, κυρίως οἱ τῶν προτεσταντικῶν παραφυάδων, ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ καθένας ἀπό μόνος του μπορεῖ νά ἐρμηνεύει τήν Ἁγία Γραφή, χωρίς καμμία βοήθεια ἀπό τήν Ἐκκλησία. Τῆ θέση τους αὐτή τῆ δικαιολογοῦν μέ βάση τήν πίστη τους ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή σημαίνει ἀκριδῶς ὅ,τι λέγει, ἀλλά και ὅ,τι ὁ καθένας μόνος του φωτίζεται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα γιά νά βρεῖ τή σωστή ἐρμηνεία²³. Ὁ ἰσχυρισμός αὐτός ἰσχύει και γιά ἐκείνους πού θεωρητικά δέχονται ὅτι ἀκολουθοῦν τήν ἐρμηνεία τῆς Ἐκκλησίας γιά τίς Ἅγιες Γραφές, ἀλλά στήν πραγματικότητα δέχονται τήν ἐρμηνεία τοῦ «ἀλαθήτου» προκαθιμένου τους, ἀφοῦ τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται ἀλάνθαστα ἀπό αὐτόν.

Ὅμως μία προσεκτική και φωτισμένη μελέτη τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὅπως μᾶς τήν δίδαξαν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ πεποθησῆς αὐτές τῶν αἰρετικῶν ἀκυρώνονται ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς Γραφικούς λόγους. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐκφράζεται μέ σαφήνεια γιά τό θέμα, ὅταν γράφει: «τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται»²⁴. Εἶναι ἐπομένως ἀπαραίτητο νά ἀναζητηθεῖ ἕνα σταθερό και ἐγγυημένο κριτήριο ἐρμηνείας. Γι' αὐτό ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἔθετε ὡς ὑπερτατη ἀρχή ἐρμηνείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν τόν «κανόνα τῆς πίστεως». Θεωροῦμε ὅτι ὁ ἱερός πατήρ ὡς πίστη δέχεται τήν Ἀλήθεια πού φυλάσσεται ἀκέραια

19. Βλ. Γρηγορίου Νύσσης, *Περί τοῦ βίου Μωυσέως* (ἐκδ. J. Danielou, *Gregoire de Nysse, La vie de Moise, 3 edn., Sources chretiennes 1 ter. Paris 1968*), 2, 154, 5, «τοῦτο δε ἐστὶ, τό διά πάντων καθαρεύουσα δεῖν τόν μέλλοντα προσβαίνειν τῆ τῶν νοητῶν θεωρία ὡς και ψυχῆ και σώματι... και διανοία... καθαρὸν εἶναι και ἀηλίδωτον».

20. Γ. Φλορόφσκυ, Ἁγία Γραφή, Ἐκκλησία, Παράδοσις, σ. 22, «Ἡ μαρτυρία τοῦ Πνεύματος ζωογονεῖ τίς γραπτές λέξεις. Δέν ἐννοοῦμε θέβαια τόν ἐξτακτο φωτισμό ὠρισμένων ἀτόμων ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά κυρίως τῆ μόνιμη βοήθεια τοῦ Πνεύματος πρὸς τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι στυλός και ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, Α' Τιμ. 3, 15».

21. Ἁγ. Χρυσόστομου, Θεία Λειτουργία.

22. *In Galat. I (1:1-2)*, PL26, 322 B-C, «*Marcion et Basilides et ceterae haereticorum pestes non habent Dei Evangelium; quia non habent Spiritum Sanctum, sine quo humanum fit Evangelium, quod docetur*».

23. Βλ. Frank Schaeffer (πρώην εὐαγγελικοῦ προτεστάντη), *Χορεύοντας Μόνος*, σ. 26, «Δέν χρειαζόμασταν ἄλλη ἐρμηνεία ἀπό ἐκείνη, μέ τήν ὁποία ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀποκρυπτογραφοῦσαμε τό μήνυμα τῶν Γραφῶν... Τεῖναμε νά ἀπορρίψουμε τήν ἀρχαία χριστιανική πίστη ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα καθοδηγεῖ τήν Ἐκκλησία. Ἀκόμη διακηρύτταμε μέ ἀρκετή εὐκολία ὅτι εἴχαμε τήν καθοδήγηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος σ' ἕνα προσωπικό-ὑποκειμενικό ἐπίπεδο».

24. Β' Πέτρ. 1, 21.

στή συγκεκριμένη μία, άγια, καθολική και άποστολική Έκκλησία. Αυτή ή από αιώνες ζώσα ύπαρξη, τό άθάνατο έκκλησιαστικό Σώμα του Χριστού²⁵, έχει τήν δική της διάνοια, τόν «*νούν Χριστού*». Πρόκειται δηλαδή για τό έκκλησιαστικό φρόνημα, τό όποιο ταυτίζεται μέ τό φρόνημα του Χριστού, και γίνεται ό «*κανών*», δηλαδή ό όδηγός μας για τήν όρθή έρμηνεία των Άγιών Γραφών. Αυτός ό απαραίτητος έρμηνευτικός κανόνας είναι άγνωστος στους αίρετικούς, μέ αποτέλεσμα νά τους λείπει ή πιό βασική προϋπόθεση για τήν όρθή έρμηνεία. Γι' αυτό ό Μ. Άθανάσιος, όταν αντιμετώπιζε τους Άρειανούς μέ αναφορά στίς Άγιες Γραφές, στίς προσωπικές αίρετικές τους γνώμες αντιπαρέθετε τήν «*έκκλησιαστικήν διάνοιαν*»²⁶, δηλαδή τό φρόνημα της αιωνόδιας Έκκλησίας για τήν έρμηνεία των Άγιών Γραφών.

Ό άγιος Ειρηναίος πάλι μάς παραδίδει ότι ή Έκκλησία είναι τό καλό σκευός, μέσα στό όποιο φυλάσσεται ή αλήθεια, ή όποία ζωογονείται από τήν παρουσία του άγιου Πνεύματος. Οι αίρετικοί λοιπόν, πού είναι άποκομμένοι από τήν Έκκλησία, είναι κατά συνέπειαν και άποξενωμένοι από τήν αλήθεια²⁷.

Πά τό θέμα πού αναλύουμε μάς διαφωτίζουν καλύτερα τά όσα διαδραματίστηκαν κατά τήν εμφάνιση του Χριστού στους μαθητές του πού πορεύονταν προς Έμμαούς. Ό αναστημένος Χριστός μαρτυρεί εκεί ότι αυτοί οι ίδιοι οι μαθηταί του άδυνατούσαν από μόνοι τους νά έρμηνεύσουν τίς Άγιες Γραφές, και γι' αυτό τους όνομάζει «*άνόητους και βραδείς τή καρδιά του πιστεύειν επί πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφήται*»²⁸. Γι' αυτόν τόν λόγο ανέλαβε ό ίδιος νά τους εξηγήσει τό αληθινό νόημα όσων ήταν εκεί

25. Βλ. Στ. Σάκκου, «Οί έπιζώντες μάρτυρες της Άναστάσεως», περιοδικό, Άπολύτρωσις (Θεσσαλονίκη) 1971, σ. 49.

26. Κατά Άρειανών 1, 43-44· PG 26, 100-104.

27. Άγιος Ειρηναίος, Κατά Αίρέσεων 3, 24 (μετ. Άρχιμ. Ειρηναίου Χατζηφρακίμδη, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 258-259), «Αυτήν τήν πίστι, πού δέχθηκε ή Έκκλησία, τήν φυλάγουμε αυτήν πού πάντα μένει νέα από τό Πνεύμα τό άγιο ως μία εξαίρετη παρακαταθήκη μέσα σέ καλό σκευός, αλλά διατηρεί καινούργιο και τό σκευός στό όποιο βρίσκεται. Αυτό τό δώρο έμπιστεύθηκε ό Θεός στην έκκλησία, όπως έδωσε τήν πνοή της ζωής στό πλάσμα του, ώστε όλα τά μέλη της, πού θά τό λάβουν, νά ζήσουν...

Αυτοί (όσοι δέν συναθροίζονται στην Έκκλησία) στερούνται της ζωής μέ τίς αίρετικές άπόψεις και τά πονηρά τους έργα. Όπου είναι ή έκκλησία εκεί και τό Πνεύμα του Θεού και όπου είναι τό Πνεύμα του Θεού εκεί και ή Έκκλησία και όλη ή χάρις. Τό δέ Πνεύμα είναι ή αλήθεια. Γι' αυτόν τόν λόγο όσοι δέν παίρνουν τό άγιο Πνεύμα, ούτε ανατρέφονται στή ζωή από τους μαστούς της μητέρας (Έκκλησίας)... είναι άποξενωμένοι από τήν αλήθεια και, όπως τους αξίζει, κυλιούνται μέσα σέ κάθε πλάνη πού τους σαλεύει».

28. Λουκ. 24, 25.

γραμμένα γι' Αυτόν. «*Και άρξάμενος από Μωϋσέως διερμηνεύειν αυτοῖς έν πάσαις ταῖς γραφαῖς τά περί εαυτοῦ*»²⁹. Όταν δέ άργότερα εμφανίστηκε σέ όλους τους μαθητές του, έφαγε μπροστά τους, για νά δείξει πώς είναι πραγματική ή ανάστασή Του, και τους υπενθύμισε τίς προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης γι' αυτήν. Έπειδή όμως από μόνοι τους δέν μπορούσαν νά τίς έρμηνεύσουν, «*διήνοιξεν αὐτῶν τόν νούν τοῦ συνιέναι τάς Γραφάς*»³⁰.

Έάν οι Άγιες Γραφές μπορούσαν νά έρμηνευθούν από μόνες τους, πρώτοι θά τίς κατανοούσαν οι μαθηταί του και δέν θά αναλάμβανε ό Χριστός νά τίς έρμηνεύσει. Έάν πάλι τό Άγιο Πνεύμα φώτιζε όλους τους αίρετικούς ξεχωριστά, τότε δέν έπρεπε νά υπάρχει καμία διαφωνία σέ συγκεκριμένα χωρία. Τό γεγονός ότι υπάρχει τόση ποικιλία αντιτιθεμένων έρμηνειών στά ίδια άγιογραφικά χωρία, και μάλιστα για καιρία θέματα πίστεως, άποδεικνύει ότι δέν είναι τό άγιο Πνεύμα πού φωτίζει, αλλά τό πνεύμα της πλάνης, πού σκοτίζει τόν νοῦ και τήν καρδιά των αίρετικών.

Τό ότι είναι απαραίτητη ή καθοδήγηση για τήν όρθή έρμηνεία των Άγιών Γραφών φαίνεται καθαρά και στην περίπτωση του ευνούχου Αιθίοπος, ό όποιος τήν ώρα πού μελετούσε τόν προφήτη Ησαΐα δέχθηκε τήν επίσκεψη του διακόνου και ευαγγελιστού Φίλιππου και τήν ερώτησή του, «*Άρά γε γνώσκεις ἅ ἀναγινώσκεις*». Η άπάντησή του είναι ένδεικτική. «*Πῶς γάρ ἄν δυναίμην, εάν μή τις ὀδηγήσῃ με*». Και άμέσως παρέδωκε τόν έαυτό του μέ άπόλυτη έμπιστοσύνη στον Φίλιππο, τόν όποιο παρεκάλεσε νά άνέβει στό ἄρμα, νά καθίσει κοντά του και νά του εξηγήσει τήν περικοπή, πού διάβαζε (Πραξ. 8, 26-40). Τό παράδειγμα είναι ένδεικτικό ότι για τήν όρθή έρμηνεία των Άγιών Γραφών μάς είναι απαραίτητη ή καθοδήγηση των Άγιών της Έκκλησίας. Αυτό σημαίνει ότι οι αίρετικοί, πού άρνούνται ή παραμορφώνουν τους Άγίους και τήν κανονική ιεραρχία της Έκκλησίας, άδυνατούν νά έρμηνεύσουν όρθά τίς Άγιες Γραφές.

Είναι απαραίτητο νά παρατηρήσουμε εδώ ότι ή αίρετική έρμηνεία των Άγιών Γραφών δέν είναι απλώς μία άλλη έρμηνεία, ή μία άλλη όψη της αλήθειας, όσο και εάν φαίνεται έτσι, αλλά ή διαστρέβλωση της αλήθειας. Αυτό μάς τό εξηγεί πολύ καλά ό άγιος Ειρηναίος, πού εξήρησε τόν τρίτο μ. Χ. αιώνα. Ό έκκλησιαστικός αυτός πατήρ χρησιμοποιεί μία παραστατική παρομοίωση. «*Αὐτοί (οἱ αίρετικοί) μοιάζουν μέ κάποιον πού παίρνει μία ώραία εἰκόνα τοῦ βασι-*

29. Λουκ. 24, 27.

30. Λουκ. 24, 45.

FALUN DAFA/ FALUN GONG*

(Μιά κινέζικη παραθρησκευτική οργάνωση)

Προεβ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου (Μ. Th)

1. Ὁ Ἰδρυτής της: Ἰδρυτής τῆς ἐν λόγω παραθρησκευτικῆς οργάνωσης εἶναι ὁ Κινέζος Λί Χονγκτζί (Li Hongzhi). Γεννήθηκε στίς 13-5-1951 στήν πόλη Gongzhuling τῆς ἐπαρχίας Jilin στήν Κίνα. Γιά μιά δεκαετία ἐργάστηκε ὡς δημόσιος υπάλληλος σέ υπηρεσία πού ἀσχολούνταν μέ τήν καλλιέργεια σιταριοῦ.

* Γιά τήν σύνταξη τοῦ παρόντος ἄρθρου βασιστήκαμε κυρίως στά: 1) Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen, (Hrsg. H. Reller, H. Krech, M. Kleiminger), 5η ἐκδ. 2000. 2) h. Gasrer-J. Mueller-F. Valentin, Lexikon der Sekten, Sondrergruppen und Weltanschauungen, 7η ἐκδ. 2001. 3) Kirchen, Sekten, Religionen, (Hrsg. G. Schmid, G. O. Schmid), 7η ἐκδ. 2003.

Ταυτοχρόνως, ἀπό νεαρός θήτευσε καί ἐκπαιδεύτηκε σέ περισσότερους ἀπό 20 Βουδιστές καί Ταοϊστές διδασκάλους. Ἀπό νεαρός ἐπίσης ἀναφέρεται στά βιογραφικά του ὅτι εἶχε καί ὑπερφυσικές δυνάμεις (Βλ. Kirchen, Sekten, Religionen, σελ. 408).

Ἀπό τό 1984-1991 ἀσχολήθηκε κατά τρόπο συστηματικό μέ τήν κεντρική ταοϊστική μέθοδο-διδασκαλία τοῦ Qi Gong. Τό Μάιο τοῦ 1992 δημιούργησε τό Falun Gong, καί ἰδρύθηκε στό Πεκίνο ἡ Falun Dafa Research Society.

2. Πῶς παρουσιάζεται τό Falun Dafa/Falun Gong; Σύμφωνα μέ τούς ἰσχυρισμούς τοῦ Λί Χον-

λιά, τήν ὁποία κατεσκεύασε μέ πολύτιμες ψηφίδες ἕνας σοφός τεχνίτης· καί καταστρέφοντας τήν ὑπάρχουσα μορφή τοῦ ἀνθρώπου μεταφέρει ἐκεῖνες τίς ψηφίδες καί τίς προσαρμόζει ἀναλόγως, ὥστε νά φτιάξει τήν κακότεχνη μορφή σκύλου ἢ ἀλεπούς. Ἐπειτα ἰσχυρίζεται καί λέγει ὅτι αὐτή εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὡραία εἰκόνα τοῦ βασιλιά, τήν ὁποία κατεσκεύασε ὁ σοφός τεχνίτης καί δείχνει τίς ψηφίδες, πού σωστά τοποθέτησε ὁ πρῶτος τεχνίτης γιά τήν εἰκόνα τοῦ βασιλιά, ἀλλά κακῶς ὁ ἄλλος τίς μετέβαλε σέ μορφή σκύλου. Μέ τήν ἐξωτερική ὄψη τῶν ψηφίδων ἐξαπατᾷ τούς ἀπειροτέρους, πού δέν ἔχουν ἀκριβῆ γνώσι τῆς βασιλικῆς μορφῆς, καί τούς πείθει ὅτι αὐτή ἡ κακότεχνη μορφή τῆς ἀλεπούς εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὡραία εἰκόνα τοῦ βασιλιά. Κατά τόν ἴδιο τρόπο καί αὐτοί συρράπτουν μύθους γραϊδιῶν, ἔπειτα ἀποσποῦν ἀπό διάφορα χωρία τῆς Γραφῆς λόγια καί λέξεις καί παραβολές καί θέλουν νά προσαρμόσουν τά λόγια τοῦ Θεοῦ στούς μύθους τους»³¹.

Ἡ παρομοίωση εἶναι ἐπιτυχέστατη. Αὐτό ἀκριβῶς κάνουν οἱ διάφοροι αἰρετικοί, ὅταν ἐρμηνεύουν τίς Ἅγιες Γραφές. Χρησιμοποιοῦν τίς ἴδιες λέξεις καί φράσεις πού χρησιμοποίησαν οἱ θεῖοι συγγραφεῖς τῶν ἱερῶν βιβλίων, ἀλλ' ἐπειδή στεροῦνται τῆς ἀδιάκοπης ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας, οἱ εἰκόνες τίς ὁποῖες κατασκευάζουν εἶναι αὐθαίρετες καί ἄσχετες μέ

ἐκεῖνες πού κατέγραψαν οἱ θεόπνευστοι συγγραφεῖς. Τό ἀκόμη δέ χειρότερο, εἶναι κακοποιημένες καί φρικτά διαστρεβλωμένες, κατ' ἐξοχήν δέ ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια καί ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας, ἀλλά καί τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι τό θε-ανθρώπινο Σῶμά Του.

Αὐτό καί μόνον τό παράδειγμα εἶναι ἀρκετό νά δείξει τό ἀπύθμενο βάθος τῆς βλάβης πού προκαλεῖ ἡ αἵρεση, κάθε φορά πού ἐπιχειρεῖ νά ἐρμηνεύσει τίς Ἅγιες Γραφές αὐτόνομα, ἔξω ἀπό τόν ζωτικό τους χῶρο, πού εἶναι ἡ μία Ἐκκλησία. Αὐτή τήν ἀλήθεια τή γνωρίζει πολύ καλά ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος καί σημειώνει: «Οὐ γάρ ἡ λέξις, ἀλλ' ἡ διάνοια καί ἡ μετ' εὐσεβείας ἀγωγή συνίστησι τόν πιστόν. Διά τοῦτο οἱ Σαδδουκαῖοι καί οἱ Ἡρωδιανοί, καίπερ τόν νόμον διά χειλέων ἔχοντες, ἐνετράπησαν παρά τοῦ Σωτῆρος ἀκούσαντες: Πλανᾶσθε μή εἰδότες τὰς Γραφάς μηδέ τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Καί δέδεικται πᾶσιν ὅτι καί οἱ δοκοῦντες τόν νόμον λαλεῖν ἠλέγχθησαν τήν διάνοιαν ὄντες αἰρετικοί καί θεομάχοι»³². Γι' αὐτό εἶναι ιδιαίτερα ἀξιοπρόσεκτη ἡ ἐπισημάνση τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου. «Χρειαίεται πολύ νά ἀγρυπνήσουμε προσευχόμενοι, πολύ δέ περισσότερο νά δεχθοῦμε τή χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά μὴ μείνουμε στό ἀπογυμνωμένο γράμμα (τῶν ἁγίων Γραφῶν). Διότι ἔτσι ἀκριβῶς πλανῶνται καί οἱ αἰρετικοί...»³³.

31. Κατά αἰρέσεων 1, 8, 1 (μετ. Ἀρχιμ. Εἰρηναίου Χατζηγεφραμίδη, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 58).

32. Ἄγ. Ἀθανάσιος, Ἐπιστολή πρὸς τούς ἐπισκόπους τῆς Αἰγύπτου καί Λιβύης PG 25, 557.

33. Εἰς Ἰωάννην 40, 1· PG 59, 137.

γκτζί (Li Hongzhi) και των άλλων όπαδων του τό Φάλουν Ντάφα ή Φάλουν Γκόνγκ είναι "δρόμος προς την ολοκλήρωση" σωματική και πνευματική (Βλ. Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen, σελ. 874).

Σέ Έλληνικό έντυπο τής όργάνωσης τό Φάλουν Ντάφα ή Φάλουν Γκόνγκ παρουσιάζεται ως συνεχής εξάσκηση "βελτίωσης του νοῦ και του σώματος μέσα από ασκήσεις, διαλογισμό και καλλιέργεια τής καρδιάς", σέ συνδυασμό μέ τήν άποδοχή των άρχων "τής αλήθειας, καλοσύνης και άνεπικιότητας".

Επιπλέον αναφέρεται ότι τό Φάλουν Γκόνγκ διαφέρει από τή Γιόγκα και τό Τάϊ-τσι στό ότι: "οί κινήσεις των ασκήσεων του Φάλουν Γκόνγκ είναι άπλότερες (sic) και μαθαίνονται πύ εύκολα. Οί περισσότεροι άνθρωποι βρίσκουν τό πεδίο ενέργειας πύ ισχυρό όταν τό έξασκούν και υπάρχουν πύ γρήγορα άποτελέσματα". Καρποί τής εξάσκησης του Φάλουν Ντάφα κατά τούς ισχυρισμούς τής όργάνωσης είναι ή βελτίωση των επιπέδων ενέργειας, ή βελτίωση τής υγείας, ή ήθική βελτίωση, ή ψυχική ήρεμία και ή άνακούφιση από τό άγχος (Βλ. Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen, σελ. 752).

Η κύρια διδασκαλία του Φάλουν Ντάφα βρίσκεται καταγεγραμμένη από τόν ιδρυτή τής όργάνωσης Λί Χονγκτζί (Li Hongzhi) στό βιβλίο Zhuan Falun. Στά πλαίσια αυτά τό Φάλουν Γκόνγκ είναι εισαγωγικό βιβλίο πύ περιλαμβάνει θεωρητική άνάλυση και πρακτικές εφαρμογές των πέντε ασκήσεων του Φάλουν Ντάφα.

Πρέπει νά τονίσουμε έν προκειμένω, ότι τόσο ό ιδρυτής, όσο και οί υπεύθυνοι τής όργάνωσης, άρνούνται ότι τό Φάλουν Ντάφα έχει θρησκευτικά κίνητρα ή χαρακτήρα, ισχυρισμό βεβαίως τόν όποιο θά τόν άξιολογήσουμε στή συνέχεια.

3. Πώς διαφημίζεται τό Falun Dafa/Falun Gong. Κάθε πρόσφορο μέσο χρησιμοποιείται για τή διάδοση των ιδεών τής έν λόγω παραθρησκευτικής όργάνωσης. Τό διαδύκτιο, CD, φυλλάδια, περιοδικά, διαλέξεις και συνεντεύξεις είναι όρισμένα μόνο από τά μέσα τά όποια χρησιμοποιεί ή όργάνωση.

Ιδιαίτερος όμως προσφιής τρόπος για νά προκαλεί τό ενδιαφέρον των ανθρώπων είναι ή εξάσκηση σέ πλατείες, μπροστά από πολιτιστικά μνημεία, σέ άνοικτούς κεντρικούς χώρους γενικότερα των πέντε ασκήσεων του Φάλουν Ντάφα από μέλη τής όργάνωσης πύ είναι ντυμένα όμοιόμορφα συνήθως μέ στολές πύ έχουν λευκό ή κίτρινο χρώμα.

Πρακτική πύ είχαν εφαρμοσει και στήν Άθήνα, στήν πλατεία Συντάγματος και στήν Άκρόπολη, άλλοδαπά μέλη τής όργάνωσης αλλά και πρακτική

πού εφαρμόζεται συνήθως κάθε χρόνο στίς 13 Μαΐου καθώς ή ήμερομηνία αυτή είναι παγκόσμια ή-μέρα έορτασμού του Φάλουν Ντάφα για τά μέλη του (Compassion. A journal of Falun Dafa Around the World, σελ. 36-38). Νά υπενθυμίσουμε έν προκειμένω, ότι ή 13^η Μαΐου είναι ή ήμέρα των γενεθλίων του ιδρυτή τής έν λόγω όργάνωσης, του Λί Χονγκτζί (Li Hongzhi).

4. Ό άληθινός χαρακτήρας του Falun Dafa/Falun Gong. Άν και ό ιδρυτής και οί υπεύθυνοι τής όργάνωσης άνά τόν κόσμο άρνούνται τήν ύπαρξη θρησκευτικού χαρακτήρα ή κινήτρων στό Φάλουν Γκόνγκ ή πραγματικότητα όμως είναι τελείως διαφορετική. Τούτο είναι εύκολα διαπιστώσιμο, καθώς στίς διδαχές και στίς πρακτικές τής όργάνωσης είναι όφθαλμοφανής ή ύπαρξη θρησκευτικών διδασκαλιών, τεχνικών και όρολογίας διαφόρων άνατολικών θρησκευμάτων. Έτσι κατανοούμε γιατί και από ξένους ειδικούς μελετητές του χώρου των αίρέσεων και τής παραθρησκείας τό **Falun Dafa/Falun Gong** χαρακτηρίζεται ως ένας "συγκρητιστικός δρόμος άυτοσωτηρίας μέ βουδιστικά, ταοϊστικά και κομφουκιανικά στοιχεία κάτω από τήν γενική άυθεντία του δασκάλου Li Hongzhi" (Βλ. Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen, σελ. 878-879. Πρβλ. και Kirchen, Sekten, Religionen, σελ. 408. Irving Hexhan, Pocket Dictionary of New Religious Movements, σελ. 49).

Επιπλέον ένισχυτικά του θρησκευτικού χαρακτήρα του Φάλουν Γκόνγκ είναι και οί έπισημάνσεις του περιοδικού TIME Asia τής 2-7-2001, όπου σύν τοις άλλους αναφερόμενος στήν έν λόγω όργάνωση έπισημαίνει, ότι από τά έξι βασικά γνωρίσματα των σεκτών στό Φάλουν Ντάφα συναντά κάποιος τά τρία. Έπίσης ως σέκτα άξιολογείται ή έν λόγω όργάνωση και σέ σχετικό μέ αυτή δημοσίευμα τής γνωστής Άμερικανικής έφημερίδας USA Today τής 26-4-1999.

Ό θρησκευτικός χαρακτήρας του Φάλουν Ντάφα ή Φάλουν Γκόνγκ μαρτυρείται και από τό γεγονός ότι τό σύμβολό του, τό Φάλουν περιέχει και πλαισιώνεται από θρησκευτικά σύμβολα, και συγκεκριμένα από 5 Βουδιστικές Σβάστικες και 4 Τσαϊ-τσι. Μάλιστα ό Li Hongzhi στό βιβλίο του Zhuan Falun άναγκάζεται νά εξηγήσει για είνόνητους λόγους τίς διαφορές μεταξύ Βουδιστικής και Ναζιστικής σβάστικας (Βλ. <http://www.falundafa.de/falun.html>).

Έν προκειμένω άξίζει νά αναφερθούμε στόν άπόλυτο και δεσμευτικό χαρακτήρα πύ έχουν τό πρόσωπο και θέσεις του ιδρυτή και καθοδηγητή Li Hongzhi για τά μέλη τής όργάνωσης. Σύμφωνα μέ τούς ισχυρισμούς του κανείς δέν επιτρέπεται νά έπε-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ

του κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου,
Προέδρου του Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

«Γιά νά δοῦμε τί θά δοῦμε!» ἦταν μία παλαιά «ἀτάκα» πού ἔλεγε συμπαθῆς δημοσιογράφος τηλεπαρουσιάστρια τοῦ προγράμματος τῆς κρατικῆς τηλεόρασης, τῆς μόνης πού ὑπῆρχε τή δεκαετία τοῦ 70 καί τοῦ 80. Αὐτή ἡ φράση εἶναι στά χεῖλη πολλῶν συνελλήνων πού παρακολουθοῦν μέ φοβερή ἀνησυχία, μέ δέος σωστότερα, ὅσα συμβαίνουν ἢ πρόκειται νά συμβοῦν σέ θέματα λατρείας καί μαρτυρίας τῆς πίστεώς μας, ἀλλοῦ καί στή χώρα μας.

Τό καμπανάκι χτυπάει στή Γαλλία, ἀλλά, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαρίτης Χέμινγκουαϊν δέν πρέπει νά ρωτοῦμε "γιά ποιόν χτυπᾷ ἡ καμπάνα;". Γιατί ὅταν χτυπάει γιά κάποιον ἄλλον γρήγορα θά χτυπήσει καί γιά μᾶς.

Ἡ Γαλλία ἐπέβαλε διά τῶν νομοθετικῶν καί ἐκτελεστικῶν τῆς ὀργάνων τήν ἀπαγόρευση χρήσης θρησκευτικῶν συμβόλων ἀπό τούς μαθητές τῶν κρατικῶν σχολείων. Στή χώρα μας «προοδευτικοί» κονδυλοφόροι πού εἶναι οἱ συνήθεις «εὐαίσθητοι» καί οἱ μόνιμοι «κάτοικοι» τῶν τηλεπαραθύρων πού καί αὐτοὶ αὐτοαποκαλοῦνται «προοδευτικοί», δέν ἔκρυβαν τήν ἱκανο-

ποίησή τους, τούς πανηγυρισμούς τους, θά λέγαμε καλύτερα, γιά τό μέτρο αὐτό, ἐπιζητοῦντες (χωρίς νά ἐρωτηθεῖ ὁ Ἑλληνικός λαός ἄν συμφωνεῖ), τήν ἐπιβολή τῆς ἀπαγόρευσης αὐτῆς καί στή χώρα μας. Χωρίς νά γνωρίζουν τά θέματα, ἀναφέρουν συλλογισμούς ἄσχετους μεταξύ τους, πού ἀποδεικνύουν ἄν ὄχι ἐμπάθεια πρὸς τούς πιστούς (πού δέν ἀποκλείεται), τουλάχιστον ἐλαφρότητα καί ἐπιπολαιότητα. Καί ἐπειδή πολλοί ἀπ' αὐτούς θεωροῦνται καί εἶναι λόγω τῶν προσβάσεών τους στά ἔντυπα καί ἠλεκτρονικά μέσα ἐπικοινωνίας, «διαμορφωτές γνώμῶν», καθίστανται λίαν ἐπικίνδυνοι. Ἔχουν δέ τήν ἀρρωστημένη, ἀπαίτηση νά ἐπιβληθεῖ ἡ δική τους ἄποψη, τήν ὁποῖαν θεωροῦν σωστή ἕως ἀλάθητη, μή δεχόμενοι ὅτι τό 95% τῶν Ἑλλήνων εἶναι καί δηλώνουν χριστιανοί ὀρθόδοξοι καί θέλουν οἱ χριστιανοί (τό σύνολο δηλ. τῶν Ἑλλήνων) νά μποροῦν νά ἐκφράζουν ἐλεύθερα καί νά μαρτυροῦν ἀνεμπόδιστα τό περιεχόμενο τῆς πίστεώς τους.

Τρία ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ἔσπευσαν στό κάλεσμα τῆς Ἐκκλησίας μας καί συμπλήρωσαν τό σχετικό μέ-

ξηγήσει καί νά ἐρμηνεύσει τούς λόγους του. Κάθε μέλος τῆς ὀργάνωσης ἐπιτρέπεται μόνο νά παραπέμψει στούς λογους του μέ τίς ἐνδείξεις "Ὁ δάσκαλος ἔχει πει" ἢ "Στό βιβλίο του θρῖσκεται γραμμένο" (Βλ. Li Hongzhi, Zhuan Falun, Γερμ. ἔκδ. σελ. 127).

Κάθε ἀπόκλιση ἀπ' αὐτή τήν συμπεριφορά χαρακτηρίζεται ἀπό τόν Li Hongzhi ὡς "σαμποτάζ" (Βλ. Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen, σελ. 127). Ἀμφιβάλλει κανεῖς ὅτι ἐν προκειμένῳ εὐρισκόμαστε μπροστά σ' ἓνα χαρακτηριστικό παράδειγμα νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς ἀρχηγοῦ παραθρησκευτικῆς ὀργάνωσης; Νομίζουμε ὄχι.

5. Τό Φάλουν Ντάφα καί οἱ πολιτικές παράμετροί του. Ἐπτά χρόνια μετά τήν ἐπίσημη ἐμφάνισή του στήν Κίνα, τόν Ἰούλιο τοῦ 1999 ἡ Κινέζικη κυβέρνηση ἔθεσε τό Φάλουν Ντάφα ἐκτός νόμου καί ἀπαγόρευσε τίς δραστηριότητες του, χαρακτηρίζοντάς το ὡς τήν "μεγαλύτερη σέκτα στόν κόσμο" (Βλ. Kirchen, Sekten, Religionen, σελ. 407). Τό γεγονός αὐτό θά γίνει ἔκτοτε ἡ ἀφορμή, ὥστε ὁ ἰδρυτής τῆς ὀργάνωσης καί τά ἀνά τόν κόσμο παραρτήματα τῆς ὀργάνωσης νά ξεκινήσουν μιά μεθοδική καί καλά ὀργα-

νωμένη ἐκστρατεία ὅπου κατηγοροῦν τό Μαρξιστικό καθεστῶς τοῦ Πεκίνου γιά καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, γιά διώξεις, βασανισμούς κ.ά.

Οἱ ἰσχυρισμοί αὐτοὶ υἱοθετήθηκαν ἀπό τίς Η.Π.Α καί ἄλλες χώρες καθώς ἐξυπηρετοῦσαν τούς δικούς τούς γεωπολιτικούς σχεδιασμούς, καί τίς δικές τους πολιτικές σκοπιμότητες. Ἡ πολιτική αὐτή ὑποστήριξη χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῆς ὀργάνωσης ἀνά τόν κόσμο ὡς μιά ἀκόμα δυνατότητα γιά τή διάδοση τῶν δοξασιῶν τους, ἀποκρύπτοντας πάντα τό θρησκευτικό ὑπόβαθρο καί περιεχόμενο τῶν δοξασιῶν τους.

Γιά τό πόσο μεγάλη σημασία δίνουν ὑπεύθυνοι τῆς ὀργάνωσης στήν πολιτική διάσταση τοῦ θέματος, ἐνδεικτικῶς ἐν προκειμένῳ θά ἀναφέρουμε, ὅτι σέ Ἑλληνικό ἔντυπο τοῦ Φάλουν Ντάφα προέτρεπαν τούς ἀναγνώστες, ἀφοῦ ἀποδεχοῦν τά περί καταπάτησης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων στήν Κίνα, νά ἀπευθυνθοῦν καί νά γράψουν γιά τό θέμα αὐτό στόν τότε Πρωθυπουργό κ. Κ. Σημίτη καί στόν τότε Ὑπ. Ἐξωτερικῶν κ. Γ. Παπανδρέου ἀντιστοίχως, δίνοντας μάλιστα τίς ἱστοσελίδες τους στό διαδίκτυο.

τό αίτημά της δελτίο ν' αποφασίσει δηλ. ο λαός με δημοψήφισμα περί της αναγραφής ή μή του θρησκευματος στις προσωπικές ταυτότητες, αλλά οι «φωτισμένοι» των τηλεοπτικών «παραθύρων» «παραμέρισαν» τις «δημοκρατικές τους ευαισθησίες» και μίλησαν για προστασία των μειονοτήτων και άλλα «τοιαῦτα» επιχειρήματα λεξιλαγνείας και παραπληροφόρησης.

Η χρήση συμβόλων της πίστεώς μας βρίσκεται σέ απαγόρευση σέ πολλά μουσουλμανικά κράτη, τώρα όμως θά απαγορευτεί καιστίς χριστιανικές χώρες, αρχής γενομένης από τήν Γαλλία. Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου μας τό ὑψιστο σύμβολο τῶν Χριστιανῶν ἀλλά και ἄλλα λατρευτικά σύμβολά μας (εἰκόνες κ.λ.π.) θά θεθοῦν στό στόχαστρο τῶν «προοδευτικῶν», οἱ ὁποῖοι θά ζητήσουν τήν απαγόρευσή τους σέ κρατικούς χώρους, και Σχολεῖα ἐπικαλούμενοι τό Γαλλικό «πρότυπο»

Δικαιώμά τους νά τηροῦν ὅποια στάση θέλουν ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας και τῆς Πίστεώς μας. Τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου νά πιστεύει ἢ νά μήν πιστεύει δέν τήν παραδιάζει οὔτε ὁ Θεός, ὁ Δημιουργός τοῦ κόσμου και τοῦ ἀνθρώπου. Βέβαια ἐμεῖς λυπούμεθα, διότι ὑπάρχουν ἀνθρώποι πού γυρίζουν τήν πλάτη τους πρὸς τόν Σωτήρα μας και τό σύμβολο τῆς σωτηρίας μας, τό Σταυρό Του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔκλαιε ὅταν ἀναφερόταν στοὺς ἐχθρούς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. «Πολλοί γάρ περιπατοῦσιν -οὗς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δέ και κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθρούς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τό τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεός ἡ κοιλία και ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τά ἐπίγεια φρονοῦντες» (Φιλιπ. γ' 18-19). Ὁ ἴδιος θά πῆ ἐκεῖνο τό ὑπέροχο στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του: «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ». Ἀθάνατα λόγια πού συγμνοῦν τοὺς πιστοὺς κατάβαθα και τοὺς ἐμπνέουν νά περιπατοῦν στή ζωὴ τους «ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ».

Πά ὅλους τοὺς πιστοὺς ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ καύχημα και «ὀδοδείκτη», σ' ἓναν κόσμο ὑλιστικό, παράξενο, ἀδιάφορο, ἐχθρικό πρὸς τόν συνάνθρωπο και τό περιβάλλον κ.ο.κ. Και ἐπιθυμοῦν νά ὑπάρχει παντοῦ νά τόν ἀτενίζουν και νά παίρνουν δύναμη και ζωὴ, ὥστε νά μήν «ξεχνιοῦνται» στή δύσκολη πνευματική τους πορεία.

Ὁ λαός μας λέγει τῆ σοφῆ παροιμία «τό ἓνα φέρνει τό ἄλλο». Τό ἔλεγαν ἄλλωστε και οἱ Ἀρχαῖοι πρόγονοί μας: «Ἐνός κακοῦ δοθέντος, μύρια ἔπονται». Ἄρχισαν μέ τίς ταυτότητες, θά συνεχίσουν μέ τήν απαγόρευση τῶν Συμβόλων τῆς πίστεώς μας (Σταυρό, εἰκόνες κ.λ.π.), τήν κατάργηση τῆς Κυριακῆς ἀργίας, -ἢ ὅποια κατά μία ἀνεξήγητη διαφήμιση τοῦ Ὁργανισμοῦ Προγνωστικῶν Ἀγώνων (Ο.Π.Α.Π.) δημιουργή-

θηκε γιά τό Ποδόσφαιρο (!)- τήν κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, τήν ἀπαγόρευση τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν, και τῶν θρησκευτικῶν ἀργιῶν, τόν χωρισμό Ἐκκλησίας και Κράτους, τήν κατάργηση τοῦ ὄρκου τῶν Βουλευτῶν και τῆς τελετῆς τοῦ ἀγιασμοῦ κ.λ.π., κ.λ.π. Ὅταν ἀρχίζει τό «ξήλωμα», λέει ὁ λαός μας, θά σταματήσει ὅταν ξηλωθεῖ ὅλο τό ὕψασμα. Θά σταματήσει δηλαδή ἡ «ἀποθρησκευτικοποίηση», δηλαδή ἡ πολεμική κατά τῆς Ἐκκλησίας ὅταν γίνει κί ἐδῶ πραγματικότητα αὐτό πού εἶπε ὁ Σιράκ ὅτι «ὁ κοσμικός χαρακτήρας τοῦ Κράτους εἶναι μία ἀπό τίς μεγάλες ἐπιτυχίες τῆς Γαλλίας».

Ἔχουμε ἄλλωστε εἰσήγηση-πρόταση πολιτικῶν προσώπων (ὀνόματα δέν λέμε) μέ τήν ὅποια ζητοῦν: α) τήν διά νόμου ἄρση τῶν νομικῶν ἀμφιβολιῶν πού ὑπάρχουν σχετικά μέ τήν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στις ταυτότητες, β) τήν ἀναγνώριση τοῦ καθεστώτος τοῦ ἰδιότυπου νομικοῦ προσώπου σέ ὅλα τά ἄλλα δόγματα, θρησκείες, κ.λ.π. γ) τήν κατάργηση τῶν ἀρθρων 196 (κατάχρηση ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος), 198 (κακόβουλη βλασφημία) και 199 (καθύβριση θρησκευματος), δ) τήν ἀντικατάσταση τοῦ ὄρκου τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας και τῶν βουλευτῶν, μέ ἐπίκληση τῆς τιμῆς και τῆς συνείδησής τους, ε) τήν θέσπιση νόμου περί πολιτικῆς κηδεῖας, κ.ἄ. «τινά».

Μεταξύ τῶν «εἰσηγήσεων» αὐτῶν περιλαμβάνεται, ὅπως εἶδαμε και ἡ κατάργηση τῶν ἀρθρων 198 και 199 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, ὥστε νά εἶναι ἐλεύθερη ἡ βλασφημία και ἡ καθύβριση ἱερῶν προσώπων και θρησκευτικῶν συμβόλων. Γιά νά εἶναι προφανῶς ἀνενόητοι «καλλιτέχνες» ὅπως ὁ Βέλγος ζωγράφος Πιερί Ντέ Κορντιέ νά «φιλοτεχνεῖ» ἔργα σάν αὐτό πού φιλοξενήθηκε στήν ἔκθεση «Outlook», πού δέν εἶναι μόνο ὑβριστικό, βλάσφημο και προσβλητικό, πρὸς τό Σταυρό τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά και ἀντιασθητικό και βρώμικο ἀκόμη και γιά ἄθεους και θρησκευτικά ἀδιάφορους. Ἐρωτοῦμε: γιατί ἔβαλε τό Σταυρό ὁ ἐν λόγω ζωγράφος; Θά μπορούσε κάλλιστα νά βάλει ἀπέναντι ἀπό τό ἀνδρικό ὄργανο τῆ μητέρα του ἢ τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας μᾶς χώρας και τότε εἶναι βέβαιον ὅτι θά ἀντιδροῦσαν διαφορετικά ὅλοι οἱ λαλίστατοι κονδυλοφόροι και «προοδευτικοί» κοινωνιολόγοι οἱ ὁποῖοι δογματίζουν ὅτι δέν πρέπει νά ὑπάρχουν ὄρια ἐντός τῶν ὁποίων ὀφείλει νά κινεῖται ἓνα ἔργο τέχνης και ὁ δημιουργός του». «Διαρρηγνύουν τά ἱμάτιά τους» ὅταν διαμαρτύρονται οἱ πιστοί και ὀμιλοῦν γιά ἐπιβολή λογοκρισίας και παρεμπόδιση τῆς ἐλευθερίας τῆς ἔκφρασης, ἀλλά οἱ ἴδιοι διαμαρτύρονται ὅταν «λογοτεχνική ἀδεία» κάποιος ἀνθρώπος γράψει προσβλητικά και ἄθλια πράγματα κατά πολιτικοῦ προσώπου και ἡ «τσιμπίδα» τοῦ νόμου ἐπιλαμβάνεται ἀμέ-

σως. Ἐλεγε ὁ ἀείμνηστος πατήρ Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ὅτι «ἂν γράψετε τή λέξη "νόμιμον" θά τή διαβάσετε κανονικά καί ἀντίστροφα». Αὐτό σημαίνει κατὰ τή λαϊκή παροιμία, «ὁ τσουνκαλῶς ὅπου θέλει τὰ κολλάει τὰ χερούλια στό τσουνκάλι πού φτιάχνει». Ὅπου θέλουν λοιπόν οἱ «προοδευτικοί» τό βρίσκουν νόμιμο τό δικαίωμα ἐλεύθερης ἔκφρασης καί ὅπου θέλουν τό βρίσκουν παράνομο. Μεροληψία στό ἀποκορύφωμά της ὄλων τῶν «ὑπερασπιστῶν» ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί ἐλευθεριῶν ἔκφρασης.

Ἐντονα διαμαρτυρήθηκαν οἱ «προοδευτικοί» καί γιά τήν ἀπαγόρευση μετά ἀπό ἐνέργειες τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς ἔκθεσης τοῦ Μουσείου Ζαχάρωφ τόν Ἰανουάριο 2003 στή Μόσχα μέ τίτλο «προσοχή θρησκεία». Στά ἐκθέματα συμπεριλαμβάνονταν μιά εικόνα τοῦ Χριστοῦ μπροστά σέ μιά δῆθεν διαφήμιση τῆς Coca-Cola μέ τήν ἐπιγραφή «αὐτό εἶναι τό αἷμα μου», ἡ φωτογραφία μιᾶς ὀλόγυμνης σταυρωμένης γυναίκας, ἡ εικόνα ἐνός ὀρθόδοξου σταυροῦ στεφανωμένου μέ λουκάνικα καί ἄλλα τέτοια. Ζητοῦμε συγγνώμη, ἀγαπητοί ἀναγνώστες γι' αὐτά τὰ θλιβερά πού ἀναγκάζομαστε νά ἀναφέρουμε. Τό κάνουμε μέ μεγάλο πόνο ψυχῆς. Ντρεπόμαστε ν' ἀναφέρουμε καί τό «ἔργο» ζωγράφου πού εἰκονίζει σύμβολο μέ περιπτώματα. «Θοῦ Κύριε φυλακὴν τό στόματί μου». Αὐτό θεωρεῖται "τέχνη" καί "δικαίωμα ἐλευθερίας ἔκφρασης"!!

Θά πρέπει νά ἀναλάβουμε ὅλοι τίς εὐθύνες μας καί νά μὴν ἐπιτρέπουμε στίς θορυβώδεις μειοψηφίες νά μᾶς ἐπιβάλλουν τίς διεστραμμένες ὁρέξεις τους. Θά ἐπικαλεστοῦμε πάλι αὐτό πού εἶπε γιά παρόμοιες περιπτώσεις ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος. «Ἄν βρίσκουν εἶπε τή μητέρα μας ἢ τόν πατέρα μας εἶναι δέβαιοι καί "νόμιμον" ὅτι θά ἀντιδράσουμε. Θά μείνουμε ὅμως ἀδιάφοροι καί σιωπηλοί ὅταν καθυβρίζεται ὁ Κύριός μας; Αὐτό εἶναι πρὸς κατάκρισή μας. «Ληψόμεθα κριμα».

Ἐρχονται «χρόνοι δίσεκτοι καί μῆνες ὀργισμένοι». Παράξενα πράγματα συμβαίνουν. Μία εὐσεβῆς κυρία ἔχασε τήν ταυτότητά της καί δέν μποροῦσε πλέον νά κινήθῃ καί νά ζήσει κοσμικά. Ἐπρεπε νά πάρει χρή-

ματα ἀπό Τράπεζα, νά βγάλει διαβατήριο, κλπ. κλπ. Μέ μεγάλη ψυχική ὀδύνη, ὀδηγήθηκε στήν ἀπόφαση νά βγάλει νέα ταυτότητα. Σκέφθηκε ὡς ἐξῆς: ἀφοῦ δέν ἀναγράφεται πιά ἡ λέξη Χριστιανός στίς ταυτότητες, θά φορέσω ἓνα φόρεμα λίγο πιό ἀνοιχτό στό λαμό καί θά βγάλω φωτογραφίες μέ τό σταυρό μου πού φορῶ πάντα ἀπό μικρό κοριτσάκι, ὥστε νά μαρτυρεῖται ἡ πίστη μου μέ αὐτό τόν τρόπο. Ὅταν πῆγε ὅμως στό ἀρμόδιο ἀστυνομικό τμήμα τῆς παρήγγειλαν νά βγάλει νέες φωτογραφίες χωρίς τό σταυρό μέ τό σκεπτικό ὅτι διά τῶν φωτογραφιῶν μέ τό σταυρό «παραβιάζεται ἡ ἀρχή τῶν προσωπικῶν δεδομένων».

Τό ἄρθρο μας αὐτό, ἀγπητοί ἀναγνώστες δέν φέρει τή σφραγίδα κανόνων καί δομῶν τοῦ ἔντεχνου ἀρθρογραφικοῦ λόγου. Σέ θέματα πίστεως εἶναι ἐπόμενο νά ὑπάρχει συναισθηματική φόρτιση πού ὀδηγεῖ σέ προσωπικό στυλ καί σκόρπιες ἀναφορές.

Θά κλείσουμε τό κείμενό μας αὐτό μέ κάποια λόγια δύο ἀνθρώπων πού ἔγραψαν ἱστορία στόν τόπο μας. Ὁ Στρατηγός Μακρυγιάννης γράφει στά ἀπομνημονεύματά του: «τά σημειῶνω κι ἐγὼ ἐδῶ ἴσως ἐσεῖς οἱ μεταγενέστεροι σάν ἰδεῖτε τήν ἀρετή μας θά εἴστε εἰλικρινάτεροι διά τήν πατρίδα. Γλυκώτερον πράμα δέν εἶναι ἄλλο, ἀπό τήν πατρίδα καί τή θρησκεία. Ὅταν δι' αὐτά τόν ἄνθρωπο δέν τόν τύπτει ἡ συνειδησίη του, ἀλλά τὰ δουλεύει ὡς τίμιος καί τὰ προσκυνεῖ, εἶναι ὁ πλέον εὐτυχῆς καί ὁ πλέον πλούσιος».

Καί ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς γράφει στά «Ἐπίλεκτα Κείμενά» του: «Ἡ Ὁρθοδοξία ἐμπλουτίζοντας τή λαμπρὴ πολιτιστικὴ παράδοση τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος ἀπετέλεσε μαζί της τό ἰσχυρό πνευματικὸ καί ἠθικὸ δάθρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τῆ συνεκτικὴ του οὐσία. Τοῦ φωτοδότη του. Ἀλλά καί τήν πηγὴ τῆς δυνάμεώς του. Ἡ Ὁρθοδοξία φώτισε τὰ δῆματα τοῦ Γένους καί κατηύθυνε τήν πορεία του κατὰ τήν μακρὰ νύχτα τῆς δουλείας.

Γι' αὐτό καί οἱ ἔννοιες τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας συνυφάνθησαν ἀναπόσπαστα στή συνείδηση τοῦ Ἑθνους».

Διαρκῶς ν' ἀπενίξετε πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τόν Χριστό, νά ἐξοικειώνεσθε μέ τόν Χριστό, νά ἐργάζεσθε μέ τόν Χριστό, νά ζεῖτε μέ τόν Χριστό, ν' ἀναπνέετε μέ τόν Χριστό, νά πονᾶτε μέ τόν Χριστό, νά χαίρεσθε μέ τόν Χριστό. Νά εἶναι τό πᾶν γιά σᾶς ὁ Χριστός. Ἡ ψυχὴ σας νά ζητάει, νά φωνάζει τόν Νυμφίό της: «Σέ, Νυμφίε μου, ποθῶ...». Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Νυμφίος, εἶναι ὁ Πατέρας, εἶναι τό πᾶν. Δέν ὑπάρχει ἀνώτερο πράγμα στή ζωὴ ἀπὸ τό ν' ἀγαπᾶμε τόν Χριστό. Ὅ,τι θέλουμε εἶναι στό Χριστό. Ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν. Ὅλη ἡ χαρὰ, ὅλη ἡ εὐφροσύνη, ὅλη ἡ παραδεισιακὴ ζωὴ. Ὅλα τὰ μεγαλεῖα ἔχομε, ὅταν ἔχομε τόν Χριστό μέσα μας. Ἡ ψυχὴ πού εἶναι ἐρωτευμένη μέ τόν Χριστό εἶναι πάντα χαρούμενη κι εὐτυχισμένη, ὅσους κόπους καί θυσίες κι ἂν τῆς κοστῖσει αὐτό. Κανείς δέν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ ὅτι τό πλήρωμα εἶναι ὁ Χριστός. Ὅσοι ἀρνοῦνται αὐτὴ τὴν ἀλήθεια εἶναι ἄρρωστοι ψυχικῶς, κατέχονται ὑπὸ τοῦ κακοῦ πνεύματος. Ἀρνοῦνται αὐτό πού τούς λείπει. Ἐτοι βρίσκει κενὴ τὴν ψυχὴ χὴ τους καί μπαίνει ὁ διάβολος μέσα τους.

Ἀπὸ τό βιβλίον «Βίος καί Λόγος», Γέροντος Πορφυρίου τοῦ Κανσοκαλυβίτου

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ (μέρος β')

κ. Θεοδώρου Κ. Ἀσπρογέρακα - Γρίβα*,
Δικηγόρου παρ' Ἀρείω Πάγω καί μέλους τῆς Π.Ε.Γ.

Μία δεύτερη ομάδα, ἡ ὁποία παρουσιάστηκε τὰ δύο τελευταῖα χρόνια καί ἡ ὁποία ἐπίσης προσπαθεῖ διά τῆς πλαγίας ὁδοῦ, δηλαδή διά τῆς διοικητικῆς ἀναγνωρίσεώς της ὑπό τοῦ Δημοσίου, νά θεωρηθεῖ ὡς θρησκευτική, εἶναι οἱ «Σαϊεντολόγοι». Ἡ δράση τῶν ὁποίων εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά αὐξηθεῖ ραγδαία τόν ἐπόμενο καιρό. Καί τοῦτο διότι εἶναι μία ὁμάς -δέν χρησιμοποιοῦ τόν ὄρο θρησκευτική ὁμάς καί θά σᾶς ἐξηγήσω ἀργότερα γιατί- ἡ ὁποία ἀπευθύνεται σέ συγκεκριμένο τμήμα τοῦ λαοῦ. Ζήτησαν λοιπόν οἱ Σαϊεντολόγοι νά τοὺς ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἀποτελοῦν θρησκεία, καί νά τοὺς χορηγηθεῖ ὑπό τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων ἄδεια λειτουργίας εὐκτηρίου Οἴκου. Ὅμως στήν συγκεκριμένη περίπτωση ἡ αἴτησή τους αὐτή ἀπερρίφθη ὑπό τοῦ Ὑπουργείου, μέ ἀποτέλεσμα νά προσφύγουν ἐκεῖνοι πλέον στήν Δικαστική Ἐξουσία καί ἐιδικότερα στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

Οἱ Σαϊεντολόγοι λοιπόν παραπονέθηκαν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας προσφάτως μέ τὰ γνωστά ἐπιχειρήματα πού σᾶς ἀνέφερα καί παραπάνω, ὅτι δηλαδή ἐφόσον οἱ ἴδιοι θέλουν νά λένε ὅτι εἶναι θρησκεία δέν ὑπάρχει κανεῖς πού μπορεῖ νά τοὺς ἀπαγορεύσει κ.λ.π. Ὅτι ἐφόσον οἱ ἴδιοι θέλουν νά προσδιορίζονται ὡς "ἐκκλησία τῆς Σαϊεντολογίας" κανεῖς δέν μπορεῖ νά τό κρίνει αὐτό τό πράγμα καί ὅτι ἄρα παρανόμως τό Ὑπουργεῖο ἀπέρριψε τήν αἴτησή τους. Ὅτι ἐφόσον οἱ ἴδιοι θέλουν νά λένε ὅτι τό δόγμα τους εἶναι αὐτό τό συγκεκριμένο, θά ἔπρεπε τό αἴτημά τους αὐτό νά γίνει σεβαστό ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καί ὄχι νά ἀπορριφθεῖ. Καί μέ τήν συλλογιστική αὐτή προσέφυγαν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί ζητοῦν νά υποχρεωθεῖ πλέον τό Δημοσίον νά τοὺς ἀναγνωρίσει ὡς "ἐκκλησία" καί νά τοὺς χορηγήσει τὰ δικαίωματα μιᾶς ἀνεγνωρισμένης θρησκείας στήν Ἑλλάδα.

* Ὁ κ. Θεόδωρος Ἀσπρογέρακας - Γρίβας, εἶναι Δικηγόρος Παρ' Ἀρείω Πάγω, ἀποτελεῖ τακτικό μέλος δύο Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου (Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καί Ἀρχαιολατρίας) καί μέλος τῆς Π.Ε.Γ. καί ἐξειδικεύεται στά θέματα τῆς προασπίσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί ἀντιμετωπίσεως τῶν αἰρέσεων ἔχοντας χειριστεῖ πολλές παρόμοιες ὑποθέσεις ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν καί Διεθνῶν Δικαστηρίων καί Ἀρχῶν.

Ἐδῶ ὅμως θά πρέπει νά σημειωθοῦν καί νά τονιστοῦν ὅπως ἰδιαίτερος τὰ ἐξῆς:

Οἱ Σαϊεντολόγοι, μπορεῖ νά παρουσιάζονται γιά πρώτη φορά ὡς "ἐκκλησία", εἶναι ὅμως παλαιοὶ γνώριμοι καί τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Δικαστικῶν ἀρχῶν. Θυμόμαστε ὅλοι τήν παλαιότερη μορφή τους, στήν προηγούμενη μορφή τῶν Σαϊεντολόγων στήν Ἑλλάδα, τό περιβόητο Κέντρο τῆς Ἐφηρμοσμένης Ψυχολογίας, τό γνωστό σέ ὅλους ΚΕΦΕ, τό ὁποῖο λειτουργοῦσε στήν Ἀθήνα ἐπί τῆς ὁδοῦ Πατησίων καί τό ὁποῖο μετά ἀπό ἔρευνα τῶν Εἰσαγγελικῶν ἀρχῶν πού ἔλαβε χώρα αὐτεπαγγέλτως, βρέθηκαν, ὄχι μυστικά ἀρχεῖα ἢ εὐαίσθητα ἀρχεῖα -γιά τὰ ὁποῖα πολὺς λόγος γίνεται τώρα τελευταῖα-, ἀλλά βρέθηκαν κανονικά, τακτικά ἀρχεῖα παρακολουθήσεων καί ἐμπιστευτικῶν πληροφοριῶν. Ἀρχεῖα γιά τίς κινήσεις τοῦ στρατοῦ, ἀρχεῖα γιά τόν τρόπο δομῆς τῆς Ἀστυνομίας, ἀρχεῖα γιά τήν δομή τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχεῖα συγκεκριμένα γιά ἱερατικούς ἀρχηγούς, γιά τόν Μακαριώτατο, γιά διάφορους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες. Ὅλα αὐτά μάλιστα ἀναφέρονται ἐξαντλητικά στήν ἐκθεση κατασχέσεως πού συνέταξε ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελέας. Ἡ ὑπόθεση αὐτή ὀδηγήθηκε δεδαίως ἐνώπιον τῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων, ὅπου καί καταδικάσθησαν γιά τὰ ἐγκλήματα αὐτά. Ἐπίσης ὀδηγήθηκε ἡ συγκεκριμένη ὑπόθεση ἐνώπιον καί τῶν Ἀστικῶν Δικαστηρίων, μέ ἀπόφαση τῶν ὁποίων διατάχθηκε ἡ ὀριστική διάλυση τοῦ συγκεκριμένου παρανόμου σωματείου. Ἀλλάζοντας λοιπόν τώρα μορφή, οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, μὴ ὀνομαζόμενοι πλέον ὡς Κέντρο Ἐφηρμοσμένης Ψυχολογίας, ἀλλά ὀνομαζόμενοι ὡς "Ἐκκλησία τῆς Σαϊεντολογίας", ἐξήτησαν αὐτή τήν ἄδεια πού τό Ἑλληνικό Δημοσίον δέν τοὺς χορήγησε.

Στή δίκη αὐτή, ἡ ὁποία ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἔχει παρέμβει, γιά νά ἐκθέσει ὅλα αὐτά τὰ ἐπιχειρήματα, τόσο ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, ὅσο καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χριστόδουλος. Καί ἡ δίκη αὐτή μετά ἀπό διάφορες ἀναβολές στίς ὁποῖες συμμετέχει ἐπίσημως πλέον καί ἡ Ἐκκλησία, ἔχει προσδιορισθεῖ γιά νά δικαστεῖ στίς 6/12/2002, δέν ἔχει δηλαδή δικαστεῖ ἀκόμα καί δεδαίως ἀναμένεται ἡ ἐκδικασθῆς της μέ πολύ μεγάλο ἐνδιαφέρον, πολὺ δέ περισσότε-

ρο τήν στιγμή πού λόγω τῆς μεγάλης της σπουδαιότητας ἔχει καθορισθεῖ νά ἐκδικασθεῖ ἀπό τήν Ὀλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας*.

Ἕνα ἀντίστοιχο θέμα δημιουργήθηκε καί μέ τούς Βουδδιστές, τό ὁποῖο εἶναι ἀρκετά γνωστό. Δηλαδή, πρό ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, πρό δέκα περίπου μηνῶν, ὀδηγήθηκε στήν Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπόθεση τῆς ποινικῆς καταδίκης τῶν Βουδδιστῶν στήν Θεσσαλονίκη, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦσαν εὐκτήριο Οἶκο χωρίς ἄδεια καί γι' αὐτό τόν λόγο καταδικάστηκαν καί πρωτοβαθμίως καί δευτεροβαθμίως ἀπό τά ἀρμόδια Ποινικά Δικαστήρια. Ἐν συνεχείᾳ ὅμως ζήτησαν τήν ἀναίρεση τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καί ἐγινε δεκτῆ ἡ ἀναίρεσή τους μέ ἀποτέλεσμα νά δικαστεῖ ἡ ὑπόθεση ἐκ νέου. Ἐν προκειμένῳ θά πρέπει νά τονιστοῦν τά ἑξῆς, ὥστε νά μπορεῖ νά ἀποκρουσθεῖ ἡ προπαγάνδα ἡ ὁποία γίνεται ἀπό τίς διάφορες αἰρέσεις: Οἱ Βουδδιστές ἰσχυρίστηκαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι δῆθεν κακῶς διώκονται, ὅτι οἱ διατάξεις πού τούς ἐπιβάλλουν νά ἔχουν κρατική ἄδεια γιά νά μποροῦν νά λειτουργοῦν εὐκτήριο Οἶκο εἶναι δῆθεν παράνομες καί ἀντισυνταγματικές, ὅτι ὑποκινοῦνται ἀπό τήν Ἐκκλησία τήν Ὀρθόδοξη καί πρέπει γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους νά ἀνααιρεθεῖ ἡ ἀπόφαση. Ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπέρριψε τό σύνολο τῶν ἰσχυρισμῶν τους αὐτῶν καί πρέπει νά τό γνωρίζουμε αὐτό γιατί πολύ συχνά λένε παραπλανητικά ὅτι δῆθεν κέρδισαν στήν Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου. Στήν πραγματικότητα ὅμως δέν κέρδισαν τίποτα, ἀναιρέθηκε μὲν ἡ ἀπόφαση, ἀλλά γιά ἕναν ἐντελῶς ἄλλο λόγο, ὅτι δέν εἶχε πλήρη αἰτιολογία. Καί βεβαίως καί πάλι ἔχουν καταδικαστεῖ, ἀπ' ὅ,τι πληροφοροῦμαι, σέ ἄλλη ὑπόθεση, ἀπό ἄλλο ἀνεξάρτητο Δικαστήριο. Ἡδη μάλιστα μέ δεύτερη ἀπόφασή του ὁ Ἄρειος Πάγος ἔκρινε ὅτι δέν ἀποτελοῦν θρησκεία καί τό θέμα ἔκλεισε ὀριστικῶς εἰς βάρος τους, δέν ἀποκλείεται ὅμως κάποια στιγμή νά ἐπανέλθουν καί νά ζητήσουν τήν ἔκδοση ἀδείας λειτουργίας εὐκτηρίου Οἴκου.

Τό τελευταῖο φαινόμενο τό ὁποῖο συνδέεται μέ αἴτηση λειτουργίας εὐκτηρίου Οἴκου καί προέρχεται

* Ἐν προκειμένῳ θά πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι μετά τήν παρέμβαση τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐξεδόθη ἡ Εἰσήγηση τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ τοῦ ΣτΕ, ἡ ὁποία μέ ἐκτενέστατα νομικά ἐπιχειρήματα ζητοῦσε τήν ἀπόρριψη τῶν αἰτήσεων τῶν Σαϊεντολόγων. Ἐνόψει τῶν γεγονότων αὐτῶν οἱ Σαϊεντολόγοι ὑπαναχώρησαν καί παρατήθηκαν ὀλοσχερῶς ἀπό τίς αἰτήσεις καί τά ἐπιχειρήματά τους καί ἀπέσυραν τά δικόγραφα τους, μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἄρνηση τῆς Διοικήσεως νά τούς ἀναγνωρίσει ὡς θρησκεία νά ἔχει πλέον κατασταεῖ ἀμετάκλητη. Ὑπό τίς συνθήκες αὐτές οἱ Σαϊεντολόγοι δέν δύνανται πλέον νομικά νά θεωρηθοῦν "ἐκκλησία" ἢ θρησκεία.

τό αἴτημα ἀπό νεοφανῆ, καί μάλιστα ἀπ' ὅ,τι φαίνεται ἀπό τήν πλέον νεαρά ομάδα, ἡ ὁποία ἐπίσης δέν ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ὡς θρησκευτική ἀκόμα καί ἐπιδιώκει τήν ἀναγνώρισή της δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, εἶναι ἀπό τούς λεγομένους «Ἀρχαιολάτρες», ἀπό τούς εἰδωλολάτρες, δηλαδή τούς δωδεκαθεϊστές. Αὐτό ἀποτελεῖ ἕνα θέμα τό ὁποῖο ἀπασχολεῖ πολύ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τήν Ἱερά Σύνοδο, πού λόγω τῆς σοβαρότητάς του πολύ ὀρθῶς ἀνασύστησε τήν Συνοδική Ἐπιτροπή Ἀρχαιολατρίας. Δυστυχῶς αὐτό τό πρόβλημα ἐπίσης φαίνεται νά μεγαλώνει, ἐπεκτείνεται δέ μέσα ἀπό συγκεκριμένες τηλεοπτικές ἐκπομπές καί ἔντυπα πού προάγουν καί ἐξυμνοῦν τήν εἰδωλολατρία καί τόν δωδεκαθεϊσμό. Ἔχουμε λοιπόν τίς νεοφανεῖς εἰδωλολατρικές πλέον ομάδες, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν στήν Ἑλλάδα ἐν εἶδη ἀναβιώσεως ἀρχαιοελληνικῆς θρησκείας καί οἱ ὁποῖες παραπονοῦνται πρὸς τό Ἑλληνικό Δημόσιο, λέγουσες τι; Ὅτι ἐφόσον εἴμαστε θρησκεία δικαιούμεθα νά λειτουργήσουμε τούς ναούς μας! Καί ποιοί εἶναι οἱ ναοί μας; Οἱ Δελφοί, ὁ ναός τοῦ Ποσειδώνα, ὁ ναός τοῦ Διός, ἡ Ὀλυμπία καί ἄλλοι ἀρχαῖοι ναοί. Ὡς ἐπιχείρημα μάλιστα προβάλλουν τό ὅτι ἐφόσον ἀσπάζονται αὐτή τήν θρησκεία, ἐπὶ τό κράτος τῆς ὁποίας εἶχαν ἰδρυθεῖ οἱ συγκεκριμένοι ναοί, ἀποτελοῦν τούς μόνους δικαιούχους τῶν συγκεκριμένων ναῶν. Ἡδη λοιπόν μέ τό αἴτημα αὐτό ἔχουν προχωρήσει σέ ὑποβολή ἐπισήμου αἰτήσεως πρὸς τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί ζητοῦν νά τούς ἐγκριθεῖ ἡ λειτουργία εὐκτηρίων Οἴκων. Μάλιστα ἔχουν ζητήσει κατ' ἀρχήν τήν ἰδρυση εὐκτηρίου Οἴκου στήν περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορίνθου καί ἀκόμη ἡ αἴτησή τους αὐτή δέν ἔχει ἐξετασθεῖ. Ἀναμένουμε λοιπόν μέ ἐνδιαφέρον τήν ἀπόφαση τήν ὁποία θά λάβει καί ἐδῶ τό Ὑπουργεῖο Παιδείας γιά αὐτούς. Δέν ἀποκλείεται βεβαίως μέ τό ἴδιο αἴτημα νά προβληθοῦν καί στίς περιφέρειες ἄλλων Μητροπόλεων καί θά πρέπει πίσω ἀπό αὐτό πλέον τό δεδομένο νά εἴμαστε σέ ἐπαγρύπνηση.

Συνοψίζοντας λοιπόν τό θέμα τῶν εὐκτηρίων Οἴκων θέλω νά τονίσω τό ὅτι ὁ εὐκτήριος Οἶκος ὡς ἔννοια ἀμιγῶς νομική ἔχει μία τεράστια δυναμική, διότι τό θρησκευμα, γιά τό ὁποῖο ἰδρύεται ὁ εὐκτήριος Οἶκος ἀποκτᾷ ἀναγνώριση πλήρη καί ἀμάχητη. Σέ περίπτωση πού ἡ συγκεκριμένη ἀπόφαση δέν προσβληθεῖ ἐμπρόθεσμα τότε ἡ ὀργάνωση ἢ ἡ αἵρεση, ἡ ὁποία τόν λειτουργεῖ τελεῖ ὑπό τήν ἐπίσημη κρατική ἀναγνώριση, ἀπολαμβάνει δηλαδή ἕνα δικαίωμα, τό ὁποῖο δέν μπορεῖ ἐκ τῶν ὑστέρων νά ἀνακληθεῖ ἢ νά συρρικνωθεῖ, γι' αὐτόν τόν λόγο θά πρέπει νά ὑπάρχει πολύ μεγάλη προσοχή στά θέματα τῶν ἰδρύσεων αὐτῶν.

Ἐπίσης θά πρέπει ἐπ' εὐκαιρία τῶν παραπάνω νά τονίσω ὅτι τό θέμα τῶν χριστιανῶν καί τῆς κατηλείας τῆς λέξεως «Χριστιανός» ἀπό μή χριστιανικές ομάδες εἶναι πάντοτε κάτι τό ὁποῖο πρέπει νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, διότι οἱ περισσότερες ομάδες ὅπως προεῖπα θέλουν τόν τίτλο «Χριστιανοί» ὄχι ἐπειδή εἶναι, ὄχι ἐπειδή θέλουν νά γίνουν, ἀλλά μόνον γιά νά μπορούν νά διεισδύουν εὐκολότερα στά ὀρθόδοξα στρώματα καί νά προσηλυτίσουν πιστούς ὀρθόδοξους. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἀκόμη καί οἱ ἴδιοι οἱ Σαϊεντολόγοι, οἱ ὁποῖοι οὔτε εἶναι οὔτε καί ζήτησαν νά ἀναγνωριστοῦν ὡς χριστιανοί, χρησιμοποιοῦν παρ' ὅλα αὐτά στά πολυτελή βιβλία, στά ὁποῖα περιγράφουν τό δόγμα τους, τόν χριστιανικό σταυρό, εἴτε στό ἐξώφυλλο εἴτε σέ περίοπτη θέση. Προσπαθοῦν δηλαδή μέ αὐτόν τόν τρόπο πάλι νά ἔρθουν πιο κοντά στόν χριστιανικό κόσμο καί στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὥστε ἐνδεχομένως νά διεισδύουν πιο εὐκολα.

Τό δεύτερο μεγάλο ζήτημα τό ὁποῖο ἀπασχολεῖ τά δικαστήρια καί τό ὁποῖο δυστυχῶς κάποια στιγμή δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπισθεῖ μέ ἄλλο τρόπο πλὴν τῆς προσφυγῆς στήν δικαστική ἀρχή εἶναι τό θέμα τοῦ προσηλυτισμοῦ. Στήν Ἑλλάδα παρουσιάζονται δύο ἐνδιαφέροντα καί ἄκρως ἀντίθετα φαινόμενα: Τό πρῶτο φαινόμενο εἶναι νά εἴμαστε ἡ χώρα, στήν ὁποία διενεργεῖται ὁ περισσότερος καί ἐκτενέστερος προσηλυτισμός, ἀπό κάθε ἄλλη χώρα. Ὁ πιο δηλαδή εὐρύς προσηλυτισμός καί ὁ πιο ταχύτερα αὐξανόμενος, ἀποδέκτες τοῦ ὁποῖου πάντοτε εἶναι οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ Χριστιανοί ὀρθόδοξοι. Αὐτό εἶναι τό ἕνα φαινόμενο, τό δεύτερο εἶναι ὅτι εἴμαστε μιά χώρα μέ πολύ περιορισμένες καταδίκες γιά προσηλυτισμό. Εἴμαστε ἡ χώρα πού τά θέματα γιά προσηλυτισμό φτάνουν στά δικαστήρια ἐλάχιστες φορές καί σέ αὐτό ὑπάρχουν πολλοί λόγοι, οἱ ὁποῖοι πρέπει νά ἐξεταστοῦν καί τούς ὁποῖους πρέπει νά λάβουμε σοβαρότητα ὑπ' ὄψιν μας.

Θά πρέπει κατ' ἀρχήν νά τονιστεῖ ὅπως ἰδιαίτερος ὅτι ὁ προσηλυτισμός εἶναι ἕνα ἀπό τά πλέον βαρέα καί ἀπεχθῆ ἐγκλήματα, εἶναι ἀπό τά ἐγκλήματα ἐκεῖνα, στά ὁποῖα ὁ νομοθέτης προσδίδει στόν ὑπαίτιο δόλο πλήρους ἀπαξίας, δόλο σκοποῦ, δόλο ὁ ὁποῖος κατευθύνεται στό νά ἀλλοιώσει, στό νά καταρρακώσει καί νά μεταβάλλει τό πλέον ἱερό αἶσθημα κάποιου, δηλαδή τό θρησκευτικό του αἶσθημα. Προσηλυτισμός γίνεται λοιπόν συνέχεια στήν Ἑλλάδα καί σέ πολύ μεγάλη ἔκταση καί ἀπό πάρα πολλές μειονοτικές θρησκευτικές οργανώσεις καί αἱρέσεις. Σᾶς ἀνέφερα πρὶν ὅτι στήν Γαλλία ἀπαγορεύθηκε ἡ κυκλοφορία τοῦ ἐντύπου τῶν "μαρτύρων τοῦ Ἰεχωῶ" «Ἡ Σκοπιά». Στήν Ἑλλάδα ὅμως πωλεῖται

παντοῦ, διανέμεται ἐλευθέρως. Ἔχουμε ομάδες «"χριστιανῶν" Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωῶ», ὅπως θέλουν νά λέγονται τώρα, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν μέ αὐτόν τόν τρόπο νά ἀλλοιώσουν τήν θρησκευτική συνείδηση. Ἔχουμε ἄλλες ομάδες, οἱ ὁποῖες ἐνεργοῦν συστηματικό προσηλυτισμό, οἱ ὁποῖες πηγαίνουν ἀπό πόρτα σέ πόρτα, οἱ ὁποῖες τηλεφωνοῦν καί λένε ὅτι εἴμαστε ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι θέλουμε νά ἔρθουμε κοντά σας, νά σᾶς δεῖξουμε τά δόγματά μας καί ἄλλα λοιπά. Αὐτό ὁσάκις διενεργεῖται διά ἀπατηλῶν μέσων συνιστᾶ προσηλυτισμό. Ὅταν λοιπόν ὁ ἑτερόδοξος διενεργεῖ τήν προσέγγισή του πρὸς τό ποίμνιο τό ὀρθόδοξο προφασιζόμενος, ἰσχυριζόμενος ἀπατηλῶς ὅτι δῆθεν εἶναι χριστιανός ἢ μέ ἄλλα ἀπατηλά μέσα καί τρόπους, τότε διενεργεῖ προσηλυτισμό. Αὐτή ἡ συμπεριφορά εἶναι ἀξιόποινη καί τιμωρητέα.

Θά πρέπει νά σημειωθεῖ σ' αὐτό τό σημεῖο ὅτι ὑπάρχει πάρα πολύ μεγάλη προπαγάνδα ἀπό τήν πλευρά τῶν αἱρέσεων γιά τήν ἔννοια τοῦ προσηλυτισμοῦ. Μέ τήν προπαγάνδα αὐτή ἐπιδιώκουν νά πείσουν ὅτι ὁ προσηλυτισμός δέν εἶναι παράνομος καί ὅτι εἶναι θεμιτός. Ἔτσι ὅλοι ἔχουμε κατά καιρούς ἀκούσει τίς ομάδες τίς ἀντιχριστιανικές νά ἰσχυρίζονται ὅτι δῆθεν οἱ διατάξεις περί προσηλυτισμοῦ εἶναι τάχα ἀντισυνταγματικές καί παράνομες, καθώς καί τό ὅτι δῆθεν τό δικαίωμα τοῦ προσηλυτισμοῦ εἶναι νόμιμο. Θά πρέπει λοιπόν στό σημεῖο αὐτό νά τονισθεῖ ὅτι ὁ προσηλυτισμός ὄχι μόνον εἶναι ἐντελῶς παράνομος, ἀλλά καί ὅτι τοῦτο ἔχει κριθεῖ ἐιδικῶς γιά τήν Ἑλλάδα ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου. Εἰδικότερα μάλιστα, πρὸ ἐτῶν ὑπῆρξαν τρεῖς καταδίκες τοῦ Ποινικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου κατά Πεντηκοστιανῶν. Στήν ὑπόθεση αὐτή τρεῖς Πεντηκοστιανοί στρατιωτικοί χρησιμοποιώντας τήν ιδιότητά τους αὐτή τῶν ἀξιωματικῶν, ἐπιχείρησαν νά προσηλυτίσουν στό δόγμα τους κάποιους δοκίμους, οἱ ὁποῖοι τούς κατεμήνυσαν καί τούς κατεδίκασαν ποινικῶς. Κατά τῶν καταδικαστικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων προσέφυγαν οἱ Πεντηκοστιανοί στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο καί ἰσχυρίστηκαν ὅλα τά παραπάνω, ὅτι δῆθεν ὁ προσηλυτισμός παράνομως διώκεται, ὅτι ἡ συμπεριφορά τους εἶναι νόμιμη καί συνταγματικά κατοχυρωμένη κ.ο.κ. Ὅλα τά ἐπιχειρήματα αὐτά πού προέβαλαν οἱ Πεντηκοστιανοί στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρώπων Δικαιωμάτων, μαζί δέ καί ἡ προσφυγή τους ἀπερρίφθησαν συνολικῶς ἀπό τό δικαστήριο, τό ὁποῖο εἶπε ὅτι διατάξεις περί προσηλυτισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἰσχύουν στήν Ἑλλάδα εἶναι ἀπολύτως νόμιμες, εἶναι ἀπολύτως ἐφαρμοστέες καί ὅτι δικαίως κατεδικάσθηκαν ὑπό τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων. Μέ τόν τρόπο αὐτό τά

συγκεκριμένα άπατηλά έπιχειρήματα έξουδετερώθηκαν για πάντα, οι δέ διατάξεις πού άπαγορεύουν τόν προσηλυτισμό έπικυρώθηκαν όριστικά.

Βεβαίως όπως είπαν και οι προλαλήσαντες έμοϋ σήμερα, ό πλέον ένδεδειγμένος τρόπος προσεγγίσεως στά θύματα του προσηλυτισμού πάντα ήταν και έξακολουθεϊ νά είναι ό ποιμαντικός. Δυστυχώς όμως υπάρχουν πολλές περιπτώσεις, στίς όποίες ό προσηλυτισμός γίνεται κατά τέτοιο βίαιο τρόπο, κατά τέτοιο τρόπο πού καταρρακώνει τόν άνθρωπο πού γίνεται τό θύμα και ό αποδέκτης του προσηλυτισμού, πού σέ αυτές τίς περιπτώσεις ή προσφυγή στην δικαστική όδό θά πρέπει νά ξεετάζεται σοβαρά ως κατάλληλη διεξοδος. Και έδω θέλω νά σημειώσω όλως ιδιαίτέρως τό έξής: Υπάρχει ή έσφαλμένη αίσθηση ότι αυτός πού προσηλυτίζεται άν επιδιώξει νά παραπονεθεϊ δικαστικώς κατά του προσηλυτιστού του, θά ταιλαιπωρηθεϊ δικαστικώς, θά υποβληθεϊ στην βάσανο την δικαστηριακή επί πολλά έτη και γι' αυτό τό λόγο ίσως είναι καλύτερα νά σιωπήσει. Αυτό όμως δέν είναι άληθές, είναι έσφαλμένη προσέγγιση του ζητήματος. Τό άδικημα του προσηλυτισμού έξακολουθεϊ νά υπάρχει άκόμη και άν κάποιος άποφασίσει νά μήν προσφύγει στά δικαστήρια. Σέ αυτήν την περίπτωση μπορεί νά επιλέξει μία άπλή καταγραφή του φαινομένου στά βιβλία συμβάντων της Άστυνομίας και αυτό πολλές φορές μπορεί νά προτιμάται ως λύση, δηλαδή ή παρότρυνση αυτού πού έχει υποστεί τόν προσηλυτισμό νά τό δηλώσει άπλά στά βιβλία της Άστυνομίας χωρίς νά υποβάλει μήνυση σέ περίπτωση πού δέν θέλει την δικαστική έμπλοκή. Υπάρχει επίσης και ή λύση της υποβολής άυτεπαγγέλτου ποινικής διώξεως, δηλαδή της καταμηνύσεως από όποιονδήποτε τρίτο του γεγονότος αυτού στην Άστυνομία και από εκεί και πέρα ή Άστυνομία θά έπιληφθεϊ από μόνη της χωρίς την σύμπραξη αυτού ό όποιος υπέστη τόν προσηλυτισμό. Αυτό συμβαίνει επειδή ό προσηλυτισμός είναι έγκλημα, τό όποιο διώκεται άυτεπαγγέλτως. Στην προπαγάνδα λοιπόν όλων των αίρετικών ομάδων, νεοφανών και μή στό ότι οι συγκεκριμένες διατάξεις, οι όποιες τους άπαγορεύουν νά διενεργούν προσηλυτισμό διά άπατηλών μέσων, είναι δήθεν παράνομες ή άντισυνταγματικές ή αντίθετες πρós τά δίκαια τά υπερισχύοντα μέ τίς διεθνείς συνθήκες άπαντούμε ότι τά θέματα αυτά εκρίθησαν υπέρ της Έκκλησίας και υπέρ του νόμου και δέν τίθενται έν άμφιβόλω. Ό προσηλυτισμός είναι άποτρόπαιος, παράνομος και άξιόποιος σέ κάθε περίπτωση.

Άκολουθεϊται τώρα μία άλλη τακτική, υπό όλων ομάδων, ή τακτική των άπειλών σέ αυτούς οι όποιοι θά τολμήσουν, κατά τά δικά τους λεγόμενα,

νά άμφισβητήσουν τά δόγματά τους. Πολλές λοιπόν νεοφανεϊς ομάδες και αίρέσεις αναφέρουν -και τό αναφέρουν χαρακτηριστικά- ότι θά υποβάλλουν μηνύσεις έναντίον όποιου τολμήσει νά τους άμφισβητήσει. Μάλιστα κάποιιοι από αυτούς παροτρύνουν ειδικά τά μέλη τους νά υποβάλουν τέτοιες μηνύσεις έναντίον όποιου τολμήσει νά εκφράσει μία διαφορετική άποψη. Αυτόι λοιπόν οι όποιοι παραπονοϋνται για δήθεν παραβίαση της έλευθερίας του λόγου ή της θρησκευτικής έλευθερίας ή άλλων άγαθών, είναι αυτοί οι ίδιοι πού στην διακήρυξη της πίστεως τους παροτρύνουν τά μέλη τους νά υποβάλουν μηνύσεις έναντίον όποιου τολμήσει νά εκφράσει κάποιον διαφορετικό λόγο από αυτόν τόν όποιοι οι ίδιοι εκφράζουν. Είναι και αυτό ένα χαρακτηριστικό δείγμα του κατά πόσον άσπάζονται την έλευθερία του λόγου και της εκφράσεως...

Τώρα τό έρώτημα λοιπόν τό όποιο γεννιέται άυτομάτως μετά από αυτήν την συλλογιστική είναι τό έξής: Μπορουν οι άπειλές αυτές περί μηνύσεων ή περί διώξεων νά άποτελέσουν άνασταλτικό παράγοντα για την διακήρυξη των δογμάτων των όρθών, για την ποιμαντική ένασχόληση της Έκκλησίας; Έδω πλέον ή άπάντηση από νομικής άπόψεως είναι ξεκάθαρα όχι! Διότι οι συγκεκριμένες άπειλές άνεξαρτήτως του γεγονότος ότι γίνονται μέ μοναδικό σκοπό τόν εκφοβισμό, στεροϋνται πάσης νομικής άξιας, είναι έντελώς κενές και δέν υπάρχει ποτέ περίπτωση ούτε καθ' ύπόθεση μία τέτοια μήνυση νά μπορεί νά γίνει δεκτή έναντίον κάποιου, ό όποιος άπλως άντέταξε αντίθετο λόγο σέ κάποιον άλλον, είτε είναι θρησκευτικός λόγος είτε είναι πολιτικός λόγος είτε είναι κοινωνικός είτε είναι για άλλα θέματα. Είναι λοιπόν μία άπειλή ή όποια μοναδικό στόχο έχει τόν εκφοβισμό, την άποτροπή όλων μας στην άμφισβήτηση αυτών των λεγομένων τους. Από τό σημείο όμως αυτό και πέρα δέν θά πρέπει σέ καμία περίπτωση νά θεωρηθεϊ ως αίτια πού νά μās κάνει νά άπόσχουμε από τίς δραστηριότητές μας.

Έξάλλου μηνύσεις έχουν υποβληθεϊ κατά διαστήματα από διάφορες θρησκευτικές όργανώσεις και από άρχηγούς αίρέσεων. Μηνύσεις έχουν κατά διαστήματα υποβληθεϊ κατά ιερέων, ένίοτε και Άρχιερέων και λαϊκών γι' αυτά τά θέματα και οϋδέποτε όδήγησαν σέ καταδίκη. Μάλιστα τίς περισσότερες φορές οι υποβαλόντες την μήνυση αίρετικοί ύπαναχώρησαν και οι μηνύσεις άνεκληθήσαν. Είχαμε μάλιστα ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα πέρουσι όπου μία νεοφανής αίρετική, άρχηγός αίρέσεως, ή κυρία Βάσω Ρίντεν έξέφρασε άπόψεις οι όποιες είναι, τουλάχιστον για ένα κοινό νοϋ έξοργιστικές.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΕΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ (α' μέρος)

*του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα,
πολιτικού ἐπιστήμονα**

Διερωτώνται μερικοί εάν είναι χριστιανική ή ταυτότητα της Ευρώπης. Η ελληνική γλώσσα είναι εκείνη ή όποια διέδωσε τά Ευαγγέλια και στην Ευρώπη, επομένως έχουμε ένα λόγο παραπάνω να ενδιαφερωμεθα και ως ορθόδοξοι και ως Έλληνες για την χριστιανική ταυτότητα και ρίζα της Ευρώπης, να την διαδώσουμε, διότι σύν τοις άλλοις είμαστε και εκείνοι οι όποιοι μέ την γλώσσα, μέ τό έργο του

* Από την όμιλία του στό Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστewος.

Μεγ. Άλεξάνδρου, μέ τό έργο της βυζαντινής Ρωμάνιας βοηθήσαμε σ' αυτή την προσπάθεια, την όποια θά αναλύσουμε στή συνέχεια, για να εξηγήσουμε ακριβώς αυτό που λέει και τό θέμα μας: τί θέση έχει ό Όρθόδοξος Έλληνισμός σέ μία Ευρώπη που αναζητεί ταυτότητα. Καί όταν λέμε ταυτότητα ένοούμε ότι ή Ευρώπη ψάχνει να βρει την πορεία της, να βρει ποió πολιτισμό τελικά εκφράζει, να βρει ποία στοιχεία από την ιστορία της πρέπει να κρατήσει και κυρίως τί πρέπει να μεταδώσει στίς νεότερες γενιές.

Γιά όσους την έχουν άκουστά ή την γνώριζαν, ή κ. Ρίντεν ισχυρίζεται μέν ότι είναι χριστιανή, διατηρεί δέ στό διαδικτυο ιστοσελίδες, κάνει πολλές διαλέξεις, δημοσιεύσεις, εκδίδει βιβλία, τά όποια πωλεί στό βιβλιοπωλείο τό όποιο έχει ιδρύσει στό ίντερνετ. Η συγκεκριμένη λοιπόν κυρία ισχυρίζεται παραδείγματος χάριν ότι κάθε βράδυ την επισκέπτεται στό σπίτι της ό Ίησους, περνούν τό βράδυ μαζί και μία φορά που του ζήτησε μάλιστα ή ίδια, κατά τίς συναντήσεις που είχαν μέ τον Ίησού, και του είπε "Θεέ μου σέ παρακαλώ να μου επιτρέψεις να σου πλύνω τά πόδια σου όπως οι Άπόστολοι", της άπήντησε, λέει ή ίδια, ό Ίησους, ότι "έγω είμαι αυτός που πρέπει να πλύνω τά δικά σου πόδια και όχι έσύ τά δικά μου, διότι έσύ είσαι περισσότερο άγία από μένα!" "Όταν λοιπόν τό έντυπο αυτό, τό πολύ άξιόλογο, της Πανελληνίας Ένώσεως Γονέων για την Προστασία του Έλληνορθόδοξου Πολιτισμού, ό «Διάλογος», δημοσίευσε αυτές τίς άπόψεις, ή κυρία Βάσω Ρίντεν θεώρησε σκόπιμο να κάνει μήνυση για δυσφήμιση. Θεώρησε δηλαδή ότι δυσφημίσθηκε επειδή κάποιος άρνήθηκε να πιστέψει ότι πράγματι τά βράδια καθημερινώς την επισκέπτεται ό Ίησους και κάνουν όλα τά υπόλοιπα τά όποια έλεγε και έκανε μήνυση. Μέ την μήνυσή της αυτή κατεμήνυσε τον π. Κυριακό Τσουρό. "Όταν όμως εκ των υστερων είδε την άμυνα, ή όποια οργανώθηκε από την πλευρά του μηνυθέντος, υπαναχώρησε και ανακάλεσε την μήνυση, παραιτήθηκε των ισχυρισμών της και δέν τόλμησε να

τους φέρει ενώπιον Δικαστηρίου. Καί ποιός εξάλλου θά τολμούσε να φέρει σέ δικαστηριακή κρίση κραυγαλέα παραπλανητικούς ισχυρισμούς;

Κλείνω λοιπόν λέγοντας τό έξής: Η άντιαρρετική δράση στό έξωτερικό στίς περισσότερες χώρες της Ευρώπης είναι άπολύτως κατοχυρωμένη και θεμιτή. Είναι σέ πολύ μεγάλη έκταση διενεργουμένη και προς όφελος πάντοτε των λαών και των πολιτών, οι όποιοι τίς περισσότερες φορές και στό συντριπτικό ποσοστό των περιπτώσεων, όταν μπλέκουν στα δίκτυα των αίρέσεων καταστρέφονται ολοκληρωτικώς και οι ίδιοι και οι οικογένειές τους. Διαθρώνεται και αλλοιώνεται κατ' επέκταση και ό κοινωνικός ιστός. Γιά αυτόν μάλιστα τον λόγο ό προσηλυτισμός απαγορεύεται και τιμωρείται ποινικώς όχι μόνον στην Ελλάδα, αλλά παντού. Θά ήθελα να πώ λοιπόν ότι και στην Ελλάδα όταν υπάρχουν τέτοιες περιπτώσεις σάν αυτές που ανέφερθησαν παραπάνω, περιπτώσεις δηλαδή στίς όποιες μέ άπατηλά μέσα κάποιος είτε προσοιδεί στον έαυτό του ιδιότητες τίς όποιες εκ των πραγμάτων δέν έχει και τίς όποιες τίς περισσότερες φορές καπηλεύεται από την Έλληνική Όρθόδοξη Έκκλησία, είτε δι' αυτών των άπατηλών μέσων προσπαθει να πείσει τρίτους να εγκαταλείψουν την πίστη τους, καθώς και όταν για να κατορθώσουν να άσκήσουν αυτή την δράση τους έλευθέρως άπειλούν ότι θά υποβάλουν και μηνήσεις, τότε σ' αυτές τίς περιπτώσεις ή προσφυγή σέ δίκη είναι και έπωφελής αλλά και έν πολλοίς έπιβεβλημένη.

Πρώτα θά ήθελα νά δοῦμε μέχρι τώρα κατά πόσον μέσα σ' αὐτή τήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωσι, σ' αὐτή τήν οἰκογένεια τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν ἔχουμε χάσει ἢ ἔχουμε κερδίσει στὸν τομέα πού μᾶς ἐνδιαφέρει, δηλαδή τῆς ὀρθοδόξου πολιτιστικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας.

Δεύτερον, θά ήθελα νά δοῦμε λίγο τό ἐξῆς ἐρώτημα: Τί εἶναι ἡ περίφημη χριστιανική ταυτότητα τῆς Εὐρώπης καὶ γιατί ἡ Ἐκκλησία μας ἐπιμένει -κι ὄχι μόνο ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά θά ἔλεγα πρώτη ἐκείνη τό ἔθεσε- νά ἀναγραφῆι ρητά καὶ σωστά καὶ στό νέο Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα αὐτή ἡ χριστιανική κληρονομιά τῆς Εὐρώπης; Στή συνέχεια θά ήθελα νά δοῦμε καὶ ὀρισμένα ἐρωτήματα πού προκύπτουν ἀπό τό καινούργιο σχέδιο, πού τό λέμε Εὐρωσύνταγμα - ἐπισήμως λέγεται νέο σχέδιο Εὐρωπαϊκῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης. Θά δοῦμε ἂν ὑπάρχουν ὀρισμένα θετικά καὶ ἐπίσης θά ήθελα νά δοῦμε λίγο ὀρισμένες ἀντιφάσεις. Νά δοῦμε ὀρισμένες τελευταῖες ἐξελίξεις μέσα στήν Εὐρώπη, πού δείχνουν πραγματικά τή σύγχυση φρενῶν πού ὑπάρχει σέ ὀρισμένους τομεῖς. Τέλος θά κάνω μία μικρὴ ἀναφορά καὶ στά καθαρῶς ἐθνικά θέματα, κατά πόσο σ' αὐτά βοηθάει ἡ εὐρωπαϊκή μας ἔνταξη, ὥστε μέ ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα νά καταλήξουμε σέ ἓνα συμπέρασμα. Τί πρέπει νά κάνουμε, πῶς πρέπει νά ἀγωνιστοῦμε καὶ πρὸς τά ποῦ νά στραφοῦν οἱ ἀγῶνες μας; Γιατί ἂν δέν ἔχεις ξεκάθαρο στόχο, δυσκολεύεσαι καὶ νά ὀρίσεις μία στρατηγική ὥστε νά ἔχουμε ρόλο καὶ φωνή μέσα στήν Εὐρ. Ἑνωσι. Νά μὴν εἴμαστε οὐραγοὶ καὶ νά μὴν εἴμαστε καὶ ἐκεῖνοι πού χάνουν, τουλάχιστον στὸν πολιτιστικό καὶ ἐθνικό τομέα.

Ἄς ξεκινήσουμε λοιπὸν ἀπὸ τό πρῶτο ἐρώτημα. Ὅταν τό 1980 ἄρχισε ἡ συζήτηση νά ὑπογράψουμε τήν ἔνταξη τῆς χώρας μας στήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωσι, τότε θυμᾶμαι ὑπῆρχε καὶ μία ἀνακοίνωση τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σχετικά μέ τήν ἔνταξη αὐτή. Μᾶς βοηθεῖ πάντοτε τό Ἅγιον Ὄρος μέ τις προσευχές του καὶ μέ τις ἐγκυκλίους του καὶ μέ τις παρεμβάσεις του νά ἀφυπνίζομεθα. Εἶχαν ἀνησυχήσει οἱ μοναχοὶ μήπως μέ τήν ἔνταξη στήν Εὐρωπαϊκή κοινότητα τότε, χαθεῖ ἡ ταυτότητά μας ἢ ἑλληνορθόδοξη. Εἶχαν προβάλει κάποιες ἀνησυχίες, δάσιμες θά ἔλεγα, γιά τή γλώσσα μας, γιά τό νομικό καθεστῶς τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τήν ἐκπαίδευση τῶν Ἑλλήνων, γιά τό Οἰκογενειακό Δίκαιο, κ.ἄ. πολλά. Κυρίως ὅμως γιά τό θέμα αὐτό πού λέμε ἐθνική ἰδιοπροσωπία. Κάθε λαός ἔχει τήν ἰδιοπροσωπία του, ἔχει ἓνα πρόσωπο. Ὅπως κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἓνα ξεχωριστό πρόσωπο, ἔτσι καὶ κάθε λαός ἔχει τό δικό του πρόσωπο, τήν ταυτότητά του, τήν ἰδιαιτερότητά του, πού κι ἐμεῖς

θέλουμε νά σέβονται τήν δική μας, ἀλλά πρέπει καὶ τῶν ἄλλων λαῶν νά σεβόμεθα ὥστε νά ἐπιβιώνει ὁ καθένας στά ὅρια τά πολιτιστικά καὶ τά ἐθνικά πού τοῦ ἔχει τάξει ὁ Θεός, χωρὶς νά διεκδικεῖ, χωρὶς νά παρεμβάινει, ἀλλά καὶ χωρὶς νά ὑποχωρεῖ εἰς βάρος τῶν δικῶν του συμφερόντων καὶ τῆς δικῆς του ἰδιοπροσωπίας.

Τί ἐγινε στό θέμα αὐτό; Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶχαμε κάποιες παρεμβάσεις, οἱ ὁποῖες ἐπηρεάσαν κυρίως τό Οἰκογενειακό Δίκαιο τῆς χώρας μας. Τίς παρεμβάσεις αὐτές τίς εἶδαμε σέ ὀρισμένα θέματα. Π.χ. στό θέμα τῆς μοιχείας καὶ σέ ὀρισμένα ἄλλα. Ὁ κύριος λόγος στό νά ἀλλάξει ἡ νομοθεσία μᾶς χώρας δέν εἶναι ὅταν ἡ Εὐρώπη πιέζει ἢ ἡ Εὐρώπη δίνει ὀρισμένες κατευθύνσεις. Εἶναι κυρίως ὅταν ἡ ἴδια ἢ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ ζητεῖ κάτι ἢ τό ἀποδέχεται καὶ κυρίως ὅταν οἱ νομοθέτες, δηλ. οἱ βουλευτές, ἐκφράζουν πραγματικά τήν πλειοψηφία τοῦ λαοῦ. Τίς πιό πολλές φορές δέν ζήτησε κάτι ἡ Εὐρ. Ἑνωσι εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Ἑλληνικῆς μας ταυτότητας, ἀλλά χρησιμοποίησαν ὡς ἄλλοθι ὀρισμένοι ἐν Ἑλλάδι τήν Ε.Ε., γιά νά περάσουν θέσεις καὶ ἀπόψεις, γιά τίς ὁποῖες ἡ Εὐρώπη παραμένει ἀδιάφορη. Ἡ ἀκόμη παρέδλεψαν προτάσεις πού ἔκανε ἡ Εὐρώπη, πού θά μπορούσαν νά εἶναι καὶ ὑπὲρ τῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς παιδείας μας.

Θά δώσω ὀρισμένα παραδείγματα. Πρὶν ἀπὸ 21 περίπου χρόνια κατήγγησαν ὀρισμένοι -ἦταν μετά τά μεσάνυχτα, ἐλάχιστοι βουλευτές εἶχαν ἀπομείνει στό Κοινοβούλιο- τήν παραδοσιακή γραφή, δηλ. τό παραδοσιακό τονικό σύστημα, μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι κουράζονται τά παιδιά μας, κ.ἄ. Τό λεγόμενο πολυτονικό καταργήθηκε, εἰσήχθη τό μονοτονικό. Ἐνα ἀπὸ τά ἐπιχειρήματα ἦταν ὅτι ἐπειδὴ εἴμαστε στήν Εὐρώπη πρέπει νά ἐκσυγχρονισθοῦμε, νά γίνουμε καλύτεροι Εὐρωπαῖοι καὶ ἐπίσης τό οἰκονομικό ἐπιχείρημα ὅτι οἱ τυπογράφοι θά διευκολυνθοῦν ἢ ὅτι τά παιδιά μας θά μάθουν καλύτερη ὀρθογραφία. Ὅσοι εἶστε ἐκπαιδευτικοὶ τό βλέπετε. Οἱ σημερινές γενιές μαθαίνουν χειρότερη ὀρθογραφία, ἀπ' ὅτι μαθαίναμε ἐμεῖς πού κάναμε καὶ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά καὶ καθαρεύουσα καὶ πολυτονικό καὶ ὅλα τά σχετικά. Οὔτε καὶ οἱ τυπογράφοι εἶχαν κανένα πρόβλημα, διότι ἐδῶ καὶ πολλά χρόνια οἱ ὑπολογιστές, τά κομπιούτερ ἔχουν συστήματα μέ πληκτρολόγιο πολυτονικό, ἀκόμη καὶ μέ αὐτόματο πολυτονιστή. Ὅλα αὐτά ἦταν ἀστεῖα ἐπιχειρήματα. Ἀλλά καταλήγω στό ὅτι χρησιμοποίηθηκε ὡς ἄλλοθι ἡ Ε.Ε., διότι στήν ἴδια τήν Εὐρώπη ἔχουμε λαούς, μέ κλασικό παράδειγμα τούς Γάλλους, πού δέν κατήγγησαν τά 3 τονικά σημάδια στή γλώσσα τους, τήν ὀξεῖα, τήν περισπωμένη

καί τή βαρεία, τά όποια ούσιαστικά δέν τά πολυχρησιμοποιοῦν. "Όσοι μιλάτε γαλλικά ξέρετε ότι δέν πολυπροφέρονται αὐτά, ἀλλά γιά λόγους σεβασμοῦ στήν παράδοση τά τηροῦν. Καί σᾶς ἔχω ξαναπεῖ σ' αὐτή τή φιλόξενη αἴθουσα καί τό παράδειγμα τῆς Ἰσπανίας, ἡ όποία στό γράμμα νί βάζει μία περισπωμένη καί ἡ περισπωμένη αὐτή ἀλλάζει τήν προφορά λέξεων. "Όταν εἰσήχθησαν οἱ πρῶτοι ὑπολογιστές ἀπό Γερμανία καί ἀπό Ἰταλία καί δέν εἶχαν τήν περισπωμένη στό νί, εἶπε ἡ Ἰσπανία ότι δέν πρόκειται νά χρησιμοποιήσουν τούς εὐρωπαϊκούς ὑπολογιστές, ἂν δέν δάλουν περισπωμένη. Τούς εἶπε τότε ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση: ὄχι. Πάρτε τό ἀπόφαση. Εἶσατε μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Αὐτούς θά χρησιμοποιήσετε. Κατέβηκαν τότε στό δρόμο οἱ φοιτητές, ἔκαναν διαδήλωση, ἡ Ἀκαδημία, σύσσωμος ὁ πολιτικός κόσμος, μέ τό σύνθημα "κάτω τά χέρια ἀπό τήν ἀγία μας περισπωμένη" καί ἀναγκάστηκε ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση νά φτιάξει ὑπολογιστές πού νά ἔχουν στό νί ἐπάνω μία περισπωμένη. Αὐτό δείχνει ότι στήν ἴδια τήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση λαοί πού σεβάστηκαν τήν γλώσσα τους καί τήν ταυτότητά τους, πέρασαν τήν ἀποψή τους, διότι εἶχαν σοβαρότητα καί εὐθύνη. Δέν ἔφταιγε λοιπόν ἡ Εὐρώπη στό θέμα αὐτό, τῆς καταργήσεως τοῦ πολυτονικοῦ καί στή χώρα μας.

"Όπως ἀντιθέτως πρέπει νά πῶ ότι στή χώρα ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια ἔχει συρρικνωθεῖ ἡ κλασική παιδεία, ἔχει συρρικνωθεῖ ἡ γνώση τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, τά όποια μᾶς χρειάζονται καί γιά τήν ἐκκλησιαστική μας γλώσσα. Ἡ Ἱερά Σύνοδος προσφάτως ἐπεσήμανε ότι ὑπάρχουν ἀκόμη καί νέοι κληρικοί, οἱ όποιοι δυσκολεύονται νά ἐκφωνήσουν τίς εὐχές ἢ νά διαβάσουν τό Εὐαγγέλιο, ἐπειδή στά σχολεῖα μας (γυμνάσια, λύκεια) δέν ὑπάρχει πλέον ἡ ἐξοικίωση μέ τήν Ἀρχαία Ἑλληνική γλώσσα. Θά μοῦ πεῖτε: παλαιότερα γινόταν μέ ἕναν κουραστικό τρόπο. Ναι, ἀλλά πονάει κεφάλι, δέν κόβεις κεφάλι. Βρῆς ἕναν τρόπο νά τό διδάξεις κάπως πιό εὐχάριστα. Ἐνῶ λοιπόν ἐμεῖς ἐδῶ συρρικνώνουμε τά Ἀρχαία Ἑλληνικά, πού εἶναι ἡ ἐνιαία ἑλληνική, πρίν ἀπό 2 χρόνια, ἡ Ἐπιτροπή Πολιτισμοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου ἐπήφισε μία πρόταση πού καλεῖ ὅλες τίς χώρες-μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως νά ἐπαυξήσουν τήν διδασκαλία τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καί τῶν Λατινικῶν. Μέ ἀποτέλεσμα στήν Γαλλία ἐδῶ καί 2 χρόνια ἐπανῆλθαν τά Ἀρχαία καί τά Λατινικά σέ ὅλα τά λύκεια, ἀσχετῶς ἂν πᾶνε γιά φιλόλογοι ἢ γιανοτροί ἢ οἰκονομολόγοι τά παιδιά. Κι ἐμεῖς φτάσαμε στό ἐξῆς κωμικοτραγικό σημεῖο: τό Σύνταγμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, στό όποιο θά ἀναφερθοῦμε στήν

συνέχεια, ἔχει προτάξει πάνω ἀπό τό προοίμιο μία φράση ἀπό τόν Θουκυδίδη καί μάλιστα γραμμένη στό πολυτονικό, ἀπό τόν Ἐπιτάφιο. Ὁ Ἐπιτάφιος εἶναι ἕνα κλασικό κείμενο, στό όποιο ὑπάρχει καί μία φράση πού λέει ότι τό πολίτευμά μας λέγεται Δημοκρατία, ἐπειδή βασίζεται «ἐς πλείονας», δηλ. στή γνώμη τῶν πολλῶν καί ὄχι «ἐς ὀλίγους», δηλ. στή γνώμη τῶν ὀλίγων. Σᾶς πληροφορῶ ότι αὐτό τό κείμενο, τό όποιο ὅλη ἡ Εὐρώπη ἔχει ἀποδεχθεῖ ὁμοφώνως ὡς προοίμιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος, διδάσκεται μόνο στό 1/3 τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν. Ἐνα κείμενο πού ἡ Ε.Ε. χρησιμοποιεῖ ὡς σύμβολο καί τό ἔχει στά Ἑλληνικά, στήν Ἑλλάδα μόνο τά παιδιά πού πᾶνε γιά φιλόλογοι, θεολόγοι καί δικηγόροι μαθαίνουν αὐτό τό κείμενο. Οἱ ὑπόλοιποι γιανοτροί, μηχανικοί, βιολόγοι, φυσικοί, κ.ἄ. θετικῶν ἐπιστημῶν, στεροῦνται αὐτῆς τῆς γνώσεως, διότι ἔτοι ἀποφάσισαν ὀρισμένοι. Φταίει λοιπόν ἡ Εὐρώπη; Ὁχι. Ἡ Εὐρώπη μᾶς θυμίζει καί τήν κληρονομιά αὐτή. Φταῖνε ἐκεῖνοι οἱ όποιοι στό ὄνομα τῆς ἡσωνος προσπαθείας, δῆθεν νά μὴν κουράσουμε τά παιδιά μας, κατήργησαν αὐτήν τήν ἐπαφή τῶν Ἑλληνοπαίδων μέ παλαιότερες μορφές τῆς γλώσσας καί κυρίως τονισμοῦ.

"Ἐνα ἄλλο ἐρώτημα τό θέτω ἀπλῶς, ἀλλά δέν θά ὑπεισέλθω περισσότερο, διότι ἄπτεται καί ἄλλων πτυχῶν τοῦ νεοελληνικοῦ κοινωνικοῦ βίου εἶναι τό ἐρώτημα πού ἀκούγεται ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια, ὅποτε γίνεται κάποια πίεση ἀπό τήν Τουρκία, ἀπό τά Σκόπια, ἀπό τήν Ἀλβανία στά ἐθνικά μας θέματα, ἀκοῦμε συνήθως: τί νά κάνουμε, δέν μπορούμε, πρέπει νά ὑποχωρήσουμε, γιατί «τό λέει ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση»... Δέν ξέρω κατά πόσο τό λέει ἡ Ε.Ε., ἀλλά τό σύνθημα ἐπιχείρημα ὀρισμένων ἀρθρογράφων τά τελευταῖα χρόνια στήν Ἑλλάδα, οἱ όποιοι εἶναι μιά σχολή σκέψεως πού ξεκινᾶ ἀπό τόν Μαυροκορδάτο τό 1820, τόσο, πού ἔλεγε τότε ὁ Μαυροκορδάτος «ἄς μὴν ἀσχολούμεθα μέ τό νά ἐλευθερώσουμε τούς ὑπόδουλους Ἑλληνες» κάναμε ἕνα κρατίδιο, ἄς νοικοκυρέψουμε τό κρατίδιο μας, ἄς φτιάξουμε τήν οἰκονομία μας καί ἄσε τώρα τήν Μακεδονία ἢ τήν Μικρά Ἀσία, ἄς τους νά εἶναι ὑπόδουλοι». Ἐ, τήν ἴδια λογική ἀκοῦμε τόν τελευταῖο καιρό πού λέει ότι τώρα πού εἴμαστε στήν Εὐρώπη, ἡ μεγάλη μας ἰδέα εἶναι ἡ οἰκονομία. Ἄς φτιάξουμε τήν οἰκονομία καί τί νά κάνουμε, στό ὄνομα τῆς οἰκονομίας, δέν μπορούμε νά τσακωνόμαστε μέ τούς γείτονες. Θέλουμε τουρισμό, θέλουμε business, θέλουμε ἐπενδύσεις. Προχθές ἦλθε ἕνα ἀγγλικό περιοδικό, τό Economist καί μᾶς εἶπε: «οὔτε στόν τομέα αὐτό καταφέραμε νά ὠφεληθοῦμε ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση»: ἐάν τελί-

κά εγκαταλείψαμε και όρισμένα έθνικά θέματα στό όνομα τής οικονομίας και δέν καταφέραμε ούτε οικονομικά νά έπωφεληθοϋμε, τότε τό ιδεολόγημα αυτό δέν ήταν και τόσο ευφύες.

Ένα σημείο στό όποιο χρησιμοποιήθηκε ως άλλοθι ή Ε.Ε. ήταν -τό θυμόμαστε και μās έχει πειράξει αρκετά, διότι τελικά αποδεικνύεται ότι πρόκειται γιά μία μεγάλη κοροϊδία- τό θέμα τών ταυτοτήτων. Άν θυμάστε, τότε τό έπιχείρημα όλων τών όπαδών τής διαγραφής του θρησκείματος ήταν ότι ή Εϋρώπη απαιτεί νά προστατέψουμε τά λεγόμενα προσωπικά δεδομένα και κυρίως επέμεναν σέ τρία σημεία, στην έθνικότητα, στά δακτυλικά αποτυπώματα και στό θρήσκευμα. Δέστε λοιπόν τώρα τήν κωμικοτραγική εξέλιξη και πώς τελικά διαψεύδονται, εκείνοι οι όποιοι δήθεν αγωνιζόντουσαν γιά τά προσωπικά δεδομένα. Ένα μήνα μόλις βγήκε αυτή ή απόφαση και τυπώθηκαν οι πρώτες ταυτότητες -και πληρώσαμε πολλά λεφτά ως φορολογούμενοι- χωρίς αν τήν έθνικότητα επάνω, έρχεται ή ίδια Εϋρωπαϊκή Ένωση και ζητεί νά αναγραφεί ή έθνικότητα. Διότι σοϋ λέει: έγω θέλω νά ξέρω αν αυτός πού φέρει ένα δελτίο ταυτότητας είναι Έλληνας ή άλλοδαπός πού απλώς προέρχεται από τήν Ελλάδα. Διότι μέσα στή Εϋρωζώνη κυκλοφορείς πλέον χωρίς διαβατήριο. Γι' αυτό άλλο είναι νά ξέρω ότι είναι κάποιος Έλλην υπήκοος, άρα Εϋρωπαίος και μπορεί νά πάει στή Γαλλία ελεύθερα και άλλο αν είναι κάποιος άλλοδαπός. Αυτόμάτως ξανατυπώνονται νέες ταυτότητες, οι όποιες δέν έχουν θρήσκευμα, αλλά έχουν τήν έθνικότητα. Κι αυτό τό πέρασαν στά φιλά τών έφημερίδων.

Μετά τήν Διάσκεψη τών ηγετών τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως στή Θεσσαλονίκη, συνήλθαν και οι Υπουργοί τών Έσωτερικών και Ασφαλείας τής Εϋρώπης και απέφασαν ότι θά πρέπει νά δημιουργηθεί νέο εϋρωπαϊκό διαβατήριο, τό όποιο νά έχει επάνω και δακτυλικό αποτύπωμα και όχι μόνο ένα, αλλά και δύο. Έδω μās έλεγαν ότι στό όνομα τής Εϋρώπης, ή έθνικότητα, τά δακτυλικά αποτυπώματα και τό θρήσκευμα έπρεπε νά καταργηθούν, διότι είναι άπορητα προσωπικά δεδομένα. Η ίδια ή Εϋρώπη επαναφέρει τήν έθνικότητα, επαναφέρει και τά αποτυπώματα. Μήπως τελικά ήταν κοροϊδία όλα αυτά, πού τά έλεγαν στό όνομα τής Εϋρώπης και ή ουσία ήταν ότι ήθελαν νά χτυπήσουν τήν αναγραφή του θρησκείματος γιά νά δοϋν και τίς αντιδράσεις μας; Γι' αυτό πιστεύω ότι ήταν σωστή ή αντίδραση τής Έκκλησίας μας και του λαού μας, διότι μπορεί μέν αυτή τή στιγμή νά μίν έχουμε στίς ταυτότητες τό θρήσκευμα, αλλά πιστεύω ότι με τίς λαοσυνάξεις και τίς άλλες αντιδράσεις, με τά 3 εκατομμύρια τών υπο-

γραφών, κερδίσαμε. Περάσαμε κάποια μηνύματα, ότι τά υπόλοιπα, τά όποια και γραπτώς είχαν δηλώσει οι σχεδιαστές αυτών τών θεμάτων -ας πούμε κατάργηση θρησκευτικών ή νά είναι ό πολιτικός γάμος υποχρεωτικός και όχι ισόκυρος με τόν θρησκευτικό κ.ά.- έμειναν τελικά πίσω, γιατί πραγματικά, ή αντίδραση του λαού πάντοτε περνά μηνύματα, εστω κι αν προσωρινά, εκείνη τήν στιγμή δέν φαίνεται ποιά είναι τά αποτελέσματα.

Και ένα τελευταίο. Ένω μās αναφέρουν σαν δικαιολογία τήν Ε.Ε., όταν συμφέρι όρισμένους με ιδεολογήματα εντός Ελλάδος, όταν όμως υπάρχει μία απόφαση πού πραγματικά ενδιαφέρει τόν νεοέλληνα, τόν μέσο Έλληνα, σέ θέματα έθνικης ασφάλειας και τάξεως, πολλές φορές τήν κρύβουν. Όταν τούς συμφέρι χρησιμοποιούν σαν άλλοθι τήν Εϋρωπαϊκή Ένωση. Όταν δέν τούς συμφέρι δέν τήν χρησιμοποιούν. Π.χ. τό '97, αν θυμάμαι καλά, ή Έκκλησία μας είχε ταχθεί εναντίον τής συμφωνίας Σένγκεν. Τότε άρχισαν νά κατηγορούν τήν Έκκλησία και νά λένε ότι ή Έκκλησία είναι αντιδραστική κι ότι δέν είμαστε καλοί Εϋρωπαίοι, κλπ. Δέν μās είπαν όμως ότι τό ουσιαστικό αποτέλεσμα τής Σένγκεν ήταν νά περιοριστεί δραστικά ή λαθρομετανάστευση. Η Σένγκεν δηλαδή δημιουργεί ένα φρούριο θά λέγαμε γύρω από τά έξωτερικά σύνορα τής Εϋρώπης και λέει ότι πολύ δύσκολα όποιος δέν είναι υπήκοος τών χωρών μελών -τών 15 σήμερα και αύριο τών 25 χωρών τής Εϋρώπης- θά περνάει τά σύνορα. Αυτόι πού τότε κατηγορούσαν τήν Έκκλησία και ήταν υποτίθεται οι "καλοί" Εϋρωπαίοι, σήμερα είναι όπαδοί τής άθρόας λαθρομεταναστεύσεως και μās λένε και ρατσιστές. Όταν ό απλός Έλληνας έχει μία ανησυχία δέν τήν έχει επειδή είμαστε εκ φύσεως αντίθετοι με άλλες φυλές και ομάδες. Έχουμε ζήσει, έχουμε βοηθήσει, έχουμε δείξει τήν αγάπη μας φοβόμαστε όμως κυρίως τήν έγκληματικότητα. Δέν μās είπαν ότι έδω και ένα διάστημα ή Εϋρωπαϊκή Ένωση υπογράφει συμφωνίες με χώρες οι όποιες συνήθως στέλνουν πολλούς λαθρομετανάστες και με τίς συμφωνίες αυτές αναλαμβάνουν οι χώρες προελεύσεως τών λαθρομεταναστών, νά τούς πάρουν πίσω. Πρόσφατα υπεγράφη και με τήν Άλβανία, δηλ. υπέγραψε τήν υποχρέωση όποιοσδήποτε υπήκοός της περνάει τά σύνορα τής Ε.Ε. κατά τρόπο παράνομο και δέν έχει λόγο παραμονής ή εργασία, ή Ε.Ε. δέν μπορεί νά τόν συντηρήσει, είναι υποχρεωμένη ή Άλβανία νά τόν πάρει πίσω -είναι υπογεγραμμένη συμφωνία- γιατί αν δέ τό κάνει, δέν θά πάρει ούτε 1 ευρώ από τά ταμεία τής Ε.Ε. Είναι επομένως κοινή Εϋρωπαϊκή απόφαση τά σύνορα νά είναι πιό σφιχτά, νά δημιουργη-

θει και ιδιαίτερη αστυνομία για τα σύνορα, να μη δέχονται εύκολα λαθρομετανάστες. Η Αλβανία τό έχει δεχθεί, και η Τουρκία θά τό δεχθεί, και τό Μαρόκο, και άλλες χώρες.

Επομένως είναι άστειο και κωμικοτραγικό από τήν μιά μεριά κατηγορούν τούς "Έλληνες ως ρατσιστές, όλοι αυτοί οι "διανοούμενοι", αλλά από τήν άλλη ή Ε.Ε., τήν όποία οι ίδιοι υπερασπίζονται σέ άλλα θέματα, όταν τούς συμφέρει, λέει ότι επιτέλους πρέπει να σταματήσει ή είσοδος λαθρομεταναστών, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σέ όλη τήν Ε.Ε. Φαίνεται λοιπόν πώς πολλές φορές ή Ε.Ε. χρησιμοποιήθηκε ως άλλοθι, για να περάσουν όρισμένες αντιλήψεις ή όρισμένα μέτρα, στα όποια ή ίδια ή Ευρώπη δέν είχε κανένα λόγο να επιμείνει, ούτε τήν ενδιέφερε. Ενδιέφεραν όμως, όπως φαίνεται, κάποιες μειοψηφίες στή χώρα μας.

Στή συνέχεια θά δοϋμε τί γίνεται μέ αυτό τό περιφημο σχέδιο τής Ευρωπαϊκής Συνταγματικής Συνθήκης. Για να είμαστε ακριβείς, ό όρος Σύνταγμα τής Ευρώπης δέν είναι ό καλύτερος, διότι Σύνταγμα προϋποθέτει ένα κράτος ενιαίο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση δέν όρίζεται ως κράτος, είναι μία συνομοσπονδία περισσότερων κρατών ούτε καν όμοσπονδία είναι, διότι έχει αφήσει μεγάλες έξουσίες και στίς εθνικές κυβερνήσεις και στα εθνικά Κοινοβούλια. Γι' αυτό ουσιαστικά ή σωστή όρολογία είναι: Συνταγματική Συνθήκη, δηλ. κράτη τά όποια διατηρούν τήν αυτότέλειά τους, παραχωρούν ένα μέρος τής κυριαρχίας τους, αλλά διατηρούν σημαντικό βαθμό κυριαρχίας, συμφωνούν σέ βασικές αρχές και αξίες πού διέπουν αυτή τήν συμβίωση των 15 και μεθαύριο των 25 - διότι από τήν 1 Μαΐου θά έχουμε και άλλους 10 φίλους λαούς, 10 χώρες επιπλέον μέλη πλήρη τής Ε.Ε. μεταξύ των όποιων θά είναι και ή Κύπρος. Επίσης είναι στό σχέδιο για τό 2007 και ή Βουλγαρία και ή Ρουμανία: άρα ουσιαστικά θά μιλούμε για τήν Ευρώπη των 27 χωρών. Καταλαβαίνετε ότι ό βασικός λόγος δημιουργίας ενός τέτοιου Συντάγματος είναι για να λειτουργεί καλά αυτός ό οργανισμός. Πώς θά παίρνει αποφάσεις, σέ τί γλώσσες θά μεταφράζονται, πώς θά γίνεται ή ψηφοφορία, πώς οι ισχυροί λαοί θά διατηρήσουν τό βάρος τους (π.χ. ή Γερμανία έχει τόν πιό ισχυρό πληθυσμό, αλλά αν συσπειρωθούν όλοι οι άλλοι, πολλές, αλλά μικρές χώρες, τότε τί είναι τό δίκαιο να επικρατήσει;), κ.ά. ερωτήματα διοικητικής φύσεως. Αυτά κυρίως προσπαθεί να επιλύσει τό νέο Σύνταγμα και υπάρχουν διαφωνίες και δέν έχουν επιλυθεί πλήρως.

Όμως εκείνο τό όποιο έχει δώσει λαβή για μεγάλη συζήτηση στους χριστιανικούς κύκλους τής

Ευρώπης είναι τό ερώτημα τί γίνεται μέ τό προοίμιο του κάθε Συντάγματος; Τό προοίμιο είναι ένα κείμενο τό όποιο δέν έχει κατ' ανάγκη ισχύ υποχρεωτικού δικαίου, δηλ. δέν σου λέει ότι πρέπει έτσι να ψηφίζεις ή πρέπει ένα τέτοιο νόμο να εκδόσεις, αλλά αποτελεί μόνο μία διακήρυξη αρχών, μία αναφορά στό παρελθόν, στην ιστορία του λαού. Τό προοίμιο του Έλληνικού Συντάγματος αναφέρεται στην Αγία Τριάδα, από σεβασμό στους αγωνιστές του '21, όχι επειδή θέλουμε να έξοστρακίσουμε από τήν κοινωνία μας τούς μη Όρθόδοξους, προς Θεού. Ήδη, σās πληροφορω, ότι από τήν επομένη τής Έπανάστασης, ό λόγος πού μπήκε ότι «Έλληνες εισίν οι Χριστιανοί κάτοικοι τής επικρατείας» και όχι οι Όρθόδοξοι, ήταν διότι και οι καθολικοί τότε είχαν επιμείνει, μέσω των Πρεσβειών πού τούς προστάτευαν, να έχουν και αυτοί ίσα δικαιώματα -και περισσότερα πολλές φορές- αν και εκείνοι, όπως είναι γνωστό, δέν είχαν αγωνιστεί για τήν Έλληνική Έπανάσταση, αλλά μάλλον ήταν και αντίθετοι -έχουν γραφτεί και διατριβές επ' αυτού. Επειδή στην Αγία Τριάδα προσήχωντο και αυτό ήταν κυρίως τό ιδανικό των Έθνοσυνελεύσεων του '21, στίς όποιες έλεγαν ξεκάθαρα ότι ό άγώνας των Έλλήνων ήταν για τήν πίστη και τήν ελευθερία τής πατρίδος, από τούς άλλοθρησκους μουσουλμάνους («για του Χριστού τήν πίστη τήν αγία και τής πατρίδος τήν ελευθερία»). Δέν σημαίνει λοιπόν ότι υποχρεωτικά όλοι οι Έλληνες πρέπει να είναι Χριστιανοί Όρθόδοξοι. Αυτό δέν τό λέει πουθενά. Αντιθέτως τό Σύνταγμα δίνει δικαιώματα και όταν λέει επικρατούσα θρησκεία, υπάρχουν πάρα πολλές έρμηνείες, αλλά πάντως δέν έννοει ότι τιμωρούνται ούτε ότι έξοβελίζονται οι υπόλοιποι, προς Θεού.

Έτσι λοιπόν και τό Ευρωπαϊκό σχέδιο Συντάγματος απέφασε μέ μία συνέλευση πού ξεκίνησε τόν Φεβρουάριο του 2002, μέ επικεφαλής τόν πρώην Πρόεδρο τής Γαλλίας, τόν Βαλερί Ζισκάρ Ντεστέν και μέ μέλη κυρίως βουλευτές, πού έστειλαν όλες οι χώρες και οι 15 νυν και τά 10 μελλοντικά μέλη και μέ επιστήμονες, αποφάσισαν να προτάξουν ένα προοίμιο πού να αναφέρεται σέ όρισμένες αρχές θεμελιώδεις πού διέπουν τήν Ε.Ε. Είναι γνωστό ότι μετά από τήν κατάρρευση των καθεστώτων πού γνωρίσαμε στην Ανατολική Ευρώπη, τέλη τής δεκαετίας του '80, μέ αρχές του '90, ή Ευρωπαϊκή Ένωση όπως δήποτε έμμένει πλέον στό Κοινοβουλευτικό Δημοκρατικό Σύστημα, έμμένει σέ κάποιες αρχές τής λεγόμενης ελεύθερης οικονομίας, δηλ. ότι ό πολίτης μπορεί να ασκεί ελεύθερα δραστηριότητα, δέν θά είναι κρατικοποιημένη οικονομία και βεβαίως υπάρχει και

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

του εκπαιδευτικού κ. Κωνσταντίνου Γανωτή

«Ὁχ μάννα μου» είναι ὁ στεναγμός τοῦ κάθε πονεμένου πάνω στή γῆ. Κάθε ψυχή, πού ἔρχεται σ' αὐτόν τόν κόσμο ἔχει ἔμφυτη τήν εἰκόνα τῆς μητέρας καί σ' αὐτή τήν εἰκόνα καταφεύγει, γιά νά σωθεῖ ἀπό κάθε κίνδυνο, νά λυτρωθεῖ ἀπό κάθε φόβο. Αὐτή ἡ εἰκόνα ταυτίζεται μέ τό πρόσωπο τῆς μητέρας, πού γέννησε τό παιδί καί τό κρατεῖ μέ ἀγάπη στήν ἀγκαλιά της.

Αὐτή ἡ φυσική μας μητέρα είναι ὁ θησαυρός τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἡ σωτηρία μας καί ἡ καταφυγή μας σέ κάθε θλίψη καί δυσκολία μας. Γι' αὐτό σέ κάθε δύσκολη ὥρα στενάζομε τό «ὄχ μάννα μου».

Μεγαλώνοντας ὁμως καθώς οἱ δυσκολίες μας γίνονται μεγαλύτερες καί οἱ φόβοι καί οἱ τρόμοι μᾶς κυκλώνουν ἀπό παντοῦ ἀκόμα κι ἀπ' τόν ἄγνωστο κόσμο, πού ὑπάρχει πέρ' ἀπ' αὐτόν, ἡ ἀγαπημένη μας μητέρα, ἡ μάννα τῶν πόνων καί τῶν θλίψεων αὐτῆς τῆς ζωῆς, δέν ἐπαρκεῖ, δέν ἔχει τή δύναμη νά μᾶς προστατέψει ἀπ' ὅλα. Τότε συνειδητοποιοῦμε ὅτι χρειαζόμαστε τή μητέρα μας πολύ δυνατότερη, μέ συ-

μπαντικές διαστάσεις καί αὐτή τή μητέρα τή βρίσκομε στό πρόσωπο τῆς Παναγίας.

Μέχρι τήν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου Μαρίας ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, μητέρα ὄλου τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἦταν ἡ προμήτωρ Εὐα. Ἡ Εὐα μπόρεσε νά μᾶς δώσει τή φυσική μας ὑπαρξη. Μέ τήν πτώση της στήν ἁμαρτία μᾶς κληρονόμησε καί τήν ἐνοχή γιά τήν ἀνθρωπινότητά μας, μᾶς κληρονόμησε τήν αὐτονόμησή μας ἀπό τό δημιουργό μας, τήν ἔχθρα τελικά πρὸς τό Θεό κι ὅλα τά βάσανα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, τόν παγκόσμιο πόνο τόν ἀσήκωτον. Καί ἡ μητέρα τοῦ καθενός, πού εἶναι θυγατέρα καί τύπος τῆς Εὐας, πῶς νά βοηθήσει τά τέκνα της, πού κι αὐτή εἶναι ἕνας ἀδύνατος καί ἁμαρτωλός ἄνθρωπος; Βλέπει τίς ἀσθένειες τῶν παιδιῶν της καί κλαίει, βλέπει τό θάνατό τους καί πενθεῖ. Ὡς ἐκεῖ φτάνουν οἱ δυνάμεις της.

Κι ἐμεῖς μέ τήν ἀνάγκη μιᾶς μεγάλης μητέρας, πού νά μᾶς σκεπάξει ἀπ' ὅλη τήν καταγιδα αὐτῆς τῆς πρόσκαιρης ζωῆς καί νά μᾶς μπάξει στόν εὐορμολιμένα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἔχομε, δόξα τῷ Θεῷ,

ἀναφορά σέ ἀνθρώπινα δικαιώματα, σέ ἀνθρωπιστικές καί ἠθικές ἀξίες. Ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία μας ζήτησε μέ μία διακήρυξη πού ἔστειλε ἐγκαίρως τόν Μάιο τοῦ 2002 στήν Συνέλευση τοῦ Ζισκάρ Ντεστέν, νά ἀναφερθεῖ ρητά καί ἡ χριστιανική κληρονομιά τῆς Εὐρώπης -ἀπό τήν στιγμή πού εἴπαμε τό προοίμιο δέν εἶναι κείμενο μέ ὑποχρεωτική ἐφαρμογή- δηλ. δέ λείπει ὅτι πρέπει ὅλοι νά εἶστε χριστιανοί, πρὸς Θεοῦ μετά τή φράση τοῦ Θουκυδίδη περί Δημοκρατίας, νά ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρώπη ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ἱστορία της, οἱ παραδόσεις της, οἱ βασικές ἀξίες της ἐπιηρεάστηκαν ἀπό τόν Χριστιανισμό. Τά θέματα πέρασε ἀπό διάφορα στάδια καί συνάντησε ἀντιδράσεις καί συζητεῖται μέχρι σήμερα. Ἐχει ξεκινήσει ἡ τελευταία φάση τῶν συζητήσεων, ἡ ὁποία ἔχει ἐνδιαφέρον διότι πρῶτα θά συζητηθεῖ στή λεγόμενη Διακυβερνητική. Δηλ. 25 κυβερνήσεις τό συζητοῦν. Ἦδη 8 χώρες ἐπισημῶς τό ἔχουν θέσει ὡς θέμα, ὅτι πρέπει νά ἐνταχθεῖ ἡ χριστιανική ταυτότητα τῆς Εὐρώπης. Ἡ Ἑλλάδα καί ἡ Κύπρος δυστυχῶς δέν ἦταν μέσα σ' αὐτές τίς 8 χώρες. Καί ἡ ἐπόμενη συζήτηση ἀναφέ-

ρεται στά λεγόμενα δημοψηφίσματα, δηλ. ἀνάλογα μέ τό τί προβλέπει ἡ νομοθεσία κάθε χώρας, πρέπει τό τελικό κείμενο τοῦ Συντάγματος νά ἐπικυρωθεῖ ἀπό τίς 25 χώρες-μέλη τῆς Εὐρώπης. Ἄλλες μὲν χώρες θά τό περάσουν ἀπό τό Κοινοβούλιο, ἄλλες χώρες εἶναι ὑποχρεωμένες νά κάνουν δημοψήφισμα. Ὑπάρχει λοιπόν ἐκεῖ τό μεγάλο ἐνδεχόμενο, ὁ λαός τῆς Ἰρλανδίας καί ὁ λαός τῆς Πολωνίας νά ἀπορρίψουν ὅλο τό Σύνταγμα -τό ὁποῖο δέ σημαίνει κατ' ἀνάγκη πῶς ὅλα ὅσα ἔχει εἶναι ἀρνητικά, μπορεῖ νά ἔχει καί θετικά- μόνο καί μόνο ἐπειδή δέν θά ἀναφέρεται ἡ Χριστιανική Ταυτότητα τῆς Εὐρώπης. Καταλαβαίνετε ὅτι ἐκεῖ θά ὑπάρχει ἕνα σημαντικό νομικό καί πολιτικό κενό κι αὐτό βεβαίως εἶναι ἕνα ἀπό τά στοιχεῖα πού ἀνησυχοῦν τοὺς συντάκτες τοῦ Συντάγματος αὐτοῦ, διότι ἂν καί μία μόνο χώρα τό ἀπορρίψει, πρέπει πάλι νά ξαναρχίσει ἡ διαδικασία, ὥστε νά πειστεῖ ὁ λαός πού ἀπορρίπτει (ὅπως συνέβη παλιότερα μέ τή Δανία ἢ τήν Ἰρλανδία). Αὐτό εἶναι τό τυπικό μέρος.

(συνέχεια στό ἐπόμενο)

ΑΡΜΑΓΕΔΩΝΑΣ

κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.ΕΓ.

Ἡ ὀργάνωση τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἰδρύσεώς της διακατέχεται ἀπό ἓνα σύνδρομο χρονολογιῶν. Ἀρέσκεται νά προσδιορίζει χρονολογίες γιά τίς διάφορες δοξασίες της· ἴσως δι' αὐτῆς τῆς μεθόδου προσπαθεῖ νά ἀποδείξει τήν προφητική της ἰκανότητα σάν μοναδικοῦ ἐκφραστοῦ τῶν θείων ἐντολῶν, ὅπως ἰσχυρίζεται. Ὅμως ποτέ δέν ἐπαληθεύτηκαν οἱ ὅποιες χρονολογίες γιά ὅλα τά "δογματικά" πού ἔχει κηρύξει καί πού ἐκ τῶν πραγ-

μάτων ἀναγκάζεται νά ἀναδιπλωθεῖ γιά νά ἀρχίσει πάλι μέ νέες «ἐκλάμψεις». Τί ἔχει καταφέρει μέ αὐτό; Νά ἀποδεικνύεται κάθε φορά ἡ ταυτότητά της ὡς ψευδοπροφήτου. Αὐτίο βέβαια δέν ἀπασχολεῖ τόν «πιστό καί φρόνιμο δοῦλο», ὁ ὁποῖος συνεχίζει τίς ἐκδόσεις του, χωρίς ἀναστολές γιά νά κηρύξει κάθε φορά καί ἄλλα, δίχως ἔστω μία συγγνώμη σέ ὅσους ἐπίστευσαν στά προηγούμενα, ἀλλά οὔτε κἄν τά ἀποσύρει ἀπό τήν κυκλοφορία.

τήν Παναγία Θεοτόκο, πρέσβειρα πρὸς τόν Θεό, ὀδηγήτρια, παρηγορία, ἐλπίδα σωτηρίας, καταφυγή καί στήριγμα.

Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας στή ζωή μας δέν μειώνει τήν ἀγάπη μας πρὸς τή φυσική μας μητέρα. Ἰσα-ἴσα βλέποντάς τη νά εἶναι εἰκόνα τῆς Παναγίας, ὅσο κι ἂν εἶναι ἀτελής ἡ φυσική μας μητέρα, τήν ἐκτιμοῦμε καί τήν ἀγαποῦμε βαθύτερα.

Ἐκεῖνο πού ξαφνιάζει εὐχάριστα ἀπό τήν Παναγία μας εἶναι ὅτι μπαίνει στή ζωή μας χωρίς προϋποθέσεις, τελείως αὐτοπροαίρετα σάν παλιός συγγενής μας. Καί καθὼς γνωρίζομε ὅτι καί σωματικά περιπολεῖ ἀνάμεσά μας πάνω στή γῆ, ἀόρατη ἀλλά ὑπαρκτή, αὐτό μᾶς παίρνει κάθε πόνο καί κάθε πάθος καί κάθε ἐνοχή. Βέβαια κάθε πόνο καί πάθος καί ἐνοχή, πού τῆς τά ἐμπιστευόμαστε. Κι ὅταν τίποτε δέν τῆς ἐμπιστευόμαστε μιά ζωή, στίς τελευταῖες μας στιγμές μᾶς παραστέκεται καί παίρνει ἓνα «Παναγία μου» ἢ ἓνα «Ὁχ μάννα μου» καί τό ἀνεβάξει στό θρόνο τοῦ Υἱοῦ της ὡς πειστήριο μετανοίας.

Ἡ Παρθένος Μαρία γέννησε «ὑπερφυῶς», δηλαδή ὄχι ὅπως φυσικά γεννοῦνε οἱ γυναῖκες, τόν θεάνθρωπο Χριστό. Κι ἐμεῖς μέ τή Θεία Κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, γινόμαστε ὅλοι υἱοί καί θυγατέρες τῆς Παναγίας. Γι' αὐτό ἡ Παναγία Θεοτόκος εἶναι μητέρα μας, ὅπως εἶναι καί μητέρα τοῦ Κυρίου. Ἡ Παναγία Θεοτόκος μᾶς σώζει ἀπό τό λογισμό ὅτι ἡ ἀπόλυτη καθαρότητα καί ἀθωότητα εἶναι οὐτοπία ἀνύπαρκτη σ' αὐτόν τόν κόσμο. Ἀπ' αὐτόν τόν λογισμό πολλοί κυλιοῦνται στήν ἀκολασία καί καταπολεμοῦν τήν ντροπή τους. Μέ τήν ὑπαρξη καί τήν περιπολία τῆς Παναγίας στή ζω-

ή μας, τῆς Παναγίας ἀχράντου, πεποικιλμένης μέ ὅλες τίς ἀρετές βεβαιωνόμαστε ὅτι, κι ἂν ὅλοι ἐξαχρειωθοῦμε σ' αὐτή τή ζωή, ἡ ἀρετή ὑπάρχει καί ἡ ἀθωότητα ξαναδίνεται· δέν εἶναι ὅλα χαμένα, ὅλα μοροῦν νά σωθοῦν.

«Ἡ Παναγία μας ἀπό τή νηπιακή της ἡλικία παραδόθηκε στό ναό κι ἐκεῖ ἀνατράφηκε ἀπό ἀγγέλους». Ἡ ἀμαρτωλή ἀνθρωπότητα δέν ἦταν ἄξια νά συντηρήσει πάναγνη τήν μέλλουσα μητέρα τοῦ Κυρίου. Ἡ φυσική της γέννηση ἀπό τοὺς γονεῖς της, τόν Ἰωακείμ καί τήν Ἄννα, ἀγίασε καί τό γάμο καί κάθε εὐλογημένη χαρά τῆς ζωῆς.

Μέ τό «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου» ἀγίασε τήν ὑπακοή καί ὅλο τό γυναικεῖο κόσμο, πού δέν ὑπακούει πιά ἀπό φόβο καί τρόμο, ἀλλά ἀπό ἀρετή. Ἡ μνηστεία της μέ τόν Ἰωσήφ ἀγίασε τόν ἀνδρικό κόσμο, γιατί ἔκανε νά ἀποδειχτεῖ ὅτι ὑπάρχει ἐμπιστοσύνη στόν ἄντρα.

Μέ τήν φτωχική της γέννα μέσα στό στάβλο ἀγίασε τή φτώχεια καί ἀπό τότε ἡ φτώχεια εἶναι ἀρετή. Μέ τή φυγή της στήν Αἴγυπτο ἀγίασε τά δάσανα τῶν διωγμένων, τῶν φυγάδων, τῶν μεταναστῶν. Μέ τήν πρώτη δημόσια ἐμφάνισή της καί μάλιστα μαζί μέ τόν Υἱόν της στόν γάμο τῆς Κανά ἀγίασε τήν οἰκογένεια καί τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Μέ τά πικρά της δάκρυα κάτω ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο Υἱό της ἀγίασε κάθε πόνο καί κάθε δάκρυ καί μέ τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Ἀναλήψεως παρηγορεῖ κάθε ἄνθρωπο πάνω στή γῆ καί πιάνει πρώτη τό χορὸ τῆς πανηγύρεως γιά τήν ἀνακαίνιση τοῦ κόσμου.

Κι ἐμεῖς κοιτάζομε πολλή ὥρα τήν εἰκόνα Της, ὥσπου νά σταλάξει στήν καρδιά μας ὁ γλυκασιμὸς τοῦ παναγίου προσώπου Της. Ἀμήν.

Ἡ περιφήμη μάχη τοῦ Ἀρμαγεδδῶνος εἶναι ἓνα προσφιλές θέμα γιὰ τὴν ἐκάστοτε ἡγεσία -μέ διαφορετικές χρονολογίες κάθε φορά- τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖ ὅταν κάτι δέν πάει καλά μέ τὰ ἐσωτερικά της ἢ παρουσιάζεται πτώση στήν δραστηριότητα τῶν ὀπαδῶν καί κατά συνέπεια τῶν ἐσόδων τῆς ἐταιρίας. Οἱ προφητευθεῖσες χρονολογίες γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου εἶναι πολλές, ὅπως τὸ 1878, 1881, 1914, 1918, 1925, 1932, μέ τελευταία χρονολογία τὸ 1975 («Ἐύπνα», 8-3-'69).

Ὁ Κ. Ρῶσσελ ἔγραψε στίς Γραφικές Μελέτες, τόμος Β', σελ. 113-114: «καταδεικνύεται ὅτι ἡ μέλλουσα ν' ἀρχίσει τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐαυτῆς ἐξουσίας κατά τὸ 1878 μ.Χ., καί ὅτι ὁ πόλεμος τῆς Ἡμέρας τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος (Ἀποκ. ιστ' 14) ὅστις δέν θέλει λήξει εἰμή μόνον μετά τῆς πλήρους ἀνατροπῆς τῆς ἐνεστώσης διακυβερνήσεως τῆς γῆς, ἤρξατο ἤδη ... καί ὅτι ἡ ἡμέρα ἡ Μεγάλη τῆς Ὁργῆς Αὐτοῦ ἦλθεν».

-1925 «Σκοπιὰ», 15-7-'25: ὁ διάδοχος τοῦ Ρῶσσελ, Ἰωσήφ Ρόδερφορντ ἀντικαθιστᾷ τὸ κήρυγμα τοῦ Ρῶσσελ καί παρουσιάζει τὸν Ἀρμαγεδδῶνα σάν ἓνα κατά γράμμα πόλεμο. Ἐπικρατεῖ ἓνα πνεῦμα τρομοκρατίας, τὸ ὁποῖο γίνεται ἐντονώτερο, ὅπως περιγράφεται ὁ Ἀρμαγεδδῶνας στό βιβλίο τοῦ Ρόδερφορντ:

-1930 «ΦΩΣ», τόμος Α', σελ. 371: «Ὅταν τὸ ἔργο μαρτυρίας τελειώσει ὁ Χριστός θά προχωρήσει εἰς τὴν ἀπερίγραπτον σφαγὴ ὅμοια τῆς ὁποίας δέν ἔχει γίνει. Τόσα πτώματα θά ὑπάρξουν ἀπό τὸ ἐν ἄκρον τῆς γῆς μέχρι τὸ ἄλλον, ὥστε οὐδεὶς θά θάπτει τοὺς νεκρούς».

Αὐτὸ τὸ τρομερὸ ὄπλο τοῦ «δούλου» ἢ φοβερὴ ἀπειλή ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ὀπαδῶν μέ φρικτές περιγραφές εἶναι ἐκεῖνο πού δρᾷ καταλυτικά ὥστε ἐντρομοὶ νά ἐρχονται ἀπρόσκλητοι στὰ σπίτια μας νά μᾶς «διδάξουν», ὄχι βέβαια κινούμενοι ἀπὸ ἀγάπη καί ἄς τὸ ἰσχυρίζονται αὐτό, ἀλλὰ κατεχόμενοι ἀπὸ πανικό, γιὰ νά εἶναι ἀρεστοί στόν «πιστό καί φρόνιμο δοῦλο». Ἡ περιγραφή τῆς φρίκης συνεχίζεται:

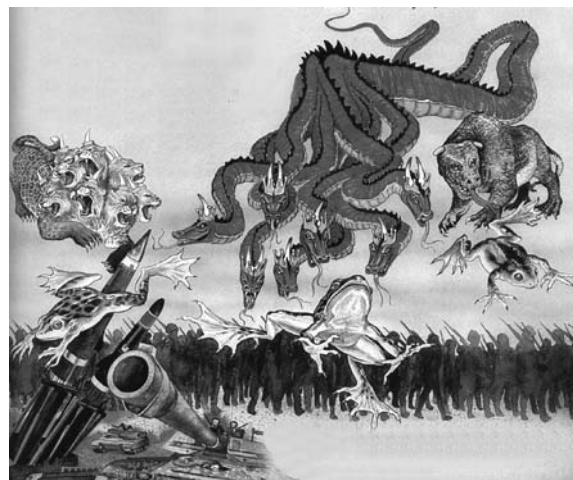
-1953-'57 «Νέοι Οὐρανοὶ καί Νέα Γῆ», σελ. 370-371: «Ὅσοι ἐπιζήσουν αὐτοῦ τοῦ πολέμου τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος θά εἶναι οἱ ἀγαπῶντες αὐτόν, ἢ κοινωνία τοῦ Νέου Κόσμου. Μετά τὴν μάχη θά ἐξέλθουν καί θά ἰδοῦν τὰ πτώματα ἐκείνων πού ἐθανάτωσε ὁ Ἰεχωβά ἄταφα, βορά τῶν σκωλήκων πού δέν πεθαίνουν οὔτε θά παύσουν νά συρρέουν ἐπάνω στὰ ἀπεχθῆ πτώματα ὥσπου νά καταφάγουν τὰ ὀστά των καί βορά πυρός ἀναμειγμένον μέ θεῖον πού δέν θά σβήσει ὥσπου νά συμπληρώσει τὴν καταπόνηση ὄλων τῶν ὑπολειμμάτων, τῶν πτωμάτων» (ἡ ὑπογράμμισή δική μας).

Ὅπως διαβάσαμε, σέ ὅλο αὐτὸ τὸ σκηρικό τῆς φρίκης, ὅπως τὸ περιγράφει ὁ «δούλος», ἐρχεται γιὰ ἐνίσχυση τοῦ σφαγῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὁ Θεὸς Πατέρας.

Μέ αὐτὴ τὴν «πνευματική» τροφή οἱ ὀπαδοὶ τῆς «Σκοπιᾶς» τρέφονται τέσσερις φορές περίπου τὴν ἐβδομάδα. Ὅμως γιὰ νά ἐμπεδώσουν καλύτερα αὐτὰ πού ἀκοῦν καί διαβάζουν στὰ ἐντυπα τῆς «Σκοπιᾶς» ὑπάρχουν καί οἱ ἀνάλογες φωτογραφίες, ὥστε ἡ πλύση ἐγκεφάλου νά εἶναι πλήρης, μέ ἓνα ψυχικό κόσμο ἀλλοιωμένο.

Εἰκόνα 1. ΑΚΡΙΑΕΣ-ΤΕΡΑΤΑ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ «ἄγιοι» τῆς «Σκοπιᾶς». «Ἀποκάλυψη τὸ μεγαλειώδες...», σελ. 145

Εἰκόνα 2. Αὐτὰ τὰ τερατώδη πλάσματα καταστρέφουν τὸν κόσμο. «Ἀποκάλυψη τὸ μεγαλειώδες...», σελ. 231.

Εἰκόνα 3. Σκελετοὶ ἐφιπποὶ μέ νεκροκεφαλές καί φαντάσματα, τρόμος καί φόβος, ἐφιάλης. «Σκοπιὰ», 1-5-'86, ἐξώφυλλο.

Εικόνα 4. Τά επτά επικίνδυνα κράτη που καταστρέφονται κατά τον Ἀρμαγεδδώνα. Τό πέμπτο ἢ ΕΛΛΑΣ. «Σκοπιά», 1-9-66.

Ἔτσι ὅσοι δέν ἀνήκουν στή "Σκοπιά" εἶναι μέλη τοῦ "θηρίου" καί θά σφαγοῦν. Αὐτό ὅμως δέν ἐμποδίζει τήν ὀργάνωση τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» νά ζητᾶ ἀπό τό "θηρίο" καί νά ἐπιτυγχάνει ἀποφάσεις πού τήν εὐνοοῦν γιά τήν δράση της, δηλαδή τό νά κηρύττει ὅλα αὐτά ἐναντίον τοῦ "θηρίου".

Μιά περίεργη σχέση, ἀλήθεια.

Αὐτά ἦταν ἓνα μικρό δείγμα ἀπό τήν τροφή γιά τόν Ἀρμαγεδδώνα. Μ' αὐτές τίς ἐφιαλτικές φωτογραφίες γαλουχοῦνται ἀκόμη καί μικρά παιδιά. Ἔτσι μεγάλοι καί μικροί ζοῦν καί κινοῦνται μέσα σ' ἓνα φοβερά τρομακτικό κλίμα, γεμάτο σφαγές, αἵματα, μῖσος γιά ὅλους τούς ἐκτός τῆς ὀργανώσεως, γεγονός πού ἔχει σημαντική ἐπίδραση στό χαρακτήρα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Παρέλαση φαντασμάτων, νεκροκεφαλές, τέρατα πού ἔρχονται νά μᾶς κατασπαράξουν, νά σφάξουν ὅλους ὅσους δέν ὑποκύπτουν στό ἐντάλματα τῆς θεοκρατικῆς κυβερνήσεως τοῦ Μπρουκλιν. Ἄς δοῦμε μερικά χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα:

-1978, «Σκοπιά», 1-4-78, σελ. 16: «Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔξω ἀπό τό καταφύγιο θά ὀλοῦζουν καί θά κυλίωονται στό χῶμα... θά θανατωθοῦν ἐξαιτίας τῆς νοερᾶς ὀργῆς τοῦ Ἰεχωβά».

-1982, «Μπορείτε νά ζητε...», σελ. 155: «Ὁ Ἀρμαγεδδώνας ὁ πόλεμος αὐτός τοῦ Θεοῦ θά προετοιμάσει τόν δρόμο γιά μια δίκαιη νέα τάξη. Μετά τόν Ἀρμαγεδδώνα κανένα μέρος τοῦ πονηροῦ αὐτοῦ κόσμου δέν θά ἀπομείνει. Μονάχα τὰ άτομα πού υπηρετοῦν τόν Θεό θά ἐξακολουθήσουν νά ζουν. Μετά τόν Ἀρμαγεδδώνα ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θά εἶναι ἡ μόνη κυβέρνηση πού θά κυβερνάει τή γῆ» (ἡ ὑπογράμμιση δική μας).

Τό συγκεκριμένο κείμενο θυμίζει καταστάσεις καί ἰδεολογίες πού δέν ἔχουν τίποτα κοινό μέ τήν χρι-

στιανική ἀγάπη, ἀλλά καί τό πῶς σημαντικό, θυμίζουν ρατσιστικές νεοταξικές θεωρίες γιά ἐκλεκτούς ἀνθρώπους, γιά ξεχωριστή φυλή καί πολλά ἄλλα, εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητας (αὐτό σάν παρένθεση).

-1985, Χιλιετής βασιλεία..., σελ. 21: «Ὁ πόλεμος τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος. Τα Ἔθνη ἀφοῦ θά ἔχουν ἐξοντώσει δίαια τή διεθνή θρησκευτική "πόρνη" τῆ Βαβυλώνα τῆς μεγάλης, θά βρεθοῦν τότε στο στάδιο τῶν παγκοσμίων ἐξελίξεων πού λέγεται Ἀρμαγεδδώνας ὅπως ἀκριδῶς εἶναι γραμμένο (Ἀποκ. ἰστ' 14-16)».

Ὁ «πιστός καί φρόνιμος δοῦλος» ἐρμηνεύει γενικά τήν Ἀποκάλυψη ὅπως τόν ἐξυπηρετεῖ, ἄλλοτε συμβολικά καί ἄλλοτε κατά γράμμα. Ἔτσι γίνεται καί μέ τό παραπάνω χωρίο τῆς Ἀποκάλυψης.

Ἀπό ὅλο αὐτό τό ἀποτρόπαιο ἔργο τῆς σφαγῆς μέ τὰ ἄταφα πτώματα μέ τὰ σκουλήρια νά τὰ κατατρῶγουν καί διάφορα ἄλλα, ἐκεῖνοι πού θά γλυτώσουν εἶναι μόνο οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», οἱ ὁποῖοι θά εἶναι μέσα στό καταφύγιο τῆς ὀργανώσεως. Στό τέλος ὅλων αὐτῶν θά ἐξέλθουν τοῦ καταφυγίου, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ «Σκοπιά», γιά νά ἰδοῦν ἐκείνους πού ἐθανάτωσε ὁ Ἰεχωβά.

Σφαγέα, λοιπόν, κηρύττει ἡ «Σκοπιά» τόν Ἰησοῦ Χριστό ἐπισημῶς ἀπό οπίτι σέ οπίτι καί ἰδιαιτέρως στό οπίτι τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν στήν πατρίδα μας. Σφαγέα κηρύττει τόν Σωτήρα τῆς ἀνθρωπότητας, τό Ἐσφαγμένο Ἀρνίο τῆς Ἀποκάλυψης (γ' 8), πρὸς χάριν ὅλων. Ἐκτελεστή τόν Θεό Πατέρα, τόν Θεό τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος θέλει "πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι".

Δέν θέλει καί δέν τήν ἐνδιαφέρει τήν ἐταιρία τό μήνυμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Κινεῖται καί δρᾶ στόν χώρο στόν ὁποῖο πραγματικά ἀνήκει, δηλαδή τόν ἐπιχειρηματικό καί πράττει ἀνάλογα μέ τὰ συμφέροντά της. Κρύβεται πίσω ἀπό ἓνα θρησκευτικό προσωπεῖο, γιά νά κινεῖται εὐκολώτερα καί μέ σοβαρόφάνεια κι αὐτό τήν κάνει πῶς ἐπικίνδυνα.

Ὅμως ἡ Βασιλεία πού ἐκήρυξε ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔχει πνευματικό χαρακτήρα (Ἰωάν. ιη' 36, Β' Κορινθ. ι' 3-6 κ.ά.), δέν εἶναι γήϊνη κυβέρνηση, ὅπως διδάσκει ἡ «Σκοπιά» στοὺς ὀπαδοὺς της, γιά νά ὀνειρευοῦνται γάμους καί γεννήσεις, ἰδανικές συνθήκες διαβιώσεως, μέ ὠραῖα φαγητά καί φρούτα, μέ δίκαιους φόρους, καί ἄλλα παρόμοια σαρκικοῦ φρονήματος.

Οἱ εἰκόνες πού παρουσιάζει ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι γιά νά περιγράψει τήν τελική συντριβὴ τοῦ κακοῦ, τῆς ἁμαρτίας καί τόν θρίαμβο τοῦ ἀγαθοῦ κατά τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ διδασχές τῆς ἐταιρίας μέ τίς εἰκόνες φρικῆς εἶναι γιά νά κρατᾶ τοὺς ὀπαδοὺς της σ' αὐτό τό κλίμα τοῦ τρόμου, ὥστε νά τοὺς ἐξουσιάζει εὐκολώτερα.

ΕΘΝΟΓΕΝΕΣΗ, ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΝΟΣ

του κ. Βησσαρίωνος Μπακόλα,
 Έδ. Παρέδρου Παιδ. Ίνστ. - Επιθεωρητή,
 Dip. Ed., B. Ed., B. Pol. Sc., ProDr. Ed.

1. Κέντρο της Έθνογένεσης ο Σταυρός

Στόν Έθνικό μας Ύμνο τρείς προσωποποιήσεις περιγράφονται παραστατικά:

Η πρώτη αναφέρεται στην Έλευθερία που δείχνει και την αποστολή της Ελλάδας διαχρονικά με τις στροφές 1-16.

Η δεύτερη προσωποποίηση είναι η Όρθοδοξία στις στροφές 89-102 ως ζώσα Εκκλησία της Θυσίας.

Η Διχόνοια στις στροφές 141-148, είναι τό φοβερό έλάττωμα της Φυλής, τό κοσμικό πάθος για την Έξουσία, που πάντα χρησιμοποιούν τά ξένα, μή Όρθόδοξα Κέντρα αποφάσεων.

Ο Μάρκος Μπότσαρης, σχίζοντας τό Δίπλωμα στό Μεσολόγγι, πολλά καταστροφικά διώματα Διχόνοιας έφερε, με ύψηλό συναίσθημα Ευθύνης, στις σκέψεις των τότε Ήγετων.

Ο Διονύσιος Σολωμός είναι πάντα επίκαιρος και είναι έξαιρετικά επίκαιρος αυτόν τόν καιρό, που προκλητικά τό μίσος έχει γίνει τρόπος ζωής και πολιτική δύναμη.

Υποβαθμίστηκε τά τελευταία χρόνια επικίνδυνα, παραγκωνίστηκε από τό Εκπαιδευτικό μας Σύστημα άδικαιολόγητα και τό χειρότερο από όλα είναι ή δική μας Άδιαφορία και Σιωπή.

Τό παρακάτω είναι τό πιό άξιοθαύμαστο και σημαντικό με διαχρονική και άδιάκοπη σημασία:

Ο Διονύσιος Σολωμός άπευθύνεται στους Μεγάλους της τότε μορφής Παγκοσμιοποίησης όπως ήταν τότε ή Ίερή Συμμαχία, με την τελευταία στροφή:

**«Τούτο άν ίσως μελετάτε
 Ίδού, εμπρός σας τόν Σταυρό
 Βασιλείς! Έλάτε, Έλάτε,
 και χτυπήσατε έδώ»**

Η μυστηριακή εικόνα της Έλευθερίας κρατά στα χέρια της τόν Σταυρό και με θάρρος θέωσης του Έσταυρωμένου, άπευθύνεται στους ισχυρούς άρχοντες της Γης!...

Η τελευταία στροφή του Ύμνου της Έλευθερίας ήταν και πρέπει να είναι τό Άχροτελεύτιον Άρθρον του Πνευματικού κόσμου του Έλληνισμού και του Γένους.

Τά Σύμβολά μας, Έθνικός Ύμνος, ή Σημαία, τό Σούλι και τό Άγιον Όρος συνδέονται με τόν Σταυ-

ρό που είναι άκαταμάχητος και "Τρομοκράτης" στους Τρομοκράτες.

Άσκειται παγκόσμια μιά πολιτιστική Βία και όπου άσκήθηκε τέτοια βία, όπως Περσία, Τουρκία, Γιουγκοσλαβία, Χώρες του Άνατολικού Μπλόκ κ.λπ., τό αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό.

**Οί Μικροί πρέπει διαρκώς να λένε στους Μεγάλους:
 Μήν παίζετε με την φωτιά του Ζωντανού Πνεύματος των Έθνών!...**

2. Τό Ζωντανό Πνεύμα του Έθνους, ή Έθνογένεση και τό Ευρωπαϊκό Σύνταγμα

Μέ άφορμή την άπόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου (Ίανουάριος 2003), μετά από προσφυγή ιδιωτών για την διαγραφή του θρησκευματος από τά δελτία της άστυνομικής ταυτότητας, ο Καθηγητής του Συνταγματικού Δικαίου κ. Ήλιος Νικολόπουλος σέ άρθρο του δημοσιευμένο στο περιοδικό «Παρακαταθήκη», (Φεβρ. 2003, τ. 28, σ. 13) παρουσιάζει την έξαιρετικά σημαντική Διάκριση κράτους - έθνους όπως είναι τό Έλληνικό Κράτος από τό Πολυεθνικό Κράτος.

Τό ισχύον Σύνταγμα της Ελλάδας 2001, άρθρο 1 με την 3^η θεμελιώδη και μή αναθεωρητέα διάταξη «Όλες οι Έξουσίες... υπάρχουν υπέρ... και του Έθνους...», αλλά και από τά προϊσχύσαντα συντάγματα από την 1^η Ίανουαρίου 1822, διακρίνει τό Έλληνικό Κράτος - Έθνος από τά Πολυεθνικά κράτη.

Και τολμούσαν τότε οι Πρόγονοί μας του 1821 να έρχονται σέ αντίθεση με τά αυταρχικά καθεστώτα της Ίερας Συμμαχίας και της Ίσλαμικής κυριαρχίας και να ψηφίζουν Δημοκρατικά και Φιλελεύθερα Συντάγματα, με κατοχύρωση του Έλληνορθόδοξου Φρονήματος ως υπέρτερη Άξία που προσδιόριζε τό νόημα και την έννοια του Έλληνικού Έθνους (Συνταγματική Ίστορία Δασκαλάκη, σελ. 30, 1951). Αυτή ή σημαντική διαφορά Κράτους-Έθνους και Πολυεθνικού κράτους δέν διατυπώθηκε ούτε στην αίτηση άκυρώσεως προς τό Συμβούλιο της Επικρατείας, ούτε υποστηρίχτηκε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο άνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Όλα τά κράτη χρησιμοποιούν τόν όρο Έθνος, αλλά ή λέξη αυτή, για τό κάθε κράτος έχει διαφορετική σημασία και βαρύτητα, άνάλογη με την πολιτιστική του παράδοση.

Αυτή την **Πολιτιστική Διάκριση**, οι άπλοιοι αγωνιστές του 1821 και όλοι οι Συνταγματολόγοι και Πνευματικοί άνθρωποι όλου του κόσμου την αναγνωρίζουν για το Έλληνικό Έθνος, εκτός από ελάχιστους «εμπόρους των εθνών».

Οι Πολιτικοί ηγέτες του Νέου Έλληνικού Βασιλείου με Συντακτικές Πράξεις είχαν επιβάλλει ακόμη και σε Βασιλείς, Πρίγκηπες, κ.λπ. την προϋπόθεση του Όρθοδόξου Δόγματος.

Η ρήτρα, «υπάρχουν υπέρ του Έθνους» σημαίνει σεβασμό προς το Σύνταγμα, εφαρμογή του Συντάγματος και συνεχή επαγρύπνηση κάθε δημοκρατικού Πολίτη για κάθε παρέκκλιση ή καταστρατήγηση.

Η σταδιακή οικοδόμηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης άρχισε από την οικονομική ένωση, προχωρεί με προσεκτικά βήματα στην πολιτική ένωση και στην παραχώρηση μέρους της Κρατικής Κυριαρχίας.

Εδώ όμως διά την Ελλάδα υπάρχει πρόβλημα σύγκυσης έννοιων Κρατικής Κυριαρχίας και Έθνικής Κυριαρχίας.

Τά μεγάλα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν σοβαρές επιφυλάξεις στην παραχώρηση της Κυριαρχίας.

Και σε αυτό τό υπαρκτό Πολιτιστικό πρόβλημα, οι έχθροί του Έλληνικού Έθνους πρόσθεσαν δύο άλλα μεγαλύτερα προβλήματα, τον **Πολυφυλετισμό** με τους παράνομους εισβολείς που τους όνόμασαν «οικονομικούς μετανάστες» και τον **Πολυπολιτισμό** (Ο.Τ. 5 και 12/12-2003).

Οι πράκτορες του Πολυπολιτισμού στην Ελλάδα είναι εξαιρετικά προκλητικοί και θρασεϊς με την λεξιλαγνεία ως **έμψυχοτές της «Νέας Έποχής»** υποβαθμίζοντας τον Έλληνορθόδοξο Πολιτισμό (Πρακ. Κέν. ΜΕ. και Αυτόμορφωσης σελ. 7 κ.έ.).

Γνωρίζουν καλά ότι τό πολιτιστικό υπόβαθρο του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού είναι Έλληνικό και Χριστιανικό με σεβασμό στο Πρόσωπο και την Ταυτότητά του.

Στόν πυρήνα αυτού του υπόβαθρου είναι τό Έλληνικό Έθνος. Οι πράκτορες έχοντας στόχο αυτό τόν πυρήνα-Έθνος, χρησιμοποιούν σύγχρονες επιθετικές Ψυχοτεχνικές ή Ψυχοαρκωτικά και προσπαθούν να μάς δημιουργήσουν **συμπλέγματα ένοχής για δήθεν ρατσισμό, σωβινισμό, έθνικισμό και άλλες ομαδικές ψυχώσεις.**

Στήν Έθνογένεση του Νέου Έλληνικού Κράτους, **ο Ήπειρώτης Χριστόδουλος Κλονάρης (1788-1849)** (Ήπ. Έτ. τ. 261) με σαφή σταθερό Έλληνορθόδοξο Ίδεολογικό Προσανατολισμό, με κυρίαρχες Ίδέες τήν Έλευθερία και τήν Δημοκρατία, θεμελίωσε πολιτιστικά με τό **Σύνταγμα τής Τροιζήνας**, ως βασικός συντάκτης, τήν ένότητα του Έλληνισμού και του Έθνους **μέ βάση τήν Όρθοδοξία, τήν Πατρίδα και τήν Οικογένεια.**

Μάλιστα τό οικογενειακό Δίκαιο είχε διατηρηθεί μέχρι τό 1983 (Άστ. Κώδ. 1983).

Στήν Συντακτική Έπιτροπή του 1827 με τόν Κλονάρη ήταν οι Ήπειρώτες Πολιτικοί, Ί. Κωλλέτης, Γ. Σταύρου και Γ. Γεννάδιος.

Ένας από τούς πρωταγωνιστές τής Ευρωπαϊκής πορείας του Έλληνικού Έθνους ήταν ό επίσης **Ήπειρώτης Εύάγγελος Άβέρωφ-Τσοίτσας.**

Η Ήπειρος πέρα των πολεμικών συγκρούσεων είναι και χώρος Πολιτιστικής Άμυνας του Έλληνισμού. (Σύνορα Παπισμού - Όρθοδοξίας, Παπισμού - Μωαμεθανισμού, Δυτικής Ευρώπης - Ύπαρκτου Σοσιαλισμού).

Ο αείμνηστος Άβέρωφ, ως υπεύθυνος Πολιτικός και συνεχιστής τής Ήπειρωτικής Παράδοσης είχε έντονη άγωνία για τά **ξενόφερτα σημάδια τής Νέας Έποχής** και αυτή έκφράστηκε λογοτεχνικά και θεατρικά πολύ έγκαιρα.

Άλλά και πολιτικά έμειναν δύο διβλία ως πορεία ά δράσης του Κόμματός του, τό ένα κυκλοφόρησε τό 1981 (ΔΟΛΩΜΑ Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΑΛΛΑΓΗ) και τό άλλο τό 1988 (ΕΝΑ ΣΑΛΠΙΣΜΑ).

Σ' αυτά έκφράζεται ή Εθνική του Άγωνία για τόν κίνδυνο αλλοίωσης του Ψυχισμού των Έλλήνων και ή έλπίδα τής ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ προσώπων και Κράτους μέ βάση τόν Έθνικό Προσανατολισμό προς τήν Ευρώπη.

Σέ καμιά ευρωπαϊκή χώρα, εκτός τής Ελλάδος, κανένας δέν διανοείται να παρανομεί συνειδητά δημιουργώντας **DE FACTO καταστάσεις.**

Και όμως αυτές οι καταστάσεις για περισσότερα από 20 χρόνια έχουν **φέρει βία, βαθύτατες αλλαγές, επικίνδυνες για τό Έθνος μεταβολές και τεχνητή Σύγκυση.**

Τό Έλληνορθόδοξο Έθνος των Έλλήνων είναι Ίδέα, Άρχή, Ίδανικό, και προέρχεται από ένα λαό βασισμένο, που ακόμα μάχεται για τήν Έθνική του πρώτα Έλευθερία (Β. Ήπειρος-Κύπρος).

Είναι μιá διευθύνουσα, δημιουργική και πολιτική Ίδέα που έκφράστηκε ιστορικά με Οικουμενικά στοιχεία τήν Κοινή Θρησκεία (Παρθενώνας-Άγία Σοφία), τόν Κοινό Πολιτισμό, και τήν Κοινή Γλώσσα και με δύο Κράτη.

Οι Ήπειρώτες, ιδιαίτερα του Έξωτερικού, έδωσαν τήν ζωή τους και τά Κεφάλαια για τήν Κοινωνική Άπελευθέρωση και τόν Πολιτισμό μας.

Τό Πολυτεχνείο, τό Ζάππειο τό Παναθηναϊκό Στάδιο των Πρώτων Όλυμπιακών Άγώνων είναι μνημεία Πολιτισμού και Άγώνων, έμπνευσμένα από τό Ζωντανό Πνεύμα του Έθνους.

Μέρος τής Κρατικής Κυριαρχίας τής Ελλάδος και τής Κύπρου βρίσκονται στή διαδικασία παραχώρησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ἡ Ἐθνική Κυριαρχία ὡς Ἰδανικό καί κατοχυρωμένη Ἰδέα καί Ψυχή, μέ ποταμούς αἵματος Ἁγίων καί Ἡρώων, δέν παραχωρεῖται.

Ἡ Οἰκουμενικότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἐλπίδα, στήν καταγίδα τῆς **Παγκοσμιοποίησης καί τῆς Νέας Ἐποχῆς**, πού ἀπειλεῖ τήν Ἀνθρωπότητα, ὡς **Ἡ "Ναζισμός μέ ἄλλο Πρόσωπο"** (π. Ἄντ. Ἀλεβιζοπούλου 1996).

3. Ἡ ἀντίθετη Πρακτική ὡς Πρόκληση

Ἀρκετές εὐρωπαϊκές χῶρες ζήτησαν νά διατυπωθεῖ στό συντασσόμενο **Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα**, ρητή ἀναφορά εἰς τόν **Χριστιανισμόν**.

Κατά παράδοξον συμπεριφορᾶν, ἡ προηγούμενη Ἑλληνική Κυβέρνηση τάχτηκε μέ ἄλλες εὐρωπαϊκές χῶρες **ὑπέρ τῆς μὴ ἀναφορᾶς** εἰς τόν Χριστιανισμόν.

Ἐπισημῶς τό ἐπιβεβαίωσε ὁ τέως ἀναπληρωτῆς ὑπουργός Ἐξωτερικῶν **κ. Τ. Γιαννίτης** ἀπαντώντας σέ ἐρώτηση βουλευτῶν καί λέγοντας μεταξύ ἄλλων ὅτι πρέπει **«ν' ἀναδειχθεῖ ἡ πολυπολιτισμικότητα τῆς Εὐρώπης»**.

Ἐπιστημονικά ἀπαράδεκτη θέση, διότι διαπανεπιστημιακά καί μέ παγκόσμια ἀναγνώριση τό πολιτιστικό ὑπόβαθρο τῆς Εὐρώπης εἶναι Ἑλληνικό καί Χριστιανικό.

Οἱ Ὑπουργοί Ἐξωτερικῶν καί Ἀρχηγοί κομμάτων εἶναι θεομικά πρόσωπα πού συνταγματικά εἶναι ὑποχρεωμένα νά ἐκφράζουν τίς Ἐθνικές Θέσεις, ὅπως αὐτές διατυπώθηκαν ἀπό τήν ἐποχή τοῦ **Μακρυγιάννη** ὡς **ΣΤΑΘΕΡΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ**.

Εἶναι καιρός τά Ἑλληνικά Κόμματα νά πάρουν σαφέστατη **Ἐθνική θέση προστασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος** κατά τήν διαδικασία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ὁλοκλήρωσης μέ τό ἰδιόμορφο τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους-Ἐθνους.

Μέ τό νά αὐτονομαζόμεστε Ἕλληνες ἢ Ὁρθόδοξοι δέν εἶναι ἀρκετό, ἀλλά ἀρκετό εἶναι νά πράττουμε καί νά ζοῦμε ὡς Ἕλληνες ἢ Ὁρθόδοξοι.

Τό Ἐκπαιδευτικό μας Σύστημα ἔχει ἐκκοσμικευθεῖ ἀπό πολλά χρόνια μέ τήν πρακτική τοῦ DE FACTO καί κανένας πολιτικός ἀρμόδιος δέν προβάλλει τήν **συνταγματική διολίσθηση**.

Συνεχῶς οἱ **δημοσκοπήσεις** καταδεικνύουν τήν ἀκλόνητο ἐμμονή τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας στίς **παρδοσιακές τῆς ἀξίες**.

Τό 82,7%, τῶν Ἑλλήνων ἀπορρίπτουν τοὺς παράνομους **εἰσβολεῖς** πού παράνομα καί ἀντισυνταγματικά ἀλλοιώνουν τόν Πολιτισμό τῆς.

Νά ἔλθουν μέ τήν νόμιμη διαδικασία.

Τό 83%, ἀπορρίπτουν τήν ἐκκοσμικευση στήν **Ἐκπαίδευση** (Ο.Τ. 9-1-2004).

Αὐτά ἐπιβεβαιώνουν τήν Γενική Ἀρχή τῶν Συγκριτικῶν Ἐπιστημῶν, κατά τήν ὁποία **ἡ ἄσκηση Πολιτιστικῆς Βίας ὁδηγεῖ σέ ἀντίθετα ἀποτελέσματα**, διότι προσβάλλεται τό Ζωντανό Πνεῦμα τοῦ Ἐθνους (B. HOLMENS, N. HANS, MALINSON... κ.λπ.).

Οἱ ὁπαδοί τῆς Βίας στήν Ἑλλάδα, ἀμετανόητα ἐπιμένουν στήν ἰσοπέδωση καί τήν πολτοποίηση μέ μηδενιστικές καταγίδες καί ἐρμηνεύουν ἀνάποδα τίς δημοσκοπήσεις, αὐξάνοντας τίς δόσεις Πολιτιστικῆς Βίας καί Παραπλάνησης.

Τήν οὐσιαστικότερη ἀπάντηση στοὺς ἐκμαυλιστές καί ἐκχυδαϊστές τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τήν ἔδωσαν οἱ **Φοιτήτριες καί Φοιτητές μαζί μέ τόν καθηγητή τους Κ. Νιάρχο τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς** τῶν Ἀθηνῶν πού νομίζουν ὅτι τήν ἐπνίξαν τά λαλίστατα Μ.Μ.Ε.:

Συνέταξαν καί υπέγραψαν ΨΗΦΙΣΜΑ-ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ γιά τόν πίνακα τοῦ αἰσχους τῆς Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδας μέ πρῶτον ἀποδέκτη τόν **Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Στεφανόπουλο**.

4. Τό Σάλπισμα ἐργήγορης

Διατύπωσα τοὺς ἐπιστημονικούς μου προβληματισμούς γιά τό ἐπεῖγον τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἔννοιας ΕΘΝΟΣ ὡς Κεντρικῆς Ἰδέας σέ σχέση μέ τό Γένος, διότι βλέπω νά χτυπιέται μέ σύγχρονα Ψυχοναρκωτικά ἢ Ψυχή τοῦ Ἑλλήνα ἀδίκῃ καί ἀναιτιολόγητα.

Ξεκίνησα μέ τόν Ἐθνικό μας Ὕμνο μέ ἰδιαίτερη συμβολική ἀναφορά στόν **Σταυρό** καί συνέχισα μέ ἀναφορές ἐρμηνείας τοῦ Συντάγματος καί στήν **Διάκριση καί Ἰδιομορφία** τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Στάθηκα ἰδιαίτερα στοὺς **παράνομους Εἰσβολεῖς**, ἔχοντας ὁ ἴδιος ἐμπειρίες στήν Ἀφρική καί στήν Εὐρώπη.

Διατύπωσα συγκεκριμένες κατάφωρες καί **Αὐτόφωρες** Συνταγματικές παραβάσεις, μέ τήν Ἀντίθετη στό Ἑλληνικό ἦθος Πρακτική γιά νά καταλήξω στήν ἠπειρώτικη Ἀγωνία τοῦ Ἀδέρωφ.

Ἀποκατάσταση Προσώπων καί Κράτους ἦταν ἡ τελευταία Ὑποθήκη καί Πολιτική Σύσταση τοῦ Ἑλληνολάτρη καί Ἀγωνιστῆ, τοῦ ἀείμνηστου εὐπατριδῆ **Εὐαγγέλου Ἀδέρωφ** πού ἦταν πάντα μέ ὑψηλό φρόνημα **Εὐθύνης ὡς πολιτικός ἄνδρας**.

Μέ ἰδιόχειρη ἀφέρωση λίγους μῆνες πρό τῆς ἐκδημίας του μοῦ ἐνεχείρησε τό τελευταῖο του διβλίο Ἀγωνίας καί Ἐλπίδας **ΕΝΑ ΣΑΛΠΙΣΜΑ** ὅπου οἱ ἔννοιες **Λαός καί Ἐθνος** ἀναπτύσσονται μέ στόχο τήν **ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ Προσώπων καί Κράτους**.

Τό ὑπενθυμίζω ὡς ὑποχρέωση καί χρέος στοὺς Ἕλληνες πού ἀγωνίζονται γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν ἐννοιῶν **Λαοῦ καί Ἐθνους** λεβέντικα καί ἀνυποχώρητα γιά τήν ἐπανάδρυσή τοῦ Κράτους.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΙΟΥΛΙΑΝΟΙ

«Ὁλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν». Μὲ τὴν ῥήση αὐτὴ ἢ θύραθεν παιδεῖα θεωρεῖ μακάριο, εὐτυχή ὅποιον κατέχει τὴν γνώση τῆς ἱστορίας, γιατί ἡ ἱστορικὴ γνώση διδάσκει ἄτομα καὶ λαούς καὶ καθοδηγεῖ τὴν πορεία τους στό ἱστορικό τους γίνεσθαι.

Ἐπομένως, ὅσοι προσπαθοῦν ν' ἀναβιώσουν πίστεις καὶ πρακτικὲς τοῦ παρελθόντος εἰδωλολατρικοῦ περιεχομένου, τό μόνο πού ἐπιτυγχάνουν εἶναι ν' ἀποδεικνύουν τὴν πενία τους στά διδάγματα τῆς ἱστορίας καὶ νά γίνονται καταγέλαστοι. Τό μαντεῖο τῶν Δελφῶν ἔδωσε πρὸς τόν Παραβάτη διὰ τῶν πανέξυπνων «κίερέων» τοῦ πού φαίνεται ὅτι γνώριζαν πολύ καλύτερα ἱστορία ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Ἰουλιανούς, σαφὴ «χρησμόν» τοῦ ἀνόητου ἐπεικῶς ἐγχειρήματος τοῦ Βασιλέως ἐκεῖνου νά ἐπαναφέρει τὴν εἰδωλολατρία. Ὅταν ρωτήθηκε τό μαντεῖο ἀπ' αὐτόν γιὰ τὴν ἐκδασὴ τοῦ ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶπαν οἱ «κίερεῖς» στοὺς ἀπεσταλμένους του τά ἔξης: «Εἶπατε τῷ Βασιλεῖ χαμαὶ πέσαι δαίδαλος αὐλά. Οὐκ ἐτι Φοῖβος ἔχει καλύβην, οὐ μάντιδα δάφνιν. Ἀπέσβετο γάρ καὶ λάλον ὕδωρ». Ὁ «χρησμός» αὐτός ἐμφανίζει τό μεγαλεῖο τῆς διορατικότητος καὶ ἔχει ἱστορικὴ ἀξία καὶ γι' αὐτό διεσώθη.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἰουλιανός πεθαίνοντας μετὰ τόν θάνατο τραυματισμοῦ του διεπίστωσε τό μάταιον τοῦ ἐγχειρήματός του καὶ ἀνεφώνησε ξεψυχώντας: «νενίκηκάς με Ναζωραῖε».

Αὐτὰ διδάσκει ἡ ἱστορία, ἀλλὰ δέν «συνετίζει» ὀρισμένες ὁμάδες ἀτόμων πού ἰδρῶν ὀργανώσεις καὶ κινήματα μέ σκοπὸ νά ἐπιβάλλουν τὴν ἐπαναφορά τῆς «ἐθνικῆς "μας" θρησκείας».

Θά ποῦν μερικοὶ ὅτι εἶναι «μῶδα» καὶ «ἰδιοτροπία» τῆς σύγχρονης ἐποχῆς καὶ ὅτι γρήγορα θά κοπάσει αὐτός ὁ «ἐνθουσιασμός» ὀρισμένων νεοελλήνων πού ἐμφοροῦνται ἀπὸ παρεξηγημένη προγονολατρεία καὶ θ' ἀντιληφθοῦν τό μάταιον τῆς προσπάθειάς τους ν' ἀναβιώσουν τά εἰδῶλα, πού οἱ ἴδιοι οἱ Ἑλληνας καταδίκασαν, ὅταν ἄκουσαν τὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἔγιναν Χριστιανοὶ στὴν ὀρισμένη ἀπὸ τόν Κύριο ἱστορικὴ στιγμή.

Ὅμως χάνονται ψυχές μέ ὅλη αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία τῶν ἐμπνευστῶν καὶ ἀρχηγῶν τῶν ὁμάδων διὰ τῶν πολλῶν ἐντύπων πού ἐκδίδουν καὶ διὰ τῶν μηνυμάτων πού ἐκπέμπουν («λαλίστατοι ὄντες») διὰ τῶν

ραδιοτηλεοπτικῶν μέσων. Καὶ γι' αὐτές δέν ἔχουμε δικαίωμα ν' ἀδιαφορήσουμε γιατί θά δώσουμε λόγο.

Ἄφορμὴ γιὰ τό σχόλιό μας ἔδωσε ἡ φολκλορικὴ ὄντως τελετὴ τῆς ἀφῆς τῆς ὀλυμπιακῆς φλόγας στὴν ἀρχαία Ὀλυμπία, ἡ ὁποία πολλοὺς ἐνθουσίασε γιὰ τὴν σύνδεση τῶν σύγχρονων ἀγῶνων μέ τίς πάτριες παραδόσεις.

Λησμόνησαν οἱ «λάτρευσις» τῆς φλόγας ὅτι τὴν τελετὴ αὐτὴ τῆς ἀφῆς τὴν καθιέρωσε τό 1936, ὁ ...«φιλέλληνας» Ἄδολφος Χίτλερ. Ἐκτοτε τό γερμανικό αὐτό «δῶρο» μπῆκε στὴν τελετὴ ἑναρξῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων σάν «ιερὴ» δῆθεν ἀρχαιοελληνικὴ παράδοση, ἐνῶ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀποκρυφιστικὴ καὶ νεοπαγανιστικὴ ἐκδήλωση. Εἶναι γεγονός ὅτι τέτοιου ἢ παρόμοιου εἶδους παραστάσεις «φολκλόρ» γίνονται σὲ ὅλες τίς χώρες σχεδόν, ἀλλὰ ἔχουν «γραφικό» καὶ ὄχι οὐσιαστικό περιεχόμενο, ὅπως θέλουν νά τίς ἐμφανίσουν οἱ νεοπαγανιστὲς τῆς χώρας μας. Χοροὶ καὶ κινήσεις καὶ χλαμύδες καὶ μουσικὲς ἀρχαιοπρεπεῖς δέν λειτουργοῦσαν στὴν ἀρχαία Ὀλυμπία γιὰ πολλοὺς συμπολίτες μας ὡς συμβολικὴ τελετὴ καὶ σάν θέαμα πού ἐστάλη ὡς πρεσβεία σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. «Λειτουργοῦσαν» γι' αὐτοὺς ὡς οὐσιαστικὴ θρησκευτικὴ ἐκδήλωση πρὸς τοὺς ἀρχαίους «θεοὺς». Τί ἦταν ἐκεῖνο πάλι, ἐν ἔτει 2004, πού συνέβη κατὰ τὴν ἀφῆ τῆς ὀλυμπιακῆς φλόγας καὶ πού προκάλεσε τουλάχιστον θυμηδία, σὲ ὅλους μας; Ἄναφερόμαστε στὴ στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ἡ «πρωθιέρεια» Προκοπίου ἀπευθύνθηκε στόν Ἀπόλλωνα τό «θεό τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φωτός» καὶ τοῦ ζητοῦσε νά κάνει τό θαῦμα του γιὰ τὴ «γέννηση» τῆς ἱερῆς φλόγας. Ἄναφερόμαστε ἀκόμη σ' ἐκεῖνη τὴν ἀμίμητη «ἐπίκληση» ἀπὸ τὴν «πρωθιέρεια» (καὶ ὄχι «κορυφαία» τοῦ χοροῦ) τοῦ «πατέρα» Δία «νά φέρει εἰρήνη στόν κόσμο... κ.λπ.!!!».

Φοβούμεστε ὅτι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες θά δώσουν τὴν εὐκαιρία σὲ ὅλους τοὺς νεοπαγανιστὲς (ἐνούμενοι γιὰ τὴν περίσταση) νά ὀργανώσουν εἰδωλολατρικὲς ἐορτές, ὅπως π.χ. τὴν τελετὴ τῶν «Παναθηναίων» καὶ, γιατί ὄχι, μυστηριακὲς καὶ λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις εἰδωλολατρικοῦ χαρακτῆρα.

Καὶ πέραν αὐτοῦ θά δοθεῖ ἀφορμὴ γιὰ νέες ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ὄλων τῶν νεοπαγανιστῶν μέ λαῦρες δηλώσεις καὶ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις μέσω τῶν ἐντύπων τους καὶ τοῦ διαδικτύου. Καὶ θά προβάλλουν ἐντονότερα τό ἀνιστόρητο ἐπι-

χείρημά τους πού εντάσσεται στή σφαίρα τοῦ παραλόγου ὅτι "ὁ Χριστιανισμός ἐξημίωσε καί ἐπληξε τό Ἑλληνικό πνεῦμα μέ ἀποτέλεσμα τήν ἐξαφάνιση τῆς Ἑλληνικῆς προγονικῆς παρουσίας του ἀπό τό χῶρο πού ἀποτελοῦσε τήν ἱστορική κοιτίδα του". Συνέδη ὁμως ἀκριδῶς τό ἀντίθετο. Πάρα πολλοί πνευματικοί ἄνθρωποι τόνισαν σέ διδασκαλίες τους καί γραπτά τους ὅτι κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Ἐκκλησίας προστατεύτηκε ὁ Ἑλληνισμός γιά πολλούς αἰῶνες.

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Σερβίων καί Κοζάνης Διονύσιος ἔλεγε μεταξύ ἄλλων ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μαζί μέ τήν εὐθύνη τῆς Ἀποστολικῆς καί Πατερικῆς Παράδοσης, πῆρε ἐπάνω της καί τό Σταυρό τῆς ἐθνικῆς προστασίας τῶν λαῶν της κι αὐτό εἶναι ἡ καύχησή της, ἀλλά καί τό δράμα της».

Ὁ Ἰ. Θ. Κακριδῆς πού δέν μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ γιά μονομερῆ τοποθέτηση στίς ιδέες του θά γράψει σέ βιβλίο του, μεταξύ ἄλλων, τά ἐξῆς: «*Ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα γιά μᾶς, δέν εἶναι ἓνα ἐκπολιτιστικό ἀγαθό ξένο εἶναι κάτι δικό μας, κάτι πού κυκλοφορεῖ μέσα στό αἷμα μας. Ἀπό τήν ἄλλη, ἡ ὀρθόδοξη πίστη, πού συντρόφεψε καί στήριξε τήν ψυχή τοῦ Βυζαντινοῦ πρῶτα, τοῦ ὑπόδουλου Ἑλληνα ὕστερα, ἔχει δάξει ἀπαραχάρακτη τή σφραγίδα της πάνω στόν Ἑλληνα, εἴτε τό ξέρει εἴτε δέν τό ξέρει*». Καί καταλήγει ὁ καθηγητής Κακριδῆς στό ἀπόσπασμά του αὐτό μέ τήν ἐξῆς ὁμολογία του: «*Σ' αὐτή τήν ἐπίμοχθη πορεία τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ γιά ἓναν καινούργιο ἄνθρωπο, Ἑλληνα μαζί καί Χριστιανό, ἄς τοῦ παρασταθοῦν οἱ μεγάλες σκιές τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ Εἰκοσιένα, πού πολέμησαν γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί ἀνάστησαν τό ὄνομα τῶν Ἑλλήνων καί τήν Ἑλλάδα*».

Θά μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε ἑκατοντάδες ἄλλα ἀποσπάσματα ἀπό πανεπιστημιακούς διδασκάλους καί ἀκαδημαϊκούς καί ἄλλους ἐγνωσμένου κύρους τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς ἀνθρώπους, πού μέ τά γραπτά τους κείμενα ἀποδίδουν τήν ὀφειλομένη ἀναγνώριση στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τό Χριστιανισμό γενικότερα καί ἐκφράζουν τήν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τή μητέρα Ἐκκλησία, γιατί χάρι σ' αὐτή εἶναι σήμερα Ἕλληνες καί μιλοῦν τήν Ἑλληνική γλῶσσα.

Ἀρκούμεστε πρὸς τό παρόν σ' αὐτό, ὑπογραμμίζοντας ὅτι οἱ νεοπαγανιστές δέν εἶναι μόνο ἀνεδαφικοί, ἀλλά καί ἀχάριστοι πρὸς τήν Ὁρθοδοξία μας πού ἔσωσε τό Γένος μας ἀπό ὀλοκληρωτικό ἀφανισμό.

ΜΑΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

Στήν ἐποχή μας παρατηροῦμε τό ἐξῆς ἀνιστόρητο φαινόμενο πού δυστυχῶς εντάσσεται στήν χώρα τοῦ παραλόγου. Ἄνθρωποι βαπτισμένοι Χριστιανοί

ἀπαρνοῦνται τήν πίστη τους καί ἐπιχειροῦν ἀναδίωξη τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων, τά ὅποια οἱ πρόγονοί μας τῶν πρώτων αἰῶνων μετά τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, κατεδίκασαν καί τά «τοποθέτησαν» στήν περιοχὴ τῆς μυθολογίας καί τῶν παραμυθιῶν. Ἐμμένουν δέ στόν ἰσχυρισμό, ὅπως εἶπαμε καί σέ ἄλλο σχόλιο, ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἐξημίωσε καί ἐπληξε τό Ἑλληνικό πνεῦμα μέ ἀποτέλεσμα τήν ἐξαφάνιση τῆς Ἑλληνικῆς προγονικῆς παρουσίας του ἀπό τό χῶρο πού ἀποτελοῦσε τήν ἱστορική κοιτίδα του. Καί ἐννοοῦν προγονική παρουσία ἀποκλειστικά τήν εἰδωλολατρία, τήν ὁποία ἀποκαλοῦν «ἐθνική θρησκεία» «μας».

Καί ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτή πού διέσωσε τήν Ἑλληνική ὑπόσταση καί διετήρησε τίς προγονικές καταβολές μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπιδιώσει τό Ἑλληνικό γένος.

Τό εἶπαμε καί ἄλλη φορά, ὅτι ἂν δέν ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία, ἂν δέν εἶχαν προσφέρει θυσία τόν ἑαυτό τους οἱ ἀπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Νεομάρτυρες, ὅλοι οἱ κατοικοῦντες στόν Ἑλληνικό χῶρο θά εἶχαν τουρκέψει καί οἱ Ἕλληνες θά ἀναφέρονταν στά λεξικά σάν ἓνας λαός πού ἐξέλιπε, ὅπως π.χ. οἱ Φοίνικες, οἱ Βαβυλώνιοι, κ.λ.π. καί θά μιλοῦσαν γιά τόν Ἑλληνικό λαό μόνο λίγοι πανεπιστημιακοὶ διδάσκαλοι καί διάφοροι ἐρευνητές. Αὐτά τά λέγει ξεκάθαρα ὁ Διδάσκαλός τοῦ Γένους **Ἡλίας Μηνιάτης** πού ζοῦσε τά πράγματα στήν τραγική τους κατάσταση κι ὄχι ὅπως ἐμεῖς πού συζητοῦμε «ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς» περὶ αὐτῶν. Κείμενο σχετικό τοῦ ἀειμνήστου Διδασκάλου μας προτιθέμεθα νά δημοσιεύσουμε προσεχῶς στό περιοδικό μας «Διάλογος».

Τό δουλωμένο γένος ζοῦσε κοντά στήν Ἐκκλησία του καί τό παράδειγμα καί ἡ θυσία τῆς μεγάλης στρατιᾶς τῶν νεομαρτύρων τοῦ θέρμαινε τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα γιά τήν ἀνάστασή του. Ἡ προσφορά τῶν Νεομαρτύρων στή διατήρηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξε τεράστια. Στίς πιό κρίσιμες στιγμές τότε πού ὁ ἐξαθλιωμένος λαός μας γονάτιζε ἀπό τίς ἀφόρητες πιέσεις τοῦ Τούρκου καί τόν ἐγκατέλειπε ἡ δύναμη ἀντίστασής του, ἐμφανίζονταν κάποιοι μάρτυρες τῆς πίστεώς μας καί οἱ καταταλαιπωρημένοι ἀπό τό ζυγό Ἕλληνες ἔπαιρναν θάρρος καί ζωντάνευε ἡ πίστη τους ξανά γιά νά ὑπομείνουν τή σκλαβιά καί νά ἐλπίζουν στήν ἀπελευθέρωση τοῦ γένους.

Παραθέτουμε «πρὸς ἐπίρρωσιν» τῶν ὅσων λέμε ἓνα μικρό ἀπόσπασμα ἀπό τό «**Νέο Μαρτυρολόγιο**» τοῦ **Ἁγίου Νικοδήμου** τοῦ Ἀγιορείτου, ὅπου ὁ Ἅγιος γιά τήν οἰκοδομήν μας ὁμιλεῖ ὅπως θά ὁμιλοῦσαν σ' ἐμᾶς οἱ Νεομάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τά μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιάς:

«Οἱ Νεομάρτυρες ὁμιλοῦν...

“Τιμὴ Μάρτυρος, μίμησις Μάρτυρος”, λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ὅθεν ἂν ἐσεῖς ἀδελφοί, τιμᾶτε ἡμᾶς ὡς νέους Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ· ἂν ἐσεῖς μᾶς ἐπαινῆτε, καὶ ὡς Ἁγίους μᾶς δοξολογῆτε με ἐγκώμια καὶ τροπάρια, καὶ μέ ἱεράς Ἀκολουθίας, διατί ὑπεμείναμεν γενναίως τόσα μαρτύρια, καὶ ἐχύσαμεν τό αἷμά μας διὰ τὴν πίστιν, καὶ ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, σᾶς εὐχαριστοῦμεν, καὶ διὰ τοῦτο θέλομεν πρεσβεῦει πάντοτε πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὴν σωτηρίαν σας.

Φυλαχθῆτε διὰ τὴν πολύτιμον σωτηρίαν τῶν ψυχῶν σας, (τριπλασιάζομεν τὴν φωνήν) φυλαχθῆτε νὰ μὴν ἀρνηθῆτε τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν σας, καὶ νὰ ὁμολογήσετε τὴν ἐκείνων θρησκείαν. Μὴ τυφλωθῆτε τόσον, ὅπου νὰ προτιμῆσετε τὸ σκότος ἀπὸ τὸ φῶς, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, τὸ χαλκοῦν καὶ κάλπικον νόμισμα ἀπὸ τὸ καθαρὸν καὶ δοκιμασμένον μάλαγμα, τὸ γυαλί καὶ ἄτιμον χαλίμι ἀπὸ τὸ ἀτίμητον πετράδι, μέ ἓνα λόγον, τὸν ἄδην ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν κόλασιν ἀπὸ τὸν Παράδεισον».

ΠΕΡΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Πολλές ὑποθήκες μᾶς ἔχει ἀφήσει ὁ θαυμαστός καὶ πολυγραφώτατος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης. Γράφουμε στὸ προηγούμενο σχόλιό μας ὅσα ἤθελε νὰ μᾶς διδάξει γιὰ τὴν φύλαξη τοῦ θησαυροῦ τῆς Ἁγίας Πίστεως μας καὶ τῆς πολύτιμης σωτηρίας τῶν ψυχῶν μας μιλώντας σέ μᾶς ὅπως θὰ μιλοῦσαν οἱ νέοι Μάρτυρες στοὺς «τωρινούς καιρούς».

Κατὰ τὸν Ἅγιο Νικόδημο εὐδόκησε ὁ Θεὸς νὰ συγκαταλεχθοῦν στοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας Νεομάρτυρες «διὰ νὰ μένουν ἀναπολόγητοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως οἱ ἀλλόπιστοι (καὶ οἱ ἀποστάτες) καὶ διὰ νὰ εἶναι παράδειγμα ὑπομονῆς εἰς ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, δόξα καὶ καύχημα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἔλεγχος δέ καὶ κατασχύνη τῶν ἑτεροδόξων (αἰρετικῶν καὶ ἀποστατῶν)».

Θά παραθέσουμε ἓνα ἀκόμη μικρὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἁγίου μας ἀπὸ τὸ βιβλίον του «Νέο Μαρτυρολόγιο» (ἐκδ. Ἀστήρ) πρὸς οἰκοδομὴν μας καὶ ἔλεγχό μας.

«Ἐνθυμηθῆτε ἀδελφοί ἐκεῖνο ὅπου λέγει ὁ Μακάριος Παῦλος, ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς ἐδόθη χάρισμα, ὅχι μόνον τὸ νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πάσχωμεν διὰ τὸν Χριστόν.

“Ὅθεν ὡς φρόνιμοι, περισσότερον πρέπει νὰ προτιμᾶτε τὸ νὰ πάσχετε με τὸν Χριστόν, καὶ διὰ τὸν Χριστόν, παρὰ τὸ νὰ τρυφᾶτε με τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ ξεφαντώνετε. “Τὸ μετὰ Χριστοῦ πάσχειν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ, τοῦ μετὰ τῶν ἄλλων τρυφᾶν αἰρετώτερον”, λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος (Λόγ. εἰς τὸ Πάσχα).

Νὰ εἰποῦμεν καὶ μεγαλύτερον; καλλίτερα πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε, τὸ νὰ παιδεύεσθε διὰ τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν, παρὰ τὸ νὰ ἀνασταίνετε νεκρούς, καὶ νὰ κάμνετε θαύματα.

...πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν εἰς ὅλας τὰς θλίψεις ὅπου δοκιμάζετε καὶ ὑπομονὴν ὄχι ἀτελῆ, καὶ κολοβὴν, ἀλλὰ σώαν καὶ με ὅλην τὴν τελειότητα, “ἢ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἔχέτω” (Ἰακώβ. α΄ 4) ἤγουν δὲν φθάνει μόνον νὰ ὑπομένετε τὰ κακὰ ἀπλῶς, ἀλλὰ νὰ τὰ ὑπομένετε χωρὶς κανένα γογγυσμόν, χωρὶς καμμίαν βλασφημίαν μετὰ χαρᾶς, καὶ εὐχαριστίας.

Φυλαχθῆτε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μας, φυλαχθῆτε, διὰ ἀγάπην Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν σας, νὰ μὴ σας κλέψουν τὸν θησαυρόν τῆς Ἁγίας σας πίστεως, τῆς ὁποίας ὅλος ὁ Κόσμος με ὅλας του τὰς δόξας καὶ ἀναπαύσεις καὶ τὰ βασίλεια, δὲν εἶναι ἀντάξιος.

Ἐνθυμηθῆτε πῶς ὁ δεσπότης μας Χριστὸς ὅπου σᾶς ἔβαλεν ὡσάν τὰ πρόβατα ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀνήμερα θηρία, σᾶς ἔδωκε τοιαύτην παραγγελίαν, νὰ ἦσθε φρόνιμοι ὡσάν τὸ ὄφιδι. «Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις» (Ματθ. ι΄ 16) καὶ διὰ τί τοῦτο; ἐπειδὴ καθὼς τὸ ὄφιδι περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη του ἀγωνίζεται νὰ κρύψῃ, καὶ νὰ φυλάξῃ τὴν κεφαλὴν του, διὰ νὰ μὴ κτυπηθῆ, ἔτζη καὶ ἐσεῖς ἀδελφοί χρεωστεῖτε νὰ προτιμᾶτε καλλίτερα νὰ χάσετε ὅλα σας τὰ ὑπάρχοντα, καὶ νὰ περιπατῆτε πτωχοὶ καὶ ζητοῦλοι, καλλίτερα νὰ στερηθῆτε τὴν τιμὴν σας, καλλίτερα νὰ χάσετε καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ζωὴν σας, παρὰ νὰ προδώσετε ἂν παραμικρόν τὴν ἀγιωτάτην καὶ οὐράνιον πίστιν σας, καὶ νὰ ἀρνηθῆτε τὸ γλυκύτατον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, ὅστις μόνος εἶναι ἡ κεφαλὴ, καὶ ἡ δόξα, καὶ ὅλη ἡ σωτηρία μας καὶ εἰς τούτην τὴν ζωὴν, καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν».

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

Μερικοὶ νεοέλληνες «προοδευτικοί» ὅπως αὐτοαποκαλοῦνται καὶ «εὐαίσθητοι» ὅπως θέλουν νὰ αὐτοπροσφασίζονται σέ θέματα ἐλευθερίας ἐκφρασης καὶ ἐπιβολῆς λογοκρισίας, διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὴν ἀφαίρεση ἀπὸ τὴν ἔκθεση «Outlook» τοῦ «ἔργου τέχνης (!)» τοῦ Βέλγου ζωγράφου Τιερί ντέ Κορντιέ, στὸ ὁποῖο καθύβριζε κατὰ τὸν χυδαίωτερον τρόπο τὸ ἱερότερον Σύμβολο τῶν Χριστιανῶν, τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας. Μὲ τὸν ἴδιο χυδαῖο τρόπο ὑβρίζονται Σύμβολα τῆς πίστεως μας καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας σέ πολλές «καλλιτεχνικές (;)» ἐκδηλώσεις, ὅπως αὐτὴ τῆς ἐκθεσης τοῦ Μουσείου Ζαχάροφ στή Μόσχα, ὅπου τὰ περισσότερα «ἐκθέματα» ἦσαν τόσο

δρώμικα και ἀηδιαστικά πού ἔκαναν τόν κληρικό τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πατέρα Ἀλέξανδρο Σουργούνωφ νά ἀναφωνήσει: «Ἡ "ἐλευθερία" ἄνοιξε τίς πύλες τῆς καί χεῖμαρροι λάσπης καί δυσωδίας μᾶς κατέκλυσαν».

Αὐτά τά πράγματα, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, δέν εἶναι ἐλευθερία ἔκφρασης, ἀλλά ἱεροσυλία καί ὠμή προσβολή τῶν δικαιωμάτων ὄχι μόνον τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά ὄλων σχεδόν τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν «ἐκδηλώσεων» αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἀπεχθάνονται χυδαίότητες ὅπου καί ἂν ἀναφέρονται αὐτές. Μόνο μερικοί αὐτοαποκαλούμενοι «πνευματικοί» ἄνθρωποι ὑποστηρίζουν τήν χωρίς ὄρια ἐλεύθερη ἔκφραση τῆς γνώμης καί τῆς «τέχνης» καί αὐτό τό θεωροῦν δημοκρατική πρακτική. Ἀλλά οἱ ἔννοιες «ἐλευθερία» καί «ἀνεξιθρησκεία» τίς ὁποῖες ἐπικαλοῦνται, προϋποθέτουν σεβασμό στά πιστεύω τῶν ἄλλων.

Ἔνας ἀπό αὐτούς τούς «πνευματικούς» εἶπε, «χαριτολογώντας» δῆθεν, τό ἐξῆς ἀμίμητο ἀναφερόμενος στήν ἀφαίρεση τοῦ ἔργου τοῦ Βέλγου ζωγράφου ἀπό τήν ἔκθεση Outlook: «χαρᾶς στό πράγμα. Ἐγώ εἶδα "ζωγραφικό ἔργο" νά ἀναδύεται ὁ Σταυρός τῶν Χριστιανῶν ἀπό...» (δέν θά ἀναφέρουμε τή λέξη πού εἶπε ὁ ἐν λόγω γιατί εἶναι ἄκρως ἀηδιαστική καί βλάσφημη). «Κύριε ἐλέησον», ὄχι μ' φορές, ἀλλά μυριοστές.

Τό ἀξιοπερίεργο εἶναι ὅτι ὄλοι αὐτοί οἱ «πρόμαχοι» τῆς ἐλευθερίας ἔκφρασης καί «δημιουργοί» στρέφονται πρὸς τά σύμβολα τῆς Χριστιανοσύνης καί κανεῖς τους μὰ κανεῖς του δέν γράφει ἢ ζωγραφίζει κάτι ὑβριστικό καί χυδαῖο γιά τά σύμβολα μᾶς ἄλλης θρησκείας π.χ. τῆς Μουσουλμανικῆς. Προφανῶς γιατί σκέπτονται τή ζωύλα τους ἀπό τήν ἀντίδραση κάποιου Ταλμπάν ἢ Μουζαχεντίν ἢ Γκριζου Λύκου ἢ αὐτόχειρα κ.λ. κ.λ. Ἐνῶ στά ἔργα τῆς σατανοκίνητης φαντασίας τους κατά τῶν Χριστιανικῶν Συμβόλων δέν ἔχουν νά φοβηθοῦν τίποτε γιά τή ζωή τους. Τό χειρότερο γι' αὐτούς εἶναι νά ἀποσυρθεῖ τό βλάσφημο ἔργο τους ἀπό τήν κοινή «θέα».

Θά ἀναφέρουμε κάποια ἀποσπάσματα ἀπό ὀμιλίες τοῦ ἀεμνήστου π. Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου, οἱ ὁποῖες ὀμιλίες ἦσαν ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα πνευματικῶν του παιδιῶν.

Ρωτήθηκε ὁ μακαριστός γέροντας γιά τήν ταινία «Ὁ τελευταῖος πειρασμός» τοῦ Σκορτσέζε, πού εἶναι μεταφορά στήν ὀθόνη τοῦ διδίου μέ τόν ἴδιο τίτλο τοῦ Ν. Καζαντζάκη, καί ἔδωσε τήν ἐξῆς ξεκάθαρη ἀπάντηση:

Θά ἤθελα νά ἤξερα ἂν, ἀντί νά διασύρεται μέ τήν ταινία αὐτή τό πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διεσύρετο τό πρόσωπο

τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἢ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ.λ.π. θά δινόταν ἄδεια προβολῆς μᾶς τέτοιας ταινίας;

»Πρῖν ἀπό πολλά χρόνια μία ἐφημερίδα μικρᾶς κυκλοφορίας δημοσίευσε δύο χειρόγραφες ἐπιστολές τοῦ τότε Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Οἱ ἐπιστολές αὐτές ἦταν ἐρωτικοῦ περιεχομένου. Ἡ ἐφημερίδα κατασχέθηκε καί δέν κυκλοφόρησε. Ὅμως, κατά τήν κειμένη νομοθεσία, ἔπρεπε ἢ ὑπόθεσις νά εἰσαχθῆ σέ δίκη. Ἀλλά δίκη δέν ἔγινε ποτέ. Φοβήθηκαν, ὅτι θά διασυρθῆ ἀκόμη περισσότερο ὁ ἀνώτατος ἄρχων. Οὔτε δίκη, ἀλλ' οὔτε κυκλοφορία. Κατάσχεσις! Δέν ἦταν χακλευμένες οἱ δύο ἐπιστολές. Δέν ἦταν συκοφαντία. Δέν ἔγραφαν μυθικά πράγματα, ἀνυπόστατα. Ἦταν ἐπιστολές ἐρωτικές, δικές του, χειρόγραφες.

»Ὅταν, λοιπόν, γιά τούς ὑψηλά ἱσταμένους γράφεται ἢ πραγματικότητα, δέν μπορεῖ νά κυκλοφορήσῃ ἢ ἐφημερίδα. Ὑπάρχει κατάσχεσις. Τήν ἐπιτρέπει τό Σύνταγμα. Ὅταν γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Κύριο καί Θεό μας, λέγονται βλασφημίες, ἀνυπόστατα πράγματα, τερατολογίες, τότε ἐπιτρέπονται αὐτά νά κυκλοφοροῦν, νά γίνονται κινηματογραφικές ταινίες καί νά προβάλλονται χωρίς καμμία ἐνόχλησι.

»Τηρουμένων, λοιπόν, τῶν ἀναλογιῶν, θά μπορούσαμε παρόμοια νά προσάψουμε καί γιά τούς ἄρχοντές μας καί νά ποῦμε: «Λογοτεχνική ἄδεια τά γράφουμε αὐτά, ἐμεῖς δέν κάνουμε ἱστορία». Ἄς καθῆσῃ ἕνας λογοτέχνης, νά γράψῃ καί νά συσσωρεύσῃ ἀθλιότητες καί ἡλιθιότητες γιά τά πολιτικά μας πρόσωπα. Καί ὕστερα ἄς πῆ, "ἐγώ κάνω λογοτεχνία: ἔχω δικαίωμα, ποιητική ἄδεια, λογοτεχνική ἄδεια, νά γράφω ὅ,τι θέλω". Καί μετά ἄς τά γυρίσουμε αὐτά κινηματογραφική ταινία.

»Σᾶς ἐρωτῶ: Θά κυκλοφοροῦσε ποτέ τέτοιο βιβλίο; Θά προβαλόταν ποτέ τέτοια ταινία στήν Ἑλλάδα, πού θά παρουσίαζε τούς πολιτικούς ἀρχηγούς νά εἶναι μέλη σπείρας λαθρεμπόρων ἢ μπλεγμένοι σέ μαῦρα κυκλώματα; Ἀσφαλῶς ὄχι.

»Καί πῶς ἐμφανίζουμε τόν Κύριό μας, νά μετέχη σέ αἰσχρές καταστάσεις καί νά σκέπτεται ἔρωτες μέ τήν Μαγδαληνή καί τρόπον τινά νά μετανωῖνῃ γιατί... δέν παντρεύθηκε τήν Μαγδαληνή καί γιατί δέν ἔκανε μαζί τῆς παιδιά κι ἐγγόνια;

»Παρουσιάζουν τήν Μαγδαληνή, ἢ ὁποία ἦταν ἅγια γυναίκα (δέν ἀναφέρεται πούθενά στά Εὐαγγέλια ἢ Μαγδαληνή ὡς πόρνη) νά σκέπτεται καί νά πράττῃ τέτοιες ἁμαρτίες! Ἀλλά, ἐπί τέλους, ὅ,τι καί νά γράψουν γιά τήν Μαγδαληνή, εἶναι μία γυναίκα ἅγια, ἀλλά ἄνθρωπος. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Κύριός μας, ὁ ἀρχηγός τῆς πίστεώς μας, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Πανάγαθος, ὁ Ἀκηλίδωτος.

Καί τολμοῦν νά Τόν ρίχνουν μέσα στό δόρυδρο, νά Τόν κυλοῦν μέσα στή λάσπη. Καί λένε, ἀπαγορεύεται ἡ λογοκρισία; Τί φοβερή ὑποκρισία; Ὡστε, λοιπόν, εἶναι μικρός ὁ Κύριος καί εἶναι μεγάλοι οἱ πολιτικοί ἀρχηγοί! Βρίστε τόν Χριστό, δέν πειράζει!

»...Ποῦ βρῆκαν αὐτοί οἱ κύριοι τῆς ταινίας «Ὁ τελευταῖος πειρασμός» τούς σαρκικούς πειρασμούς, τίς ἐρωτοληψίες καί ὅσα βλάσφημα γράφουν γιά τόν Κύριό μας; Ποιός τά γέννησε αὐτά, ἄν ὄχι ἡ σατανική φαντασία τοῦ Καζαντζάκη καί τοῦ Σκορτσέζε; Σέ ποιό ἱστορικό βιβλίο τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν παλαιῶν συγγραφέων, ἔστω καί τῶν ἀθῶν καί τῶν ἀντιχριστῶν, διάβασαν αὐτά γιά τόν Κύριό μας; Φίλοι καί ἐχθροί ὡμολογοῦσαν ὅτι ἡ ἀμαρτία οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ». Καί ὅταν εἶπε Ἰησοῦς ἡμεῖς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περί ἀμαρτίας;», κανεῖς Φαρισαῖος, κανεῖς Γραμματεὺς δέν τόλμησε νά Τοῦ πῆ, Ἡμεῖς εἶσαι ἀμαρτωλός, διότι ἔκανες αὐτό ἡ ἐκεῖνο». Εἶκοσι αἰῶνες μαρτυροῦν συνέχεια τὴν ἀπόλυτη ἀναμαρτησία τοῦ Κυρίου μας. Καί ἔρχονται σήμερον νά κυλήσουν τόν Κύριό μας στή λάσπη.

»Δέν ἀντέχω νά βλέπω τόν Κύριό μου νά ὑβρίζεται μ' αὐτό τὸν τρόπο. Ποῦ; Ὁχι σέ μία εἰδωλοατρική χώρα, οὔτε σέ μία μουσουλμανική, ἀλλὰ στήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική Ἑλλάδα! Στὴν ὀρθόδοξο χριστιανική Ἑλλάδα, τὴν χώρα τῶν ἡρώων καί τῶν μαρτύρων. Στὴν Ἑλλάδα, στήν ὁποία κάθε σπιθαμὴ τοῦ ἐδάφους τῆς ἔχει ποτισθῆ με αἷμα, καί παλαιότερα, ἀλλὰ κυρίως στήν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας. Νέφος εἶναι οἱ νεομάρτυρες στήν πατρίδα μας, οἱ ὅποιοι μαρτύρησαν γιά τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Αὐτῆ, λοιπόν, τὴν γῆ τὴν ἀγιασμένη, τὴν αἱματόδροκτη ἔρχονται νά μᾶς τὴν μολύνουν μέ τό νά προβάλλουν αὐτά τὰ πανάθλια κατασκευάσματα γιά τὸν Κύριό μας».

Τὰ ἀποσπάσματα αὐτά τὰ πήραμε ἀπὸ τὸ θαυμάσιο βιβλίο τοῦ γέροντα πού ἐξέδωσε τὸ Ἱερό Ἡσυχαστήριον «Κεχαριτωμένης Θεοτόκου» Τροϊζίνης: «Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα -καθοδηγώντας τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ» (2003).

Τὰ ἴδια μεστὰ καί ἀφυπνιστικά λόγια τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Ἐπιφανίου μποροῦμε νά τὰ ποῦμε καί σήμερον σέ ὅσους ὑπερασπίζονται τὴν ἐλευθερία ἔκφρασης κατὰ τὸ λεχθέν: «Πιστεύω ὅτι ὡς Πολιτεία ἐμεῖς πρέπει νά ὑποστηρίζουμε τὴν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας τῆς ἔκφρασης σέ κάθε περίπτωση» καί ἐπιτρέπουν τὴν κυκλοφορία βιβλίων καί τὴν διοργάνωση ἐκθέσεων μέ βλάσφημα ἔργα κατὰ τοῦ Κυρίου μας καί Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεώς μας πού ἀποτελοῦν τὸ φρικτότερο εἶδος ἱεροσυλίας. Κύριε ἐλέησον...

ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ...

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐγίνε πολὺς θόρυβος γύρω ἀπὸ κάποιες καταγγελίες ἐκβιασμοῦ πρὸς πρόσωπα γνωστὰ στὴν κοινωνία μας ἢ στὸν ἐπιχειρηματικὸ κόσμον.

Δημοσίευματα σέ ἐφημερίδες καί περιοδικὰ, συζητήσεις σέ τηλεοπτικὰ «παράθυρα», κ.λ.π., ἀπασχόλησαν καί ἐνόχλησαν τὸν πολὺ λαὸ πού παρακολοῦθεῖ συνήθως παθητικὰ τὰ λεγόμενα καί τεκταινόμενα. Δέν ἔχουμε καμμία πρόθεση οὔτε ἀρμοδιότητα ν' ἀσχοληθοῦμε μέ θέματα πού ἔχει ἐπιληφθεῖ ἡ Δικαιοσύνη καί ἐρευνᾷ λεπτομερῶς τὰ καταγγελλόμενα.

Ἐκφράζουμε ὅμως ἓνα παράπονον. Κανεῖς, μὰ κανεῖς Δημόσιος Λειτουργὸς δέν ἔχει ἀσχοληθεῖ ἐπισταμένα καί ἀποτελεσματικὰ γιά τὴν πάταξη ἐνός ἄλλου εἶδους ἐκβιασμοῦ πού λειτουργεῖ ὄχι μόνον ὡς μέσον πλουτισμοῦ, ἀλλὰ καί ὡς τρομοκρατικὸ ὄπλον κατὰ ἀτόμων καί τῶν οἰκογενειῶν τους. Ἀναφερόμαστε στὸν μεθοδευμένο ἐκβιασμό πού ἀσκοῦν οἱ πάσης φύσεως σέκτες στοὺς ὁπαδούς τους, γιά νά μὴν μποροῦν ὄχι μόνον νά μιλήσουν γιά τὴν ὀργάνωσή τους, ἀλλὰ οὔτε νά σκεφθοῦν νά φύγουν ἀπὸ τὸν ἀσφυκτικὸ κλοιὸ τοῦ κοινοβίου ἢ ἄσραμι ἢ κέντρου κ.λ.π., ὅταν διαπιστώσουν τί ἀκριβῶς «ὑπάρχει» στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ὁμάδων.

Στὸ προηγούμενον τεῦχος μας καί στὸ σχόλιό μας «Ἡ ἀπελευθέρωση» γράψαμε κάποιον πράγματα πού εἶπε ἡ Χαρίκλεια Ἀνδρουτσοπούλου σέ συνέντευξή της σέ ἐφημερίδα τῆς Ρόδου μετὰ τὴν θαρραλέα ἀπόφασή της νά ἀποδράσει ἀπὸ τὴν ὀργάνωση ΠΑΝΙΦΕ τοῦ Τάκη Ἀλεξίου πού ἀσκοῦσε ὅπως φαίνεται διανοητικὸν χειρισμὸν ἐπὶ τῶν ὁπαδῶν του. Εἶπε λοιπόν ἡ Χαρίκλεια μετὰξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

Ἐρώτηση δημοσιογράφου: «Ἐφ' ὅσον γνωρίζατε τὸ κλίμα τὸ ὁποῖο μᾶς περιγράφετε, γιατί δέν εἶχατε φροντίσει νά κοινοποιήσετε τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καί νά ἀποχωρήσετε;».

Ἀπάντηση τῆς Χαρίκλειας: «Ὁμολογῶ ὅτι παρὰ πολλές φορές σκέφθηκα ὅτι θά ἔπρεπε νά ἀποχωρήσω ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν ὁμάδα, ἀλλὰ φοβόμουν τίς συνέπειες, τίς ὁποῖες βλέπω τώρα μπροστά μου. Ἐξ ἄλλου ἦταν ἀπόλυτη ἡ κυριαρχία ἐπάνω μας... Ὁ δάσκαλος (!) εἶχε τὴν κυρίαρχη θέση ὀρίζοντας τὴ ζωὴ ἢ τῶν μαθητῶν "του", καθὼς, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε: "θά πρέπει νά πάψεις νά ξέρεις καί νά πιστεύεις... Μεγάλα ἐμπόδια αὐτὰ (!) γιά τὸν ἄνθρωπον..."» (σημ. Διαλόγου: δέν πρέπει νά ξέρει, νά σκέπτεται δηλ. καί νά πιστεύει. Νά εἶναι ἄβουλο ὃν στὰ χέρια τοῦ «δασκάλου». Ἴδου ὁ διανοητικὸς χειρισμὸς).

Ἄλλοῦ λέει ἡ Χαρίκλεια: «Στὰ ἄτομα πού πηγαίνουν στὴν ὁμάδα, τοὺς ζητεῖται ἀναλυτικὰ καί γραπτὰ ἡ περιγραφή τῆς ζωῆς τους μέχρι νά τὸν γνω-

ρίσουν, με τήν υπόσχεση ότι όσα του γνωστοποιηθούν δεν θα μαθευτούν ποτέ, έξω από τά μέλη της ομάδας. Στην πραγματικότητα αυτό ήταν κάτι πολύ πονηρό, πού στόχευε στο να τον προμηθεύσει με στοιχεία πού θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει αργότερα για να εκδιώξει αυτόν πού θα ήθελε να αποχωρήσει από τήν ομάδα του. Αυτός είναι ο μεθοδευμένος εκδιασμός όλων σχεδόν των οργανώσεων χειρισμού του νοῦ των όπαδων τους, δηλ. όλων των σεκτών πού δροῦν διεθνῶς καί στή χώρα μας.

Στό βιβλίο του Ἀντώνη Μποσνακούδη «Μισθοφόροι τῆς Νέας Τάξης», αναλύονται μέ κάθε λεπτομέρεια οἱ μηχανισμοί πού χρησιμοποιεῖ ἡ **Σαηντόλοτζυ** προκειμένου να «φακελώσει τούς πάντες» καί μέ τά στοιχεία των φακέλων να ἀσκει τρομοκρατικούς εκδιασμούς σέ άτομα, οἰκογένειες, ὑπηρεσίες, ὄργανα του κράτους καί τῆς Ἐκκλησίας κ.λπ.

Παραθέτουμε ἐλάχιστα ἀποσπάσματα ἀπό τό λίαν ἀποκαλυπτικό βιβλίο του κ. Μποσνακούδη, τά ὁποῖα ἐπαληθεύουν καί ἐπιβεβαιώνουν τήν εκδιαστική τακτική τῆς Σαηντόλοτζυ μέσω του ὠντιπινγκ, πού εἶναι ἡ μεθοδολογία του φακελώματος όλων των ὁπαδων της για να τούς ἔχει στό «χέρι».

Βέβαια ἡ ἐν λόγω ομάδα πείθει τούς ὁπαδούς της ὅτι τό ὠντιπινγκ εἶναι για τό «καλό τους». Εἶναι μιὰ διαδικασία ἀποκάθαρσης ὅπως τούς διδάσκει, δηλαδή ἕνα «μέσον» πού σήνει «τό περιεχόμενο τῆς ἀντιδραστικῆς διάνοιας» καί «ἐξαφανίζει τό "ἔγγραμμα" τῆς "πρότερον" ζωῆς» μέσω του ὠντιτορ, πού εἶναι ὁ Σαηντολόγος πού τούς φακελώνει.

Γράφει λοιπόν ὁ κ. Μποσνακούδης:

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι τά πάντα καταγράφονται καί ἀποστέλλονται στό ἐξωτερικό καί εἶναι φυσικό, τό μέλος να αἰσθάνεται ὅτι «τό κρατᾶνε» ὅταν κάποτε μάθει τό πραγματικό πρόσωπο τῆς Σαηντόλοτζυ.

Γιά να μπορούν ν' ἀπεμπλακοῦν ἀπό τέτοιες δεσμεύσεις τά μέλη πού ἐπιθυμοῦν να βοηθήσουν τίς Ἀρχές τῆς χώρας (μέ ὅσα ζωτικά στοιχεία γνωρίζουν), χρειάζονται κάποιες μορφῆς νομική ὑποστήριξη, πού θα ἐμποδίζει τήν ἀποκάλυψη τέτοιων προσωπικῶν πληροφοριῶν ὡς μέσο εκδιασμοῦ ἢ εκδίκησης για τή συνεργασία τους μέ τή Δικαιοσύνη. Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι καί στή Χριστιανική Ἐξομολόγηση ἀποκαλύπτονται προσωπικές πληροφορίες εἶναι γελοῖος, ἀφοῦ τίποτα δεν καταγράφεται ἀπό τόν ἱερέα, οὔτε στέλνεται σέ κανέναν καί ὁ πιστός δεν χρειάζεται οὔτε κἄν ν' ἀποκαλύψει τό ὄνομά του.

Περιπτώσεις O/W

Σύμφωνα μέ ἕνα ἀξίωμα πού διατύπωσε ὁ Χάμπαρντ, ὅταν κάποιος δεν ἀποδίδει σέ κάποιο ἔργο

(ἀπό τόν "χειρισμό" μελῶν τῆς οἰκογένειάς του πού ἀντιτίθενται στή Σαηντόλοτζυ, μέχρι μειωμένη ἀπόδοση "χαμηλές στατιστικές" στή θέση πού κατέχει μέσα στή Σαηντόλοτζυ) αυτό οφείλεται σέ "ἐγκλήματα" πού προσπάθησε να συγκαλύψει. Ἔτσι τό μέλος:

α) Ἀποκαλύπτει ὁποιοδήποτε εὐαίσθητο προσωπικό στοιχείο, σχετικά μέ τίς σχέσεις του μέ ἄλλους, μέχρι καί τόν σεξουαλικό τομέα, ἀλλά καί σχετικά μέ σχέσεις τρίτων μέ τρίτους.

β) Μαθαίνει να πειθαρχεῖ ἐναντίον ὁτιδήποτε ἡ Σαηντόλοτζυ ἔχει χαρακτηρίσει ἀνήθικο, ἐγκληματικό, κ.λπ.

Αὐτές οἱ "ἐξομολογήσεις" περιλαμβάνουν τέσσερις "ροές" (flows):

Ροή 0: "Ἐγκλήματα" του μέλους πρὸς τόν ἑαυτό του.

Ροή 1: "Ἐγκλήματα" του μέλους πρὸς ἄλλο πρόσωπο.

Ροή 2: "Ἐγκλήματα" ἄλλου προσώπου πρὸς τό μέλος.

Ροή 3: "Ἐγκλήματα" ἄλλου προσώπου πρὸς ἄλλο πρόσωπο.

Ἐκτελοῦνται "τρεξίματα τριπλῆς ροῆς" (triple flow=Ροή 0, 1 καί 2) καί "τετραπλῆς ροῆς" (quad flow=Ροή 0, 1, 2, καί 3). Ἔτσι, μέσω των ἐξομολογητικῶν ἀποκαλύψεων τῆς Ροῆς 3 (ἀλλά καί τῆς 1 καί 2), ἡ Σαηντόλοτζυ γνωρίζει σιγά σιγά ὁτιδήποτε γνωρίζει τό μέλος σχετικά μέ ἀνθρώπους του περιβάλλοντός του, χωρίς αὐτοί να γνωρίζουν ὅτι αὐτές οἱ προσωπικές πληροφορίες πού τούς ἀφοροῦν, ἀποκαλύπτονται στή Σαηντόλοτζυ, ἡ ὁποία διαθέτει τό δίκτυο INCOMM (Διεθνές Δίκτυο Διοίκησης μέσω Computer), μέσω του ὁποίου διαβιβάζονται, ἀποθηκεύονται καί τυγχάνουν ἐπεξεργασίας στίς ΗΠΑ ὁποιοσδήποτε πληροφορίες στέλνονται ἀπό τοπικούς καί ἐθνικούς ὁργανισμούς.

Δέν ἀποτελεῖ, λοιπόν, ὑπερβολή ὅτι αὐτοί οἱ ἀνθρωποι στό περιβάλλον του μέλους δικαιοῦνται να ἐνημερωθοῦν για τή Σαηντόλοτζυ καί ὅτι ἔχουν δικαίωμα να ἔχουν λόγο για τή σύνδεση του γνωστοῦ ἢ συγγενῆ τους ὡς μέλους τῆς Σαηντόλοτζυ, ἀφοῦ αὐτός/αὐτή ἀποτελεῖ (ἐν ἀγνοία τους καί ἐκτός ἐλέγχου τους) πύλη ἀποκάλυψης εὐαίσθητων προσωπικῶν τους στοιχείων, τά ὁποῖα οἱ ἴδιοι ποτέ δεν θ' ἀποκάλυπταν. Νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ Σαηντόλοτζυ ἡ ἴδια ἔχει αὐτοδιαμορφωθεῖ μέ τέτοιο τρόπο πού τούς δίνει τέτοιο δικαίωμα, ἀφοῦ κρύβει τήν πραγματική ταυτότητά της.

Τά ἀκόλουθα ἔγγραφα ἀφοροῦν τό ἠλεκτρονικό δίκτυο ἐπικοινωνίας καί διοίκησης INCOMM, πού ἀφ' ἐνός ἀποδεικνύουν τόν ἰσχυρό ἐλεγχο τῆς Σαηντόλοτζυ σέ κάθε κέντρο της σέ ὅλο τόν κόσμο καί

ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἀναγκάζει τὰ μέλη της νά ἀποκαλύπτουν ἐξαιρετικά εὐαίσθητες πληροφορίες γιά τὰ ἴδια καί τούς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός τους.

Ἴδου μερικά ...«ἐγγράμματα»...

«1 Overt

Κοίταξα τή ... ἀπό τό πλάϊ περίπτερο καί ἔκανα ιδιαίτερα πονηρές σκέψεις.

Τό τρίτο ἀπόγευμα τῆς ἔκθεσης καί ἐνῶ βρισκόμουν ἀποστά ἀπό τό περίπτερό μας, κοίταξα ἀριστερά τή ... Ἡ ... φόραγε μιά κοντή μαύρη πλυσέ φούστα καί ὅπως ἔσκυβε φαινότουσαν ... καί μερικά ἄλλα ἐνδιαφέρονται σημεῖα τοῦ σώματός της. Ἐγώ κάθισα σέ περίοπτο σημεῖο καί ὅπως τήν ἔβλεπα ἔκανα διάφορα ἀνήθικα mock-ups σεξουαλικῶν περιεχομένου... (τ' ἀποσιωπητικά δικά μας σέ θέσεις που ἀναφέρονται συγκεκριμένα ὀνόματα προσώπων ἢ διάφορες ἀκατονόμαστες ἐκφράσεις πού ντρεπόμαστε νά ἀναφέρουμε).

4 Overt

... στό γραφεῖο

Τήν Πέμπτη τό ἀπόγευμα ἤμουν μέ τόν ... στό γραφεῖο μέχρι τίς 7.45 τό ἀπόγευμα. Μόλις ὁ ... ἔφυγε ἐγώ πήρα ἕνα περιοδικό, πήγα στήν τουαλέτα καί ... χρησιμοποιώντας ἕνα περιοδικό, πού εἶχα πάρει ἀπό τόν ... γιά χρήση μόνο σέ περίπτωση ἀνάλυσης σπέρματος.

ΤΜΗΜΑ ΙΙ

...Δῶσε μία γενική σεξουαλική ἱστορία σου, συμπεριλαμβανομένων τῆς πρώτης σεξουαλικῆς ἐμπειρίας σου ὅποιοιδήποτε εἶδους, πότε ἄρχισες νά βγαίνεις ραντεβού, καί τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων πού σχετίζονται. Κάνε μία χρονολογική λίστα μέ μήνα καί ἔτος ὄλων τῶν ὀνομάτων, ὄλων τῶν προσώπων μέ τὰ ὅποια εἶχες σεξουαλικές ἐμπειρίες καί τί κάνατε. Δῶστε προσεγγιστικά πόσες φορές κάνατε κάθε εἶδους δραστηριότητας καί σημειώστε κάθε παρεκτροπή ὅποτε μπορεῖτε.

Ἄρχισα νά βγαίνω ραντεβού στίς 8 Ἀπριλίου 198... μέ τόν πρῶην ἀρραβωνιαστικό μου. Ἡ πρώτη μου σεξουαλική ἐμπειρία ἦταν μ' αὐτόν τόν ἴδιο ἄνδρα στίς 1 Ἰανουαρίου 198... Εἶναι ὁ μοναδικός ἄνδρας πού εἶχα σχέση. Δέν ὑπάρχει ἄλλο πρόσωπο μέ τό ὅποιο νά εἶχα σεξουαλική σχέση ἢ ραντεβού. Δέν ἔμεινα ποτέ ἔγκυος. Κατά τή διάρκεια τῆς σχέσης μου μέ τόν ..., τόν ἀρραβωνιαστικό μου, εἶχα μία περίοδο ἀπό τὰ μέσα τοῦ 198... μέχρι τό τέλος τοῦ 199... πού εἶχαμε ἐμπλακεῖ σέ διαστροφές. Βλέπαμε σεξουαλικές ταινίες, κάθε τρεῖς μήνες....

**ΒΕΒΑΙΩΝΩ ΟΤΙ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΑ ΚΑΙ ΣΩΣΤΑ»**

Τέτοιες εἶναι οἱ «ἐξομολογήσεις» στή Σαηεντόλοτς πού στέλνονται στό ἐξωτερικό καί φυσικά ἀποτελοῦν φόβητρο γιά ὅποιο μέλος θελήσει νά φύγει.

Αὐτά, μιλώντας γιά ...ἐκδιασμούς.

ΠΡΟΣΤΑΓΕΣ ΤΟΥ ΚΟΡΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΕΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ (Δύο ἀντίθετοι δρόμοι)

Βλέπουμε τελευταῖα τούς ἰσχυρούς τῆς γῆς νά «κόπτονται» καί νά προστατεύουν μυστικά, ἀλλά καί ἀπροκάλυπτα μερικές ἰσλαμικές χῶρες τίς ὁποῖες θεωροῦν φιλικές τους καί συμμάχους. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι πολύ σύντομα θά εἰσπράξουν τήν ἀχαριστία τῶν εὐεργετούμενων τους (δείγματα εἰσέπραξαν μέ τήν ἐπιδρομή στούς δίδυμους Πύργους τῆς Ν. ὸρκης καί ἄλλου) καί θά ἀναθεωρήσουν τή στάση τους καί θά ἀναζητήσουν πιστούς φίλους, ἐκεῖ πού πραγματικά ὑπάρχουν. Ἡ Ἑλλάδα π.χ. τό ἀπέδειξε ξεκάθαρα μέ τή στάση της καί στούς δύο παγκοσμίους πολέμους, ποιούς θεωρεῖ φίλους καί συμμάχους της καί τό ἀποδεικνύει συνεχῶς τηρώντας τό δόγμα τῶν πολιτικῶν της «ἀνήκωμεν εἰς τήν Δύσιν».

Ἐνα σημεῖο διάκρισης μεταξύ Ἰσλαμικῶν καί Χριστιανικῶν λαῶν, μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσης εἶναι ὁ ἱερός πόλεμος («Τζιχάντ»), ὁ ὁποῖος κηρύχθηκε κατά καιρούς κατά Χριστιανικῶν κυρίως χωρῶν ἀπό κράτη τοῦ «Οἴκου τοῦ Ἰσλάμ» (συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Τουρκίας).

Καί ὅμως οἱ Χριστιανικοὶ λαοὶ τῆς Δύσης λημονοῦν ἢ παραβλέπουν τούς ὀλέθρους πού προκάλεσαν καί προκαλοῦν πολιτικοποιημένες ἰσλαμικές ὁμάδες στόν κόσμο καί ἐνορχηστρωμένα οἱ ἰσχυροὶ μας φίλοι τούς προστατεύουν καί τούς ἐνισχύουν, ὅπως εἶδαμε τελευταῖα στό Κυπριακό πρόβλημα, παραβλέποντας ὅτι ἡ Κύπρος ἔχυσε ἄφθονο αἷμα στούς παγκοσμίους πολέμους παρά τό πλευρό τους, ἐνῶ ἡ Τουρκία ἦταν ἀντίθετη μέ αὐτούς ἢ ἀδιάφορη (σὺδέτερη) στούς ἀγῶνες τους γιά ἐλευθερία καί ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Καί μή μᾶς ποῦν ὅτι ἡ «Τζιχάντ» εἶναι ἀκραία ἐκδήλωση ὀρισμένων ἀκραίων καί φανατικῶν ἰσλαμιστῶν. Εἶναι δυστυχῶς προσταγή τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τοῦ «Οἴκου τοῦ Ἰσλάμ» τοῦ Κορανίου. Εἶχαμε γράψει καί παλαιότερα ὅτι σύμφωνα μέ τό Κοράνι καί τό Νόμο τοῦ Ἰσλάμ θεωρεῖται μακάριος ὁποῖος πεθάνει σκοτώνοντας «ἀπίστους». Παράδοση Ἰσλαμική διδάσκει ὅτι ὑπάρχει ξεχωριστή πύλη τοῦ παραδείσου, ἡ ἔβδομη, γιά ἐκείνους πού σκοτώνονται σέ μάχες κατά «ἀπίστων».

Ἀντίθετα ἡ ὸρθόδοξη Ἐκκλησία ἐφαρμόζει ἐμπρακτα τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ ν' ἀγαποῦν οἱ πιστοὶ

Του ἀκόμη καί τούς ἐχθρούς τους καί τή λογική τῆς «ἀνοησίας» κατά τούς ἀλλοθρήσκους στήν ἄλλη ἐντολή του: «ἄν σέ χτυπήσει κάποιος στό ἕνα σαγό- νι, νά τοῦ στρέψεις καί τό ἄλλο».

Θά ἀναφέρουμε παρακάτω μερικές προσταγές τοῦ Κορανίου ὅπου φαίνεται ὀλοκάθαρα ἡ θεωρία τῆς «ιερῆς πολεμικῆς ὑποχρέωσης» τῶν ὀπαδῶν του καί ἀπό τό ἄλλο μέρος διδαχές τοῦ Εὐαγγελίου μας ὅπου διδάσκета ἡ προσήλωσις τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ στήν ἐκστρατεία ἀγάπης.

Ἔσ δούμε λοιπόν, μερικές «παράλληλες» «διδα- χές» καί διδαχές πού ἐπισημαίνουν τήν ἀξεπέραστη διαφορὰ μεταξύ τοῦ δόγματος τοῦ Ἰσλάμ καί τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Λέγει σέ μία παράγραφο τό Κοράνι πού εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἰσλάμ: «Μάχεσθε μέχρις ὅτου ἀποσοδηθῆ ἀφ' ἡμῶν ὁ κίνδυνος τοῦ πειρασμοῦ καί ὅταν δέν ὑπάρχει ἄλλη λατρεία εἰμὶ μόνον τοῦ Ἰσλάμ. Ἄν οἱ ἐχθροὶ θέσωσι τέρμα εἰς τίς πράξεις αὐτῶν, τότε ἄς παύσωσι αἱ ἐχθροπραξίαι, ἐκτός ἂν πρόκειται περὶ ἀσεβῶν» (Ἡ Βούρ, 2: 189). Ἄλλου: «Ὅταν παρέλθωσι οἱ ἱεροὶ μῆνες, τότε φονεύετε τούς ἀθέους, ὅπου ἂν συναντήσητε, ζωγρεῖτε δέ πολιορκούντες καί ἐνε- δρεύοντες αὐτούς... » (Ἡ Μετάνοια 9: 5, 60). Καί ἄλλου: «ὅποτε συναντᾶται τούς ἀπίστους, φονεύετε καί κατασφάζετε, συγκατοῦντες στερεῶς τά δεσμά τοῦ αἰχμαλώτου. Μετά δέ τήν κατάπαυσιν τῆς μάχης ἀφετε αὐτόν ἐλεύθερον ἢ ἀνταλλάξατε ἀντί λύτρων» (Ὁ Μωάμεθ 47: 4-10).

Καί ἡ ἀξεπέραστη διαφορὰ:

Ἡ ἀγάπη καί ὁ τέλειος χαρακτήρ

«Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου καί μισήσεις τόν ἐχθρόν σου. Ἐγὼ δέ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τούς καταρω- μένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καί προσεύχεσθε ὑπέρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καί διωκό- ντων ὑμᾶς, ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρός ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονη- ρούς καί ἀγαθούς καί βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους· ἐάν γάρ ἀγαπήσητε τούς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθόν ἔχετε; οὐχί καί οἱ τελῶναι τό αὐτό ποιοῦσιν; καί ἐάν ἀσπάσησθε τούς φίλους ὑμῶν μόνον, τί περισσόν ποιεῖτε; οὐχί καί οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν; Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν» (Ματθ. ε' 43-48).

Ἡ ἀγάπη πρὸς τούς ἐχθρούς

«Ἀλλά ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλο- γεῖτε τούς καταρωμένους ὑμῖν, προσεύχεσθε ὑπέρ τῶν

ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς· τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τήν σιαγόνα πάρεχε καί τήν ἄλλην, καί ἀπό τοῦ αἵροντός σου τό ἱμάτιον καί τόν χιτῶνα μή κωλύσης· παντί δέ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καί ἀπό τοῦ αἵροντος τά σά μή ἀπαίτει· καί καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρω- ποι, καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως· καί εἰ ἀγαπάτε τούς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τούς ἀγαπῶντας αὐτούς ἀγαπῶσι· καί ἐάν ἀγαθοποιήτε τούς ἀγαθοποιούντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τό αὐτό ποιοῦσιν· καί ἐάν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζου- σιν ἵνα ἀπολάβωσι τά ἴσα· πλήν ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν καί ἀγαθοποιεῖτε καί δανείζετε μηδέν ἀπελπίζο- ντες, καί ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς, καί ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτός χρηστός ἐστίν ἐπὶ τούς ἀχαρίστους καί πονηρούς. Πνεσθε οὖν οἰκτίριμονες, καθὼς καί ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίριμος ἐστί» (Λουκ. στ' 27-36).

Ἡ ἀγάπη πρὸς τούς ἀδελφούς

«Μὴ θαυμάζετε, ἀδελφοί μου, εἰ μισεῖ ὑμᾶς ὁ κό- σμος· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεδήκαμεν ἐκ τοῦ θανά- του εἰς τήν ζωήν, ὅτι ἀγαπῶμεν τούς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν μένει ἐν τῷ θανάτῳ· πᾶς ὁ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί, καί οἶδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωήν αἰώ- νιον ἐν ἑαυτῷ μένουσαν· ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τήν ἀγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπέρ ἡμῶν τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καί ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν τάς ψυχὰς τιθέναι· ὅς δ' ἂν ἔχη τόν βίον τοῦ κόσμου καί θεωρῇ τόν ἀδελφόν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχοντα καί κλείσῃ τά σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θε- οῦ μένει ἐν αὐτῷ; Τεκνία μου μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μη- δέ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καί ἀληθείᾳ· ..... καί αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀγαπῶμεν ἀλλή- λους καθὼς ἔδωκεν ἐντολήν· καί ὁ τηρῶν τάς ἐντο- λὰς αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει καί αὐτός ἐν αὐτῷ· καί ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύμα- τος οὗ ἡμῖν ἔδωκεν» (Α' Ἰωάννου γ', 13-18, 23-24).

Ἀπό τά ἑκατοντάδες χωρία περὶ τῆς ἀγάπης στό ἱερό βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης θά ἀναφέρουμε ἀκόμη ἕνα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «... καί εἰ τις ἐτέ- ρα ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν· ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακόν οὐκ ἐργάζεται, πλήρωμα οὖν νό- μου ἡ ἀγάπη» (Ρωμ. ιγ', 9-11). Θά κλείσουμε τό σχό- λιο αὐτό μέ τό ἐξῆς ὑπέροχο πού διαβάσαμε σέ ἡμε- ρολόγιο: «Τά ὑψωμένα σέ προσευχὴ χέρια τῶν χρι- στιανῶν νικοῦν πιό πολλοὺς ἐχθρούς ἀπό τά χέρια πού πυροβολοῦν».

«Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικία, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει...».

(Α΄ Κορ. ιγ', 4-8)

Ἡ ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ (συνέχεια προηγούμενου σχολίου)

Οἱ Ἕλληνες ἐθλίβησαν ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν πεποιθήσεων μὲ τὴ στάση τῶν Χριστιανικῶν κρατῶν τῆς Δύσης γύρω ἀπὸ τὸ Κυπριακὸ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ τρέχοντος ἔτους. Σχεδὸν ὅλοι οἱ ἡγέτες τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἐτάχθησαν μὲ τὸ μέρος τῆς Τουρκίας παραβλέποντας τὶς δίκαιες ἀντιρρήσεις τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου στὰ διάφορα σχέδια λύσης πού ἀδικοῦν τὸ θῦμα καὶ ἐπιδραβεύουν τὸ θῦτη. Πάντοτε μὲ διάφορους τρόπους ἡ Τουρκία φέρθηκε σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα στὶς Ἑλληνικὲς μειονότητες πού ζοῦσαν στὸ ἔδαφός της, ἐπιδιώκοντας μὲ κάθε μέσο τὴν ὑπὸ τοῦ Κεμάλ ἐγκαινισθεῖσα πολιτικὴ τῆς ἐθνοκάθαρσης.

Ὁ διακεκριμένος ἱστορικός ἀναλυτὴς Δρ. Ἰάκωβος Ζ. Ἀκτσόγλου, λέκτωρ Δ.Π.Ο. ἔγραψε σχετικὸ ἄρθρο του στὸν Κυριακάτικο Ἐλεύθερο Τύπο (15-2-'04) μὲ τίτλο «Ἡ ἀναίμακτη "ἐκκαθάριση"», καὶ ὑπότιτλο «Ἡ ἔκδοση τοῦ ἀνθελληνικοῦ νομοδιατάγματος».

Ἀναδημοσιεύουμε τὰ κυριότερα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἄρθρο αὐτὸ γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν καὶ ἀπὸ τὸ περιοδικὸ μας οἱ ἀναγνώστες μας.

«Τὸ ὀσμανικὸ κράτος κατὰ τὴν ὕστερη περίοδο τῆς ὑπάρξεώς του (19^ο καὶ 20^ο αἰῶνα) ἐκλαμβάνει τὴν παρουσία τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων ὡς τὸ χέρι τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων πού ἐπιχειρεῖ νὰ στραγγάλισι τὴν Τουρκία. Τὸ κατ' ἐπίφασιν αὐτὸ ἐπιχειρημα χρησιμοποιήθηκε κατὰ κόρον ἀπὸ τοὺς Νεότουρκους στὴν προσπάθειά τους νὰ δημιουργήσουν ἄμιγξες ἐθνικὸ κράτος, ἐκρίζωνοντας τοὺς μὴ μουσουλμανικοὺς πληθυσμοὺς ἀπὸ τὴν πατρίδα τους γῆ.

Στὰ χρόνια τῆς κυριαρχίας τους κάποια ἀπὸ τὰ σημαντικότερα στελέχη τοῦ κόμματος τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου», ὅπως ὁ Ταλάτ μπέη καὶ ὁ ἰατρός Ναζίμ, δήλωσαν ἀπερίφραστα τὴ διάθεσή τους νὰ «ξεκαθαρίσουν» τὴ χώρα ἀπὸ τὶς ἐθνικὲς μειονότητες. Καὶ τὴ διάθεσή τους αὐτὴ ἄρχισαν νὰ τὴν πραγματοποιοῦν κατὰ τὴν ἑναρξὴ τῆς δεύτερης δεκαετίας τοῦ 20οῦ αἰῶνα.

Ἀπὸ τὶς συζητήσεις στὴ Διάσκεψη τῆς Λωζάννης ἀκόμα ἡ κεμαλικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἀπαίτησε τὴν ἀπο-

μάκρυνση ἀπὸ τὸ ἰδρυόμενον τουρκικὸ κράτος τοῦ ἐλληνογενοῦς ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ στοιχείου καὶ τοῦ Ὀρθόδοξου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Ἐξοδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴ γενέθλια γῆ του φαίνεται ὅτι δὲν ἱκανοποιοῦσε στὸ ἐπιθυμητὸ βαθμὸ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ κεμαλικοῦ κράτους, μᾶς καὶ οἱ ὁμογενεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ἰμβρου καὶ τῆς Τενέδου ἐξαιροῦνταν τῆς ἀνταλλαγῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ Πατριαρχεῖο παρέμενε στὴν ἱστορικὴ του ἔδρα. Μετὰ τὰ ἀνηλεῆ χτυπήματα τοῦ «Φόρου Περιουσίας», τῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν 14 ἡλικιῶν καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1955, στὴ δεκαετία τοῦ 1960, ἕνα ἀκόμη, τὸ σημαντικότερο, ἦρθε νὰ προστεθεῖ στὸ μακρὺ κατάλογο τῆς τουρκικῆς ἀδικοπραξίας - αὐτὸ τῶν μαζικῶν ἀπελάσεων. Ἐνῶ τὸ ἀνθελληνικὸ κλίμα προετοιμαζόταν καιρὸ πρὶν μὲσω τοῦ Τύπου, ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ, μὲ πρωτοστατοῦσα καὶ πάλι τὴν ἐφημερίδα «Χιουριέτ» στὸ πλαίσιο κυρίως τοῦ Κυπριακοῦ Ζητήματος, στὶς 16 Μαρτίου τοῦ 1964, ἡ Ἀγκυρα κατήγγειλε μονομερῶς τὴν Ἑλληνοτουρκικὴ Σύμβαση Ἐγκαταστάσεως, Ἐμπορίας καὶ Ναυσιπλοΐας τῆς 30^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1930.

Ἀμέσως μετὰ τὴν καταγγελία οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς ἄρχισαν νὰ ἀνακοινῶνουν ὀνόματα Ἑλλήνων ὑπήκων, οἱ ὅποιοι ἔπρεπε, γιὰ λόγους «ἐθνικῆς ἀσφαλείας», ὅπως ἐπικαλοῦνταν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ τουρκικὸ ἔδαφος ἐντὸς 24 ὡρῶν.

Οἱ πρῶτοι πού ἔμπαιναν στὸ τουρκικὸ στόχαστρο γιὰ νὰ ἀπελαθοῦν ἦταν οἱ παράγοντες τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος, οἱ οικονομικὲς καὶ πνευματικὲς, δηλαδή, κεφαλές τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου. Οἱ ἀναφερόμενοι στοὺς καταλόγους ἀπελαυνομένων ὀφείλαν νὰ παρουσιαστοῦν στὸ 4^ο Τμήμα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου, ἀφοῦ ὑποβάλλονταν σὲ διαφόρων εἰδῶν ἐξευτελισμοὺς, δακτυλοσκοποῦνταν, φωτογραφίζονταν καὶ ὑποχρεῶνόνταν νὰ ὑπογράψουν τὴν... «ὁμολογία» τους γιὰ τὴ «δράση τους ἐναντίον τοῦ τουρκικοῦ κράτους». Κατὰ τὴν ἐξοδὸ τους ἀπὸ τὴν Τουρκία ἐπιτρεπόταν νὰ φέρουν μαζί τους δύο χειραποσκευὲς συνολικοῦ βάρους 25 κιλῶν καὶ χρηματικὸ ποσὸ μέχρι 30 δολάρια.

Παράλληλα ἡ κυβέρνησις ἐξέδωσε τὸ γνωστὸ πλέον μυστικὸ νομοδιάταγμα, τὸ ὁποῖο στὴ συνέχεια συμπληρώθηκε μὲ ἐπόμενα μυστικὰ διατάγματα καὶ ἀποσκοποῦσε στὴν οικονομικὴ ἐξόντωση καὶ δήμευση οὐσιαστικῶν τῶν περιοριστικῶν στοιχείων τῶν ἀπελαυνομένων. Τὸ μέτρο ἐπληττε φυσικὰ καὶ τοὺς οἰκείους τους, μᾶς καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦταν Τοῦρκοι ὑπήκοοι καὶ ὡς ἐκ τούτου παρέμεναν στὴ Τουρκία.

Ἡ Πολιτικὴ Ρωμοσύνη ζοῦσε ἀκόμη μία φορὰ στὸ πετσί της τὴ βαρβαρότητα τοῦ κεμαλικοῦ κρά-

τους -οικογένειες χωρίζονταν, περιουσίες από κόπους δεκαετιών εξανεμιζόνταν, σχέσεις ζωής μεταξύ ανθρώπων, πολλές ακόμη και μεταξύ φίλων Έλλήνων και Τούρκων διαλύονταν, τραγικές φιγούρες γερόντων, άνεστίων πλέον, υποχρεώνονταν να ξεκινήσουν από τό μηδέν τό υπόλοιπο της ζωής τους.

Μεταξύ των άπελαθέντων που κρίθηκαν ως επικίνδυνοι για την «έθνική ασφάλεια» της Τουρκίας περιλαμβάνονταν όκτώ ήμιπληγικοί, που ήρθαν στην Ελλάδα με άναπηρικές καρέκλες ή φορεία, τρεις τυφλοί, δύο άνάπηροι, ένας κωφάλαλος, τέσσερις ψυχοπαθείς και έννέα βαριά άσθενείς... Κατάλογοι των άπελαυνομένων συνέχισαν να δημοσιεύονται μέχρι τό καλοκαίρι του 1964. Συνολικά υποχρεώθηκαν να έγκαταλείψουν την Τουρκία περί τίς 13.000 Έλληνες ύπήκοοι, άριθμός προσώπων ό όποιος σέ βάθος χρόνου ύπερτριπλασιάσθηκε λόγω του γεγονότος ότι οι Τούρκοι ύπήκοοι συγγενείς τους (γυναίκες, παιδιά, γονείς, άδελφοί κ.ά.) ύποχρεώθηκαν να τους άκολουθήσουν στην έξορία, ένω ως άποτέλεσμα του ξεριζωμού ή της οικονομικής καταστροφής κατεγράφησαν και περί τά 450 περιστατικά άυτοκτονιών. Τό κεμαλικό κατεστημένο μπουρούσε να καυχάται ότι είχε κάνει ένα πολύ σημαντικό βήμα προς την κατεύθυνση της έθνοκαθάρωσης.

Μιά είκοσαετία, ή τελευταία του 20^{ου} αιώνα κύλησε με την έλληνική παρουσία (φυσική και πολιτισμική) να συρρικνώνεται διαρκώς στην Άνατολή. Η μειονότητα, σκιά σήμερα του λαμπερού της παρελθόντος, συνεχίζει να φυλλορροεί άσταμάτητα, άκόμη και μέσα στο πλαίσιο της τελευταίας, τηλεκατευθυνόμενης, μετασεισμικής έλληνοτουρκικής «προσεγγίσεως».

Κι έμεις όλα αυτά τά χρόνια διήλθαμε (για να μη λησμονούμε) από τίς Σκύλες των έλληνοτουρκικών κρίσεων και τίς Χάρυβδες των έλληνοτουρκικών «προσεγγίσεων» πισωπατώντας, με τό «*mea culpa*» του Νταβός, τίς έξόδους του Πιρί Ρεΐς, με τό «*Casus Belli*» ως άπάντηση στο δικαίωμα μας της έπεκτάσεως των χωρικών μας ύδάτων στά 12 μίλια, με την κρίση των Ύμίων και την άμφισβήτηση της έθνικής κυριαρχίας επί σειράς νήσων και νησίδων του Αιγαίου, με την δολοφονία των Ίσαάκ και Σολωμού, με την προέλαση των τουρκικών δυνάμεων κατοχής στά Στροβίλια, με την άφή του «πράσινου φωτός» στή Μαδρίτη για την πολυπόθητη ένταξη της γείτονος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με την άναγνώριση ουσιαστικά των Διεθνούς Δικαίου ζητημάτων που έμφανίζονται στίς σχέσεις των δύο χωρών ως «διμερών» προβλημάτων (πάγια τουρκική άποψη), με την μετατροπή του καθεστώτος των πτήσεων πάνω από τό

Αιγαίο (περίπτωση της Λήμνου), με την δραματική αύξηση των παραβιάσεων του έναέριου χώρου μας και την παρενόχληση άκόμη και σκαφών που μετέφεραν κυβερνητικά στελέχη, με την άρπαγή των μειονοτικών καθιδρυμάτων της έλληνικής Όμογένειας της Πόλης, με τίς μεθοδεύσεις που άποσκοπούν στή δήμευση των τελευταίων εκτάσεων γής που άνήκουν στους Έλληνες της Ίμβρου, με την άδιαπραγμάτευτη άποδοχή του Σχεδίου Άνά για την Κύπρο που μόνον δεινά, εάν εφαρμοσθεί ως έχει, μπουρεί να προκαλέσει στην Κυπριακή Δημοκρατία και τόσα άλλα, χορεύοντας τό ζειμπέκικο κυριολεκτικά της «εύδοκίας», χωρίς όμως αντίκρισμα, παρατηρώντας τό μετέωρο βήμα του τουρκικού κράτους προς τόν έκδημοκρατισμό και καυχόμενοι για την έπιτυχία της έξωτερικής μας πολιτικής, μιλώντας συνεχώς για όλως νεφελώδη - «όράματα και θάματα». Μόνον που τά όράματα διαψεύδονται από τά γεγονότα και θαύματα στίς ήμέρες μας δέν γίνονται πιά... ».

Αυτό...! Σέ προσεχές τεύχος μας θά δημοσιεύσουμε άρθρο του Διδασκάλου του Γένους μας **Ήλία Μηνιάτη** (τί μεγάλη τιμή να λέγεται κανείς Διδάσκαλος του Γένους!) στο όποιο περιγράφεται ή τραγική ζωή των ύπόδουλων Έλλήνων και τά δεινά τους από τά άπάνθρωπα και σκληρά μέτρα εναντίον τους από τους Όθωμανούς Τούρκους. Για να μή ξεχνιόμαστε.

ΟΙ «ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΟΙ» ΓΚΟΥΡΟΥ

Είχαμε γράψει στο περιοδικό μας «Διάλογος», πριν από τρία χρόνια περίπου, για τόν παιδεραστή γκουρού **Claud Burger**, τόν ιδρυτή της σέκτας «Ένστικτοθεραπεία», ό όποιος δρούσε και εύημερούσε στή Γαλλία και καταδικάστηκε για τίς «ένστικτοθεραπείες» του από τό κακουργοδικείο της Melum σέ κάθειρξη 15 ετών. Τό περιστατικό αυτό, δέν είναι δυστυχώς μοναδικό. Αυτό του είδους «ήγέτες» ομάδων και αίρέσεων έμφανίζονται κατά καιρούς και ή κοινή γνώμη πληροφορείται έκπληκτη τίς δραστηριότητες διαφόρων γκουρού, οι όποιοι, ένω βγάζουν τά άπαθημένα τους με «ήγετικές» έξουσιαστικές συμπεριφορές, προβαίνουν και σέ κακοποιήσεις ψυχικές και σωματικές, συμπεριλαμβανομένων και σεξουαλικών. Πρό ετών π.χ. ό διεθνής τύπος άσχολήθηκε με τίς άνωμαλίες του Γερμανού γκουρού **Βόλφγκαν Βακμίλερ**, ό όποιος κατά την σχετική άνταπόκριση «διατείνεται ότι είναι μείγμα μετενοάρκωσης του Άλμπερτ Άϊνστάιν, του Ίησου Χριστού και του μυθικού Βασιλιά Λούντβιχ Β'». Ό «γκουρού των σέξ», όπως άποκαλοῦσαν τόν Βακμίλερ και τόν άποκαλούν, γιατί συνεχίζει τίς δραστηριότητές του (ό τίτλος αυτός του άρέσει πολύ, όπως όμολογούν τά θύ-

ματά του), επιδίδεται μέ «ιδιαίτερο ζήλο» σέ σεξουαλικά ὄργανα καί μάλιστα μέ ἀνήλικα ἄτομα.

Ἄνοιγουμε μία παρένθεση στό σχόλιό μας αὐτό καί κάνουμε μία συσχέτιση μέ τό σχόλιό μας «Ἐκδιασμοί». Μέλος τῆς αἵρεσης, ἡ ὁποία τήν ἐγκατέλειψε, ὅταν τά παιδιά της τῆς ἐκμυστηρεύτηκαν ὅτι δέχθηκαν σεξουαλικές παρενοχλήσεις ἀπό τόν «γκουρού τῶν σέξ», ἀποκάλυψε ὅτι ἡ σέκτα διατηροῦσε ἀρχεῖα, ὅπου κατέγραφε κάθε προσωπικό στοιχεῖο τῶν μελῶν της μέ ὅλες τίς προσωπικές τους λεπτομέρειες, ὅπως ἐρωτικά βίτσια, σεξουαλικές δραστηριότητες, παράνομες πράξεις, κ.λ.π. Δηλαδή τούς εἶχε «δεμένους χειροπόδαρα» καί τούς ἐκβίαζε μέ ἀποκαλύψεις ἄν ἀποφάσιζαν κάποτε νά φύγουν. Βέβαια οἱ ἐκδιασμοί εἶναι πολυποίκιλοι καί πολλαπλοί καί κάθε εἶδους ἀποχώρηση ἢ διαφωνία εἶναι δύσκολη ἕως ἀδύνατη. Κλείνει ἡ παρένθεση.

Ὅταν γράφουμε γιά κάποια πράγματα πού συμβαίνουν στό ἐξωτερικό, προβάλλουν μερικοί ἀναγνώστες μας κάποιες ἀπόψεις τοῦ τύπου: «τί μᾶς μέλλει ἐμᾶς τί συμβαίνει στόν ἄλλο κόσμο. Μακριά ἀπό ἐμᾶς καί ὅπου θέλει ἄς εἶναι. Ἐμεῖς νά περνᾶμε καλά καί ἀκίνδυνα καί οἱ ἄλλοι "ἄς κουρευόνται"». Ὅσοι λένε αὐτά τά πράγματα λημονοῦν ὅτι οἱ περισσότερες τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί τῶν παλαιότερων εἶναι εισαγόμενες. Λίγοι εἶναι οἱ «ἐντόπιοι» γκουρού καί αὐτοί ἔχουν διασυνδέσεις μέ κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τίς τελευταῖες ἡμέρες εἶχαμε καί στήν Ἑλλάδα ἀποκαλύψεις περί τῶν δραστηριοτήτων τοῦ «γκουρού τῶν σέξ» Ρουμάνου πνευματιστή **Γκρεγκόριαν Μπιβολάρου**. Ὁ ἐν λόγω γκουρού ὅταν συνελήφθη ἐπιχειρώντας νά περάσει μεταμφιεσμένος τά σύνορα πρός τήν Οὐγγαρία μέ τήν βοήθεια τῶν φανατικῶν πιστῶν του, εἶχε στίς ἀποσκευές του πολλές ἑκατοντάδες κασέττες μέ φωτογραφίες καί βίντεο μέ σεξουαλικά ὄργανα πού γίνονταν σέ κτίρια τῆς Ἀθήνας καί τῆς Ρουμανικῆς πρωτεύουσας κατά τή διάρκεια (ἄς τό προσέξουμε αὐτό ἰδιαίτερα) **μαθημάτων γιόγκα**. Πολλοί γονεῖς πού στέλνουν τά παιδιά τους νά παρακολουθοῦν μαθήματα γιόγκα, παρασυρόμενοι ἀπό τά παραπλανητικά τους διαφημιστικά, ὅτι «ἀσχοῦνται» οἱ νέοι μέ τήν γιόγκα στόν «αὐτοέλεγχο», τή «χαλάρωση», τήν «αὐτοσυγκέντρωση» κ.λ.π. (εὔηχα καί «ῶραῖα»), ὅταν τούς λέμε νά προσέχουν, νά εἶναι ἐπιφυλακτικοί σέ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τίς «προσφορές» καί ν' ἀποτρέπουν τά παιδιά τους ἀπό συγκεντρώσεις σέ ὑποπτα κέντρα καί ἀμφίβολουσ χώρους, ὅπου ὀργανώνονται «σεμινάρια γιόγκα», μᾶς ἀντιμετωπίζουν δύσπιστα καί κάποιοι μᾶς χαρακτηρίζουν φανατικούς καί στενόμυαλους. Καί ὅμως μέ πρόφαση κάποιες ἀνατολικοῦ τύπου γυμναστικές καί πρακτικές διδάσκονται «ἄλλα» πράγματα καί ἐπιχει-

ρεῖται χειραγώγηση τοῦ νοῦ τῶν ὀπαδῶν μέ τίς γνωστές πιά συνέπειες στήν προσωπικότητα καί τή ζωή τους.

Ἡ ὀργάνωση τοῦ γκουρού Μπιβολάρου στήν Ἀθήνα εἶναι ὅπως συνάγεται ἀπό τῆς ἔρευνες τῶν δικυκλῶν ἀρχῶν πολλῶν χωρῶν, παρακλάδι τῆς **Misa**, ἡ ὁποία («πολυεθνική οὔσα»), ἀριθμεῖ 30.000 μέλη καί ἔχει παρακλάδια μέ διαφορετικά ὀνόματα σέ ὅλο τόν πλανήτη.

Στήν Ἑλλάδα ἡ «Σχολή» του τῆς γιόγκα ὀνομάστηκε «**Κίνημα Ὀλοκληρωτικοῦ Πνευματισμοῦ**» καί ἔχουν «πάρει» μαθήματα σ' αὐτήν ἀρκετοί νέοι. Πολλοί ἀπ' αὐτούς εἶναι παιδιά ἐπάνυμων οἰκογενειῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ὁ Γκρεγκόριαν ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῦσε στήν Ἀθήνα τό ἡχηρό ὄνομα «**Ἰνστιτούτο γιόγκας καί πνευματισμοῦ**», ξεκινοῦσε τά μαθήματά του μέ ἀσκήσεις γιόγκα καί διάφορες τεχνικές διανοητικοῦ χειρισμοῦ, ὥστε νά ἐπιτύχει πλήρη ἔλεγχο στά μέλη του, συνέχιζε μέ «σεμινάρια» ἀνατολικῶν μηνυμάτων καί πνευματιστικοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χαρακτήρα μέ κατάληξη ὅλης αὐτῆς τῆς «προετοιμασίας» σέ ρόζ ὀμαδικά ὄργανα μεταξύ τῶν μελῶν, τά ὁποία βιντεοσκοποῦσαν οἱ βοηθοί του. Κατασχέθηκαν μετά ἀπό ἐφόδους τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν στά ὑπόγεια τῶν μυστικῶν σπιτιῶν τῆς ὀργάνωσης τρεῖς ὀλόκληροι τόνοι μέ ὑλικό ἀπό τά ὄργανα τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ρουμάνου «γκουρού τῶν σέξ». Πολλά φορητά ἐπιστρατεύτηκαν γιά νά μεταφέρουν ὅλο αὐτό τό περιεχόμενο τῶν ὀργίων.

Πολλοί γονεῖς ὅταν εἶδαν σέ βιντεοκασέττες τά κορίτσια τους ὀλόγυμνα στή σειρά, νά «ἀσχοῦνται» στή γιόγκα ὑπό τά βλέμματα ἀνώμαλων ἀνδρῶν, ἔπαθαν φοβερό σόκ καί σέ ἐρωτήσεις ἀστυνομικῶν ἔλεγον (χαμένοι μέσα στή συμφορά τους): «Νομίζαμε ὅτι παρακολουθοῦσαν στό "Ἰνστιτούτο" μαθήματα γυμναστικῆς γιόγκα». Ἄλλοι γονεῖς εἶδαν τά παιδιά τους νά κλείνονται σέ ψυχιατρικά ἰδρύματα μέ σοβαρότατες διαταραχές. Ἐπίσης αὐτοκτονίες καί ἀπόπειρες αὐτοκτονίας καταγγέλλθηκαν ἀπό γονεῖς. Συγκεκριμένα στήν Ψυχιατρική Κλινική τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰασίου εἰσήχθησαν 5 φοιτήτριες οἱ ὁποῖες ὁμολόγησαν ὅτι χρησιμοποιήθηκαν πολλές φορές σέ ὀμαδικά ὄργανα πού ὀργάνωνε ὁ τοπικός γκουρού τῆς ὀργάνωσης.

Στίς κασέττες πού κατάσχεσε ἡ Ρουμανική ἀστυνομία ἐντοπίστηκαν Ἑλληνικά κτίρια, δεκάδες ἄτομα που μιλοῦν ἑλληνικά, αὐτοκίνητα μέ Ἑλληνικές πινακίδες καί δραστηριότητες... («θοῦ Κύριε φυλακήν τό στόματί μου»).

Κατά τίς πληροφορίες μας, οἱ Ἑλληνικές ἀρχές βρίσκονται στά ἴχνη τοῦ Ἑλληνα ἀρχηγοῦ τῆς συγκε-

κρυμμένης πνευματιστικής οργάνωσης, ή όποια κατά δήλωση ανώτερου άστυνομικού όργανου, συνεργάζονται άμεσα με άλλες παραθρησκευτικές όργανώσεις πού δροϋν στή χώρα μας και διδάσκουν «αυτου του ειδους» «ανάπτυξη» του πνεύματος.

Εϋελπιστοϋμε να γίνει σύντομα ή σύλληψη των ύπευθύνων και ή εξάρθρωση της επικίνδυνης αυτης όργανωσης, αλλά και όλων των άλλων παρόμοιων ή παρεμφερών ομάδων και κινήματων πού δροϋν άνευόχλητα με παραπλανητικά προσωπεϊα. Ίδωμεν.

* * *

Άγία Παρασκευή, 24 Φεβρουαρίου 2004

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Όλο και συχνότερα βλέπουμε τον τελευταίο καιρό, ειδικά εν όψει των Βουλευτικων Έκλογων να γίνεται χρήση του όρου «Νέα Έποχή» (Ney Age). Κρίνεται, λοιπόν, απαραίτητη μία ενημέρωση επί του θέματος, ώστε να μην θεωρείται πλέον άθωα ή συμπτωματική ή χρήση του συγκεκριμένου όρου. Ό όρος «Νέα Έποχή» διατυπώθηκε αρχικά από την Θεοσοφική Έταιρία (διεθνή αποκριφιστική όργανωση με ινδουιστικές καταβολές), με στόχο την εξαγγελία της έλευσης του Μετρέγια («Μεσοία» και «παγκόσμιου άναμορφωτή» στα πλαίσια του αποκριφισμού), σέ συνδυασμό με την δήθεν έναρξη μιας νέας περιόδου «πνευματικότητας» στην ιστορία της ανθρωπότητας και μιας νέας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων.

Τόν όρο «Νέα Έποχή» φρόντισε, από τις αρχές ήδη του 20^{ου} αιώνα, να προωθήσει ή θεοσοφίστρια Alice Bailey, στίς οδηγίες προς τους όπαδούς της, ενω στή συνέχεια την προσπάθεια ενίσχυσαν με κάθε τρόπο οι θεοσοφικές κι αποκριφιστικές σέκτες μέσα και από διεθνείς, μη κυβερνητικές, όργανώσεις, παγκόσμια, αλλά και στή χώρα μας.

Στόχος αυτης της συντονισμένης προσπάθειας, πού εντάθηκε από τις αρχές της δεκαετίας του '60, ήταν να εξοικειώσει και τον τελευταίο πολίτη του πλανήτη, ει δυνατόν, με την αίσθηση της άνατολης μιας Νέας Έποχής» αποκριφιστικων εξαγγελιων και με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Την αίσθηση της πανταχού παρουσίας του όρου Νέα Έποχή -κάποιοι πιθανως να θεωρήσουν τυχαία ή συμπτωματική ή χρήση του όρου, χωρίς όμως να μπορούν να εξηγήσουν ή συνεχή και σέ τεράστια έκταση παρουσία του- οι όπαδοί του αποκριφισμού φρόντισαν να την επιβάλουν, ενω στή συνέχεια λειτούργησε ό μμητισμός, χωρίς την κατ' ανάγκην γνώση της έσκεμμένης προβολής του όρου και των αντίστοιχων σκοπιμοτήτων.

Έλπίζουμε ότι μετά την ενημέρωσή μας αυτή θα δοηθήσετε ώστε να πληροφορηθεί τό κοινό και ειδικά οι πολιτικοί μας -όλων των κομμάτων- να μη χρησιμοποιουν στό μέλλον τον τόσο φορτισμένο αυτόν όρο, πού μόνο στόχο έχει να παρασύρει ανθρώπους άστήρικτους, έτοιμους να πιστέψουν ότι θα βροϋν άπαντήσεις στα ύπαρξιακά τους προβλήματα μέσα στον αποκριφισμό, στην παραθρησκεία και στή «Νέα Έποχή» του Ύδροχόου.

Εϊναι γνωστό εξ άλλου ότι, η ιδιότητα, πού ό όρος προσδιορίζει είναι άσυμβίβαστη με την Όρθόδοξη Χριστιανική πίστη και ό συνειδητά άποδεχόμενος αυτην τοποθετεί τον εαυτο του εκτός Έκκλησίας.

Ό Πρόεδρος του Δ.Σ.
Άθανάσιος Νεοφώτιστος

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»*

Εϊναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι τό 1975, ήταν ένα έτος σύμβολο για την «νέα θρησκευτική συνείδηση». Ήταν τότε πού ή άποθανούσα αποκριφίστρια Alice Bailey -μία από τις μείζονες οικοδόμους του σημερινού κινήματος της Νέας Έποχής και δηλωμένη έχθρος του Όρθόδοξου Χριστιανισμού- έδωσε άδεια στους μαθητές της να διαδώσουν δημοσιως τις μέχρι τότε μυστικές διδασκαλίες της θεοσοφικής («θεός - όφης») εταιρείας και της «Νέας Έποχής» με όλα τά διαθέσιμα μέσα. Κατά την διάρκεια εκείνου του έτους, ό David Spangler και μία στρατιά άλλων όμιλητων και όργανώσεων της «Νέας Έποχής» άρχισαν τό δημόσιο έργο τους. (Τήν ίδια περίοδο άρχισαν και στή χώρα μας οι διαφόρων αποχρώσεων αποκριφιστικές ομάδες την δράση τους).

Οι σκοποί της «Νέας Έποχής» χαρτογραφήθηκαν καλά, προκαταβολικά στα συγγράμματα της Helena Blavatsky (ιδρύτριας της θεοσοφικής εταιρείας, ή όποια αποκαλούσε τό σατανά «τόν πραγματικό δημιουργό και ευεργέτη της... ανθρωπότητος») της Alice Bailey, του Nicholas Roerich (πού έγραψε συγγράμματα για την Agni γιόγκα), και του H.G. Wells. Σήμερα, κάποιοι κύκλοι της «Νέας Έποχής» μιλοϋν για τό «Σχέδιο» για μία «Νέα Παγκόσμια Τάξη», ή όποια θα περιλαμβάνει ένα παγκόσμιο πιστωτικό σύστημα, ένα παγκόσμιο φόρο, και μία διεθνή άρχή πού θα έλέγχει τό παγκόσμιο άπόθεμα τροφίμων και τά συστήματα μεταφορής. Άνάμεσα στους «έσωτερικούς κύκλους» της «Νέας Έποχής» διδάσκειται ότι πρέπει να περάσουμε από μαζικές «πλα-

* Άπόσπασμα από τό βιβλίο «Η Νέα Προσοκία των Έθνων. Νέα Έποχή». Η εξαπάτηση της ανθρωπότητος, από τις Έκδόσεις «Ο πομενικός αυλός».

νητικές μνήμες» γιά τή πραγματοποίηση τοῦ «Σχεδίου». Σύμφωνα μέ τόν Benjamin Greme, ἀκόλουθο τῶν πρωτοπόρων ἀποκρυφιστῶν Blabatsky καί Bailey, οἱ «ἀναζωογονημένες» χριστιανικές ἐκκλησίες (ἐννοεῖ αὐτές πού θά ἐνωθοῦν στά πλαίσια τοῦ οἰκουμενισμοῦ) καί οἱ μασονικές στοές, θά χρησιμοποιηθοῦν μέ σκοπό νά δοθοῦν αὐτές οἱ μνήμες. Καί ὅπως ἔχουμε δεῖ, ὁ David Srangler -ἐπίσης μαθητής τῶν συγγραμμάτων τῆς Bailey, ὅπως ἐπίσης καί μέλος τοῦ Συμβουλίου Διευθυντῶν τῆς ἰσχυρῆς «Πλανητικῆς Πρωτοβουλίας γιά τόν κόσμο πού ἐμεῖς ἐπιλέγουμε», πού ἐδρεύει στήν πλατεία τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν- ἔχει δηλώσει ὅτι αὐτές οἱ μνήμες θά εἶναι «έωσφορικές» στόν ἐσώτερο πυρήνα τους: «Ὁ Ἐωσφόρος ἐργάζεται μέσα στόν καθένα μας γιά νά μᾶς φέρει στήν πληρότητα καθώς κινούμαστε ἐντός τῆς Νέας Ἐποχῆς... καθένas ἀπό μᾶς φέρετε στό σημεῖο ἐκεῖνο τό ὁποῖο ὀνομάζω ἔωσφορική μύηση... ὁ Ἐωσφόρος ἔρχεται γιά νά μᾶς δώσει τίς τελικές... ἔωσφορικές μνήμες... τίς ὁποῖες πολλοί ἄνθρωποι θά ἀντιμετωπίσουν στίς μέρες πού ἔρχονται ἐπειδή εἶναι μιά μύηση στή Νέα Ἐποχή».

Σύμφωνα μέ τήν μυθολογία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ὁ ἄνθρωπος εἶναι τελικά τελειοποιήσιμος μέσω τῆς διαδικασίας τῆς «ἐξέλιξης» καί ὑπάρχουν ἤδη ἄνθρωποι πού ἔχουν φτάσει σ' αὐτή τήν κατάσταση καί ἔτσι μποροῦν νά προξενήσουν τό «χιλιαστικό ὄνειρο» ἐνός βασιλείου τοῦ Θεοῦ στή γῆ. Τέτοια μυθολογία κάνει λόγο γιά τόν τελικό σκοπό τῆς «νέας θρησκευτικῆς συνείδησης», ἡ ὁποία θά φέρη στό προσκήνιο τό Μεσσία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» τό «Μαιτρέγια - χριστό». Σύμφωνα μέ τά γραπτά τῆς Bailey, «ἄγγελου» (κατά φαντασία βεβαίως) θά ἐμφανισθοῦν μέ αὐτόν τόν ψευτικο χριστό (δηλ. τόν Ἀντίχριστο) μέ σκοπό νά πείσουν τοὺς ἀνθρώπους ὅτι πρέπει νά τόν ἀκολουθήσουν. Σήμερα βλέπουμε, σάν προετοιμασία γι' αὐτό, ἕνα εὐρέως διαδεδομένο μάγεμα μέ «ἀγγέλους τοῦ σκότους», τό ὁποῖο στερεῖται ἐντελῶς πνευματικῆς διάκρισης. (Διότι ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος, ὁ διάβολος μπορεῖ νά παρουσιασθῆ ὡς ἄγγελος φωτός ἐξαπατώντας τοὺς μή ἔχοντας πνευματική διάκριση).

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ*

Μετέτρεψαν σέ παιχνίδι τή λατρεία τοῦ βουντοῦ

Οἱ παίχτες καλοῦνται νά χρησιμοποιήσουν μιά κούκλα γιά νά πληγώσουν τοὺς ἀντιπάλους

Στά μυστικά τῆς καταστροφικῆς λατρείας τοῦ βουντοῦ μπεῖ ἕνα νέο ἠλεκτρονικό παιχνίδι χιλιάδες ἀνυποψίαστα παιδιά ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα! Τό ὄνομα αὐτοῦ... "Voodoo Vince" καί "πρωταγωνίστρια",

* Δημοσίευμα ἐφημερίδας.

μιά κούκλα τοῦ Βουντοῦ, πού παλεύει μέ νεκρούς, δαιμόνια καί τέρατα χρησιμοποιώντας τήν τεχνική τῆς φονικῆς θρησκείας.

Τό Voodoo Vince εἶναι ἕνα ἐξωφρενικό ἐγχείρημα ἀπό τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὁρλεάνης μέχρι τά δάθη τῶν δάλων τῆς Λουϊζιάνα, ὅπου "οἱ παίχτες ἐξερευνοῦν καί πολεμοῦν ἔχοντας τό ρόλο μᾶς κούκλας βουντοῦ, γεμάτης ἀπό καρφίτσες πόνου, πού ψάχνει νά βρεῖ τόν φύλακά της" λέει χαρακτηριστικά τό ἐνημερωτικό σημείωμα τῶν κατασκευαστῶν. «Οἱ παίχτες μποροῦν νά κάνουν περισσότερες ἀπό 30 ἐπιθέσεις βουντοῦ στήν κούκλα ἢ ὅποια ἀντιδρᾶ βίαια πληγώνοντας τελικά τοὺς ἀντιπάλους της. Σέ ἀντίθεση μέ τά ὑπόλοιπα παιχνίδια, στό συγκεκριμένο οἱ παίχτες πρέπει νά χρησιμοποιοῦν τοὺς κινδύνους (τοῦ βουντοῦ) ἀντί νά ξεφεύγουν ἀπό αὐτούς. Σωρεία κεραυνῶν καί καρφιτσῶν πόνου δίνουν ἄλλη διάσταση στή φράση "χωρίς πόνο δέν ὑπάρχει ἀποτέλεσμα!"».

Τό ἐν λόγω παιχνίδι πού μπορεῖ σύμφωνα μέ τοὺς εἰδικούς νά δημιουργήσῃ σοβαρές διαταραχές στήν ψυχολογία τῶν παιδιῶν, ἔγινε ἀπό τίς πρῶτες κιόλας ἡμέρες κυκλοφορίας του στήν Ἑλλάδα, ἀνάρπαστο, ἀπό νέους μέχρι καί δεκαοκτώ χρονῶν πού ἀσχολοῦνται κατά κόρο μέ τά video games.

Ἡ ταύτιση προκαλεῖ βία

Ὅσο ὅπως ἐπεσήμαναν στήν Espresso, ψυχολόγοι, ἐκπρόσωποι τῆς Πανελληνίας Ἑνώσης Γονέων καί Μαθητῶν ἀλλά καί θεολόγοι: "τά παιχνίδια αὐτοῦ τοῦ εἶδους μποροῦν νά προκαλέσουν καταστροφικές συμπεριφορές σέ εὐαίσθητα ψυχολογικά ἄτομα καί ἰδιαίτερα σέ παιδιά πού ἀντιμετωπίζουν καί ἄλλα κοινωνικά ἢ οἰκογενειακά προβλήματα". Μέ ἄλλα λόγια αὐτά τά video games παύουν νά εἶναι παιχνίδια ὅταν χρηστές τους εἶναι νέα παιδιά μέ εὐαίσθητη ψυχολογία πού μποροῦν νά ἐπηρεαστοῦν ἢ ἀκόμα καί νά μιμηθοῦν τοὺς "πρωταγωνιστές" τους.

"Εἶναι καθαρῆ ἀσέλγεια"

Ὁ Πρόεδρος τῆς Πανελληνίας Ἑνώσης Γονέων καί Μαθητῶν Ἑλλάδος, ... μιλώντας στήν "Ε" ὑποστήριξε ὅτι: "Αὐτά τά παιχνίδια εἶναι καθαρῆ ἀσέλγεια τῶν ἐμπόρων στίς ἀθῶες ψυχές τῶν παιδιῶν μας. Δέν εἶπε κανεῖς νά καταργηθοῦν τά παιχνίδια, οὔτε νά γίνουμε ἕνα ἀστυνομικό κράτος ὅπου ὅλα ἀπαγορεύονται. Ὅμως ἐδῶ ἔχουμε φτάσει στό ἄλλο ἄκρο ὅπου κυριαρχεῖ ἡ ἀσυδοσία καί τό προσωπικό ὄφελος. Στό βωμό λοιπόν τοῦ κέρδους κάποιου πούλανε στά παιδιά μας προϊόντα ἐξίσου καταστρο-

φικά για την προσωπικότητά τους, μέ τά ναρκωτικά”. Καί ... κατέληξε: “Πρέπει κατά τή γνώμη μας, νά καταρτιστεί ένα σχέδιο αύστηρῶν ποινῶν γιά τούς ἐμπόρους πού δέν συμμορφώνονται μέ τούς νόμους, ἔτσι ὥστε κάποια στιγμή νά ἐκλείψουν αὐτά τά φαινόμενα”... Δήλωσε σχετικά μέ τό “σατανικό” παιχνίδι: “Πρέπει μόνοι μας νά αὐτοπροστατευθοῦμε. Πάντα θά ὑπάρχουν ἔμποροι πού πουλοῦν τό θάνατο, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἐμεῖς θά τόν ἀγοράζουμε”...

Πάνου Τζίφα
(Espresso, Ἰανουάριος 2004)

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΑΝΥ ΩΦΕΛΙΜΑ

Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου*

Δέν ὑπάρχει κάποιο πνευματικό πράγμα στό ὁποῖο νά μήν μποροῦν μέ κρυφό τρόπο νά μετασηματιστοῦν μέ τήν φαντασία τά πονηρά πνεύματα. Τά πνεύματα αὐτά ὀπλίζονται ἀναλόγως μέ τήν κατάσταση καί τό μέτρο τῆς προκοπῆς τῶν ἀγωνιστῶν καί, καθώς εἰσβάλλουν μέσα τους, προβάλλουν τήν πλάνη ἀντί τῆς ἀλήθειας καί τίς φαντασίες ἀντί τῆς (καθαρῆς) θεωρίας. Γι’ αὐτά μαρτυρεῖ καί ἡ Γραφή λέγοντας, *τά θηρία τοῦ ἀγροῦ καί τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ καί τά ἐρπετά τῆς γῆς* μέ ὅλα αὐτά ἐπισημαίνει καί δηλώνει τά πνεύματα τῆς πονηρίας.

Πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι ἡ πλάνη ἔχει τρεῖς καθολικές αἰτίες, ἐξαιτίας τῶν ὁποίων ἐγκαθίσταται στους ἀνθρώπους: ἀπό ὑπερηφάνεια, ἀπό φθόνο δαιμόνων καί ἀπό παιδευτική θεία παραχώρηση. Αἰτία πάλι αὐτῶν εἶναι, τῆς ὑπερηφάνειας ἡ ἐλαφρότητα, τοῦ φθόνου ἡ πνευματική προκοπή καί τῆς παιδευτικῆς παραχωρήσεως ἡ ἀμαρτωλή ζωή.

Ἡ πλάνη πού προέρχεται ἀπό τόν φθόνο καί τήν ὑπερηφάνεια ἔχει γρήγορη πτῆν θεραπεία, ὅταν μάλιστα ὑπάρχει ταπείνωση. Ἡ πλάνη ὅμως ἀπό θεία παραχώρηση εἶναι παράδοση στόν σατανά, λόγω τῶν ἀμαρτιῶν καί ὁ Θεός τήν ἀφήνει πολλές φορές νά συντηρεῖται μέχρι τόν θάνατο χάριν τῆς (τελικῆς) ἀφέσεως. Ἀκόμη καί ὅταν παιδεύονται ὅσοι δέν φέρουν εὐθύνη, αὐτό παραχωρεῖται μέ σκοπό τήν σωτηρία. Πρέπει μάλιστα νά γνωρίζουμε πώς ἀκόμη καί αὐτός ὁ δαίμονας τῆς ὑπερηφάνειας προκαταλαμβάνει (προδιαθέτει) ὅσους δέν προσέχουν μέ ἀκρίβεια τήν καρδιά τους.

Μέ τήν ἀνακαίνισή τους (κατά τό βάπτισμα), ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς χριόνται ἀληθινοί ἱερεῖς καί βασιλεῖς, ὅπως καί τότε (στήν Παλαιά Διαθήκη) κατά τόν τύπο· διότι ἐκεῖνοι ἦταν τύποι τῆς δικῆς μας ἀλήθειας,

καί ὄχι μερικοί, ἀλλά ὅλοι ἐκεῖνοι προτύπωναν ὅλους ἐμᾶς. Βέβαια ἡ δική μας βασιλεία καί ἱερατεία δέν εἶναι ὁμότροπος καί ὁμοειδής μέ τήν δική τους, μολοντί τά σύμβολα εἶναι τά ἴδια· οὔτε ὑφίσταται διάκριση ὡς πρός τήν χρίση, ἀνάλογα μέ τήν φύση, ἡ τήν χάρη, ἡ τήν κλήση, ὥστε νά ὑπάρχουν διαφορές σέ ὅσους χριόνται· ἀλλά ἐμεῖς ἔχουμε μία καί τήν αὐτή κλήση καί πίστη καί μορφή (ἐν Χριστῶ). Αὐτή ὑποδηλώνει καί φανερώνει σύμφωνα μέ τόν λόγο τῆς ἀλήθειας, τήν καθαρότητα καί τήν ἀπάθεια, ἀλλά καί τήν πλήρη ἀφοσίωση στόν Θεό, πού ἐνεργεῖται τώρα ἀλλά καί στόν μέλλοντα αἰώνα.

Κεφάλαια ἰ' περί ἡσυχίας καί προσευχῆς ἔτι δέ καί περί τῶν τεκμηρίων τῆς χάριτος καί τῆς πλάνης

Μέ δύο τρόπους ἀποκτοῦμε τήν ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος, τήν ὁποία ἔχουμε λάβει μέ μυστικό τρόπο στό βάπτισμα. Πρῶτον, γιά νά μιλήσουμε γενικότερα, ἡ χάρη αὐτή φανερώνεται μέσα ἀπό τήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν, μέ πολύ κόπο καί χρόνο, σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Μάρκο. “Ὅσο μάλιστα ἐργαζόμεστε τίς ἐντολές, τόσο περισσότερο ἀκτινοβολεῖ σέ μᾶς μέ τίς λάμπεις τῆς. Δεύτερον, ἀποκαλύπτεται στήν ὑποταγή (σέ γέροντα), μέ τήν συνειδητή συνεχή ἐπίκληση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, δηλαδή μέ τήν μνήμη τοῦ Θεοῦ. Μέ τόν πρῶτο τρόπο ἀποκτᾶται πῶ ἀργά, ἐνῶ μέ τόν δεύτερο συντομότερα, ἂν βέβαια κάποιος ἐκπαιδευτεῖ νά σκάβει τήν γῆ (τῆς ψυχῆς) ψάχνοντας γιά τόν χρυσό (τῆς προσευχῆς) μέ κόπο καί καρτερία.

Ἄν ἐπιθυμοῦμε λοιπόν νά συναντήσουμε καί νά γνωρίσουμε τήν ἀλήθεια χωρίς πλάνη, ἄς πασχίσουμε νά ἀποκτήσουμε τήν καρδιακή ἐνέργεια μόνον, χωρίς κανένα ἀπολύτως σχῆμα ἢ μορφή· καί νά μήν ζητοῦμε νά δοῦμε μέ τήν φαντασία δῆθεν μορφές ἢ εἰδῶλα ἀγίων, οὔτε φῶτα. Γιατί εἶναι στή φύση τῆς πλάνης νά ἐξαπατᾶ, καί μάλιστα ἀπό τήν ἀρχή, τόν νοῦ τῶν ἀπειρῶν μέ τέτοιου εἶδους ψευδῆ φαντάσματα. Ἄλλά πρέπει νά φροντίσουμε νά ἔχουμε στήν καρδιά μας τήν ἐνέργεια τῆς προσευχῆς μόνον, πού θερμαίνει καί εὐφραίνει τόν νοῦ, ἀλλά καί καίει τήν ψυχή πρός τήν ἄρρητη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Μέ αὐτόν τόν τρόπο θά μπορέσουμε νά δοῦμε νά προξενεῖται ἀπό τήν προσευχή πολλή ταπείνωση καί συντριβή καθ’ ὅσον βέβαια ἡ προσευχή γιά τούς ἀρχαίους εἶναι ἀεικίνητη νοερά· ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καί στήν ἀρχή εἶναι ὡς φωτιά πού ἀναβλύζει ἀπό τήν καρδιά, ἐνῶ στό τέλος ὡς φῶς πού εὐωδιάζει καθώς ἐνεργεῖται ἀπό τήν χάρη.

Ἐνέργεια τῆς θείας χάριτος εἶναι ἡ ἐντονη παρουσία τοῦ πνευματικοῦ πυρός στήν καρδιά μας πού συγγινεῖται ἀπό χαρά καί ἀγαλλίαση αὐτή ἐπίσης στη-

* Ἀπό τό βιβλίον «Φιλοκαλία τῶν Ἱερῶν Νηπιτικῶν. Ἐπιτομή», ἔκδοση τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου (Ἁγ. Ὅρος).

ρίζει, θερμαίνει και καθαίρει την ψυχή. Ἀκόμη παύει προσωρινά τούς λογισμούς και νεκρώνει πρόσκαιρα τήν (σαρκική) κίνηση τοῦ σώματος. Τά σημάδια λοιπόν τῆς χάριτος και οἱ καρποὶ τῆς πού φανερώνουν τήν ἀλήθεια εἶναι τά δάκρυα, ἡ πνευματική συντριβή, ἡ ταπείνωση, ἡ ἐγκράτεια, ἡ σιωπή, ἡ ὑπομονή, τό νά κρύβεσαι ἀπό τούς ἄλλους, και ἄλλα συναφή, ἀπό τά ὅποια λαμβάνουμε τήν ἐσωτερική πληροφορία χωρίς δισταγμό.

Ἐνέργεια τῆς πλάνης εἶναι ἡ φλόγα τῆς ἁμαρτίας, πού ἀνάβει ἡδονικά τήν ψυχή και διεγείρει ξέφρενα τήν ἐπιθυμία στό σῶμα μας πρὸς συνουσία μέ ἄλλα σώματα. Εἶναι τελείως χωρίς ποιότητα (γεύση) και εὐταξία, σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Διάδοχο· ἐμπεριέχει κάποια ἄλογη χαρά και ὑπερηφάνεια, μαζί μέ ταραχή και ἀπροσδιόριστη εὐφροσύνη, και, ὅπως θά ἦταν ταιριαστό νά εἰπῶ ἀτροφική μάλιστα ἐπηρεάζει μέ κάποια χλιαρή ἡδονή τό ἐπιθυμητικό. Προσλαμβάνει τίς ἡδονές ὡς ὕλη γιά τήν πύρωση τοῦ σώματος και ἔχει ὡς συνεργό τῆς τήν ἀκόρεστη κοιλία. Ἀπό αὐτήν ἀντλεῖ (τήν καύσιμη ὕλη) και ἀνάβει ὀλόκληρο τό σῶμα, λαμβάνει δέ και τήν ἀφορμή γιά νά ἐνεργεῖ τήν θέρμη τῆς ψυχῆς και νά τήν ἐλκύει πρὸς τήν ἴδια (τήν πλάνη) ὥστε μέ τόν ἐθισμό στήν ἡδυσπία ὁ ἄνθρωπος σιγά σιγά νά ἀπομακρύνει τήν θεία χάρη.

«ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ. ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ»

Μέ τόν τίτλο αὐτό ἐκδόθηκε και κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «Παρακαταθήκη» τό βιβλίον τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλαγκόφτη, τό ὅποιο ἀποτελεῖ πόνημα και διακόνημά του και ἀποσκοπεῖ στήν ἐνημέρωση τῶν πιστῶν και ἰδίως τῶν ἀπληροφόρητων γιά τίς δραστηριότητες τῶν πάσης φύσεως και ὀνοματολογίας συγχρόνων αἱρέσεων και γιά τούς κινδύνους πού συνελάγεται ἡ προσχώρησή μας στήν πλάνη και στήν αἵρεση γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Ἀντί ἄλλης παρουσίας τοῦ ἐξαίρετου βιβλίου τοῦ π. Ἀρσενίου, παραθέτουμε ἀποσπάσματα ἀπό τό προλογικό του σημείωμα μέ τήν ὀλόθερμη σύσταση νά τό διαβάσει τό βιβλίον αὐτό ὁ Ὁρθόδοξος λαός μας γιά νά διαφυλαχτεῖ ἀπό τήν προσυλητιστική δραστηριότητα τῶν σεκτῶν και νά μή θρεθεῖ ἀναπολόγητος τήν ὥρα τῆς κρίσεως.

Γράφει μεταξύ ἄλλων στό «Ἀντί Προλόγου» κείμενό του ὁ π. Ἀρσένιος:

Πιστεύουμε ὅτι τά δημοσιεύμενα στό βιβλίον κείμενα διατηροῦν και σήμερα τήν ὅποια ἀξία και σημασία τους, διότι τά ποικίλα προβλήματα, πού δημιουργοῦν στήν πατρίδα μας οἱ σύγχρονες αἱρέσεις ἡ σέκτες, ὄχι μόνο δέν ἔχουν μειωθεῖ, ἀλλά αὐξηθήκαν, ἀφοῦ καμία σοβαρή και συντονισμένη προσπάθεια δέν ἔγινε δυστυχῶς τά τελευταῖα χρόνια γιά τήν ἀντιμετώπισή τους. Ἡ προπαγάνδα τῶν σεκτῶν πέτυχε ὥστε νά θεωρεῖ ἡ Πολιτεία τό πρόβλημα ὡς καθαῶς θρησκευτικό, σέ ἀντίθεση μέ ὅ,τι συμβαίνει, τοῦλάχιστον σέ ἐπίπεδο λεκτικῶν διακηρύξεων, στήν ὑπόλοιπη Εὐρώπη.

Συγχρόνως οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνθρωποι, πού ἐπιχειροῦν νά ἀσχοληθοῦν σοβαρά μέ τό πρόβλημα, συκοφαντοῦνται ἀπό τίς σέκτες και τήν συστρατευμένη μέ αὐτές «προοδευτική διάνοηση» γιά φανατισμό, ἔλλειψη ἀνοχῆς, «Ἱερά ἐξέταση», «κυνήγι μαγισσῶν» κ.ο.κ. Θά πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι σέ ὅλον τόν ὑπόλοιπο κόσμο οἱ πραγματικά προοδευτικοὶ ἄνθρωποι, διανοούμενοι, δημοσιογράφοι και Μ.Μ.Ε. εἶναι κατά κανόνα μέ τό μέρος τῶν θυμάτων και ὄχι μέ τό μέρος τῶν σεκτῶν-θυτῶν, και τοῦτο διότι οἱ σέκτες πολεμοῦν και ἐξαφανίζουν τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

...Ὁφείλω νά ἀποτίσω και ἀπό τῆς θέσεως αὐτῆς φόρο τιμῆς στή μνήμη τοῦ μακαριστοῦ πατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, κοντά στόν ὅποιο ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μέ ἀξίωσε νά μαθητεύσω, γιά ὅσα μοῦ προσέφερε. Οἱ Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις γιά θέματα αἱρέσεων, ἀπό αὐτόν ἐξεκίνησαν, ἐνῶ ἡ «Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ τῆς Οἰκογενείας και τοῦ Ἀτόμου», ἡ «Πρωτοβουλία Γονέων Βορείου Ἑλλάδος» γιά τούς ἰδίους σκοπούς, και ὁ «Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων» δημιουργήθηκαν μέ δική του πρωτοβουλία ἢ προτροπή.

...Κλείνοντας, θά πρέπει νά εὐχαριστήσουμε και νά δοξολογήσουμε τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό, τόν συντελεστή ὅλων τῶν καλῶν, και νά εὐχηθοῦμε νά προσελκύσει και ἀναδείξει ὁ Χριστός μας και ἄλλους ἐργάτες στόν κρίσιμο αὐτόν τομέα τῆς ποιμαντικῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Δόξαν Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου

Ἐπιστολή τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη πρὸς τὸν Πρωθυπουργό τῆς χώρας μας.

Ἐν πρώτοις συγχαίρω τὸν κ. Πρωθυπουργό καὶ τὴν Κυβέρνησι γιὰ τὴν ἐκλογή τους καὶ εὐχομαι ἐγκαρδίως ἐπιτυχία στὸ ἔργο τους.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ ἤθελα, κινούμενος ἀπὸ πόνου γιὰ τὴν πορεία τῆς Πατρίδος μας, νὰ ἀναφερθῶ στὸ θέμα τῶν παγανιστικῶν ἐκδηλώσεων πού, ὡς μὴ ὤφειλε, συνοδεύουν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες.

Ἡ τέλεισι τῶν Ὀλυμπιακῶν στὴν Ἑλλάδα, ἀποτελεῖ ἀναμφίβολα γεγονός μεγάλης σημασίας, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπιτυχία ἐξαρθᾶται καὶ ἀπὸ τὴν ἀποδοχή καὶ ὑποστήριξί τους ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πῶς ὅμως οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες θὰ τοὺς ἀποδεχθῶν, ὅταν αὐτοὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ προβληθῆ καὶ διαδοθῆ ἡ νεοειδωλολατρία καὶ ἡ πανθησκεία τῆς Νέας Ἐποχῆς, ὅπως φάνηκε καὶ ἀπὸ τίς ἐκδηλώσεις τῆς Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδος;

Πῶς θὰ ἀποδεχθῶν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες πού ἀρχίζουν μὲ ἐπικλήσεις στὸν Ἀπόλλωνα καὶ συνοδεύονται ἀπὸ προσευχῆς στὸν Δία καὶ σὲ ἄλλους θεοὺς, τοὺς ὁποῦ εἶχαν ἀπορρίψει ἀκόμη καὶ ἐπιφανεῖς ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, γνωστοὶ γιὰ τὴν μονοθεΐα τους καὶ γιὰ τὴν αὐστηρὴ κριτικὴ τους στὴν ἀνήθικη καὶ αἰσχρὴ πολιτεία τῶν ψευδοθεῶν; (ὁ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, ὁ Παρμενίδης, ὁ ἱστορικός Ἡρόδοτος, ὁ ποιητὴς Πίνδαρος, ὁ Σωκράτης, ὁ Ξενοφών, ὁ Πλάτων, ὁ τραγικός ποιητὴς Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοτέλης κ.ά., βλ. «Νεοπαγανισμός», ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 2002).

Δέν σκέπτονται οἱ ἀρμόδιοι, ὅτι ἡ Πατρίδα μας εἶναι ποτισμένη μὲ ἀποστολικά καὶ μαρτυρικά αἵματα;

Δέν σκέπτονται ὅτι τὸ νέο ἑλληνικό Κράτος ἀνέστησαν οἱ ἥρωες πού θυσιάσθηκαν ὄχι μόνο γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστι τὴν ἀγία;

Γιατί τόση περιφρόνησι στὴν ἑλληνορθόδοξο Παράδοσι καὶ πολιτισμό μας, πού ἐδόξασε τὸ Γένος μας;

Ἀπευθύνουμε οὐρανομήκη κραυγὴ διαμαρτυρίας γιὰ τὴν βεδήλωσι τῆς Ὁρθόδοξου Πατρίδος μας ἀπὸ τὴν ἐπιχειρουμένη ἐπαναφορὰ τῶν ψευδῶν θεῶν τοῦ δωδεκαθέου.

Παρακαλοῦμε τοὺς ἀρμόδιους παράγοντας τῆς Πολιτείας, νὰ διατάξουν τὴν ἀφαίρεσι κάθε παγανιστικοῦ στοιχείου ἀπὸ τίς ἐκδηλώσεις τῆς ὑποδοχῆς τῆς Ὀλυμπιακῆς φλόγας στίς διάφορες πόλεις καὶ ἀπὸ τίς ὑπόλοιπες τελετές κατὰ τὴν διάρκεια τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Εὐελπιστοῦμε ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργός καὶ ἡ Κυβέρνησίς του, πού ἔδωσαν δείγματα σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας, θὰ λάβουν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τίς διαμαρτυρίες τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Τὸ ζήτημα δέν εἶναι μικροτέρας σημασίας ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς διαγραφῆς τοῦ θρησκευήματος ἀπὸ τίς ταυτότητες, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ κ. Πρωθυπουργός εἶχε λάβει τὴν ὀρθὴ στάσι, τὴν ὁποῖα ἐξετίμησαν καὶ ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τους πολλοὶ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες.

Ἐλπίζουμε ὅτι δέν θὰ ὑπάρξουν Νεοἕλληνες πού θὰ ζηλώσουν δόξαν Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους,

† **Ἀρχιμ. Γεώργιος**
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Οἱ αἵρετικοί, λέγει, παρασύρονται στὴν πλάνη ἀπὸ εὐλάβεια καὶ ἔχουν ζῆλον, ἀλλὰ ὄχι ζῆλον λογικόν (Ρωμ. ι' 2) καὶ ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα "νὰ μεταπεισθῶν κάποτε καὶ νὰ ἀλλάξουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν εὐλάβειαν ἐξ αἰτίας τῆς ὁποῖας παρεστράτησαν, ἐάν τοὺς συγκινήσει κάποιος λογισμός, ὁ ὁποῖος θὰ κτυπήσει μὲ δύναμιν, εἴτε ἐσωτερικά εἴτε ἐκ τῶν ἔξω τὴν καρποφόρον καὶ ἀξίαν νὰ δεχθῆ τὸ φῶς διάνοιαν, ὅπως ὁ σίδηρος κτυπᾶ τὸν πυριτόλιθον. Καὶ εἰς τὴν διάνοιαν αὐτή, θὰ φεγγοβολήσῃ τότε πολὺ γρηγόρα σάν ἀπὸ κάποια μικρὰν σπίθαν, ἡ λαμπάδα τῆς ἀληθείας" (Γρ. Θεολ., Λόγος Β' 40, Ἀπολ. Περί τῆς φυγῆς, ΕΠΕ 1, 123).

«Τὸ νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας»,
σελ. 314, π. Ἀντ. Ἀλεξιοπούλου (†)

Ἁγία Παρασκευή, 24 Φεβρουαρίου 2004
 Περιοδικό ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ,
 FAX: 210-6106691.

Ἀγαπητέ Μίκυ,

Χρόνια ολόκληρα σέ διαβάσαμε, πρώτα ἐμεῖς, σήμερα τὰ παιδιὰ μας -καί μέγας κύκλος συγγενῶν, γνωστῶν καί φίλων- καί πάντα ἡ ἐντύπωση ἦταν: «Ἐνα ἀξιόλογο ἔντυπο, πού μᾶς ψυχαγωγεῖ καί μᾶς διασκεδάσει».

Ἡ ἐντύπωση αὐτή δέν ἄλλαξε ὅλον αὐτό τόν καιρό.

Ἐνα πράγμα μόνο μᾶς στεναχώρησε σ' αὐτό τό τεῦχος καί σοῦ ζητοῦμε νά κάνεις κάτι!

Εἶναι γνωστή πλέον σήμερα ἡ καταστροφική δράση τῆς Ἀστρολογίας, τόσον γιατί

α) συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν «ἀπόκρυφων τεχνῶν», εἶναι δηλαδή κλάδος τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί ἀποτελεῖ βασικό ἐργαλεῖο τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου (New Age) ὅσον καί γιατί

β) ἐνισχύει τή δεισιδαιμονία στύς ἀστήρικτους ἀνθρώπους καί γίνεται εὐκαιρία γιά μεγάλες ἀπάτες καί καταστροφές. Πρόσφατες ἔρευνες καί στόν Τύπο ἐνισχύουν αὐτή τήν θέση.

Θά σοῦ χρωστούσαμε, λοιπόν, χάρι, ἂν δέν δημοσίευσες ὑλικό Ἀστρολογίας στό μέλλον, κάτι πού γνωρίζουμε ὅτι θά χροποιοῦσε καί χιλιάδες ἀνθρώπους, πού θέλουν νά βρῖσκονται κοντά στήν Ἐκκλησία καί σέ διαβάζουν.

Ἄς μήν παρασυρόμαστε ἀπό τοῦς διάφορους συμμοῦς καί ἀπό τή λανθασμένη ἀντίληψη ὅτι κάποια πράγματα «πουλᾶνε», ἐνῶ στήν πραγματικότητα δυσσαρεστοῦν τοῦς ὀρθά σκεπτόμενους καί ὑποβιάζουν τό ἐπίπεδο τοῦ περιοδικοῦ.

Γ.Β.

Βέροια, 15 Δεκεμβρίου 2003

Κύριε συντάκτη,

Σᾶς γράφουμε αὐτό τό γράμμα γιά νά σᾶς συγχαροῦμε γιά τήν ἔκτακτη δουλειά σας! Τό Περιοδικό «Διάλογος» εἶναι ὅ,τι πῶ ὄραϊο μπορεῖ νά διαβάσει κανεῖς τήν σήμερον ἡμέρα γιά τήν πῶ σωστή ἐνημέρωση. Τό διαβάζω κάθε φορά πού μοῦ τό στέλνετε καί τό δίνω πάντα καί σέ φίλους, πού μέ χαρά περιμένουν νά τοῦς τό δώσω!

Συγχαρητήρια γιά τό πολύτιμο ἔργο σας, συνεχίστε ἔτσι, σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ!

Υ.Γ. Θά σᾶς παρακαλοῦσα ἐάν ἔχετε τήν εὐγενή καλοσύνη νά τό διανεῖμετε καί σέ ἄλλες τρεῖς φίλες μου πού μέ μεγάλη χαρά θά τό δεχόντουσαν. Τέτοια περιοδικά, πρέπει νά βρῖσκονται στά σπίτια ὅλων μας.

Ι. Λ.

Ραδιοφωνικές ἐκπομπές

Ἀπό τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,5 FM, μεταδίδονται οἱ ἐξῆς ἐκπομπές:

- 1) Ὁρθόδοξη Μαρτυρία καί Ζωή. Κάθε Τρίτη 7 - 7.30 μ.μ. Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ π. Κυριακός Τσουρός (Γραμματεὺς τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων).
- 2) Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστεως. Κάθε Τετάρτη 5-6 μ.μ. Παραγωγός: Π.Ε.Γ. (Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν προστασία τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου). Παρουσιάστρια κ. Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.
- 3) Ἐκκλησία καί Αἱρέσεις. Κάθε Παρασκευή 5.30 - 6 μ.μ. Παραγωγός: Π.Ε.Γ., σέ συνεργασία μέ τή Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων. Παρουσιάστρια Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.
- 4) Ὁρθοδοξία καί κακοδοξία. Κάθε Παρασκευή 8.30 - 9 μ.μ. Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ Ἀρχιμ. π. Δανιήλ Γούβαλης.

Ἱστοσελίδα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

www.ecclesia.gr, e-mail: iera-synodos@ecclesia.gr

Ἱστοσελίδα τῆς Π.Ε.Γ.: www.ppu.gr.

Η ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τό βιβλίο αυτό απευθύνεται στό ευρύτερο κοινό καί έκθέτει τούς λόγους γιά τούς όποιους δέν πρέπει κανείς νά πιστεύει στήν αστρολογία.

Πέρα από αυτό αποδεικνύεται ότι τό αστρολογικό-άποκριφιστικό φρόνημα έχει απρόβλεπτες συνέπειες γιά τήν προσωπική οίκογενειακή καί επαγγελματική ζωή, όχι μόνον τών όπαδών τής αστρολογίας, αλλά έμμεσα καί όσων τήν απορρίπτουν.

Τέλος τό βιβλίο αυτό αποκαλύπτει τούς εθνικούς κινδύνους πού έμπερικλείει ή αστρολογική - άποκριφιστική εξάρτηση καί αποδεικνύει ότι οί δοξασίες τής αστρολογίας είναι άσυμβίβαστες πρός τήν ιδιότητα του όρθόδοξου χριστιανού. Είται τό βιβλίο αυτό μιά όρθόδοξη κριτική θεώρηση του θέματος. Τό συνιστοΰμε ιδιαίτερα γιά τή σημερινή εποχή, διότι τό καθιστά έξαιρετικά επίκαιρο ή προδο- λή σέ καθημερινή βάση αστρολόγων καί μέντιουμ από τά Μ.Μ.Ε.

Κυκλοφόρησε καί διακινείται από τήν ΠΕΓ (τηλ. 01-6082271) τό βιβλίο τής μοναχής Άντωνίας, *Νεοπεντηκοστιανοί στην Ελλάδα. Ο Χριστιανισμός τής Έλευθέρας Αποστολικής Έκκλησίας Πεντηκοστής (ΕΑΕΠ)*, Άθήνα 1999.

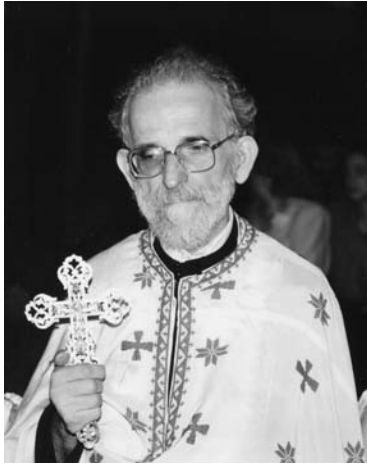
Πρόκειται γιά πολύ χρήσιμο βοήθημα γιά όσους έχουν έμπλακή σέ αίρεση Νεοπεντηκοστιανών καί ιδίως στην προαναφερόμενη ομάδα πού διαθέτει εφημερίδα καί ραδιοσταθμούς σέ όλη τήν Ελλάδα. Η συγγραφέας ασχολείται επί πολλά χρόνια μέ τή βοήθεια σέ περιπτώσεις θυμάτων τής πλάνης τών Νεοπεντηκοστιανών ή όποία δημιουργεί πολλές δυσάρεστες οίκογενειακές καταστάσεις, προβλήματα στα παιδιά, ακόμη καί διαζύγια, όπως αναφέρεται στα πορίσματα τής ΙΑ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως.

Έξαιρετικά επίκαιρο έχει καταστεί στίς μέρες μας τό βιβλίο «Θρησκευτική Έλευθερία» (υπότιτλος: Όρθόδοξη Άπάντηση σέ άντιορθόδοξες θέσεις) του Ν. Σταυριανίδη, Πρωτοδίκη Διοικητικών Δικαστηρίων καί Διπλωματούχου DEA στό Δημόσιο Δίκαιο καί DEA στή Φιλοσοφία του Δικαίου. Τό βιβλίο αυτό τό εξέδωσε τό 1996 καί τό διακινεί ή ΠΕΓ, τηλ. 01-6082271· οί δέ εισπράξεις διατίθενται γιά τούς σκοπούς τής.

Στό βιβλίο αυτό απαντώνται, ήδη από τό 1996, μέ έπιχειρήματα τά ζητήματα πού τέθηκαν πρόσφατα από τήν Κίνηση γιά τόν άποχριστιανισμό του ελληνικού κράτους. Άπό τή θεματολογία του βιβλίου: Η νομική σημασία του Προοίμιου του Συντάγματος (τό Προοίμιο δέν άναθεωρείται), ή προστασία τών όρθοδόξων χριστιανών ως συνταγματική ύποχρέωση τών όργάνων τής πολιτείας, ή θρησκευτική εκπαίδευση, ή προστασία τών άτομικών δικαιωμάτων τών έτεροδόξων καί έτεροθρήσκων χωρίς προσβολή τών άντιστοίχων δικαιωμάτων τών όρθοδόξων χριστιανών, τά έγκληματικά δόγματα νεοφανών αίρέσεων, νομική θεματολογία κ.ά.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. **Αντωνίου Αλεξίουπούλου**

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή.
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life.
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας.
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καὶ Ὁρθοδοξία.
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ'.
6. Πεντηκοστῖανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση.
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρούισμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ'.
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία.
9. Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β'.
10. Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση.
11. Ντοκουμέντα γιὰ τίς αἱρέσεις καὶ τὴν παραθρησκεία.
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμου τοῦ Ἐωσφόρου.
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικὲς Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
14. Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων.
15. Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροι κλπ. (τεύχη 1-20).
16. Νεοσατανισμός, ὀρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση.
17. Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν.
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας.

20. Προβληματική καὶ στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας.
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπρούκλιν, τόμοι Α', Β' καὶ Γ'.
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιὰ τὴν οἰκογένεια.
23. Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀκόμη συνιστοῦμε

24. Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὀλοκληρωτικὲς πνευματικὲς ἐξαρτήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως, Ἀλίαρτος 20-26.9.1995.
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτική Ἐλευθερία, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστῖανοὶ στήν Ἑλλάδα, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
28. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, Σχεδιάσμα Ὁρθόδοξου Κατηγήσεως, Ἀθήνα 2002, ἔκδ. ΠΕΓ.
29. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Σαηεντολογία. Γνωστή θρησκεία ἢ παραθρησκεία; Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.
30. Λεωνίδου Ι. Φιλιππίδου. Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.
31. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ;», Δ' ἔκδοση, Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιὰ τὴν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς 1998 (τηλ. 23710-41880).
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφóρου Τσιάνκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντική, κοινωνική καὶ νομική ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου 1998.
3. Α' Εὐρωπαϊκὴ συνδιάσκεψη - Καταστροφικὲς λατρεῖες καὶ ψυχο-ομάδες, Λεμεσός 2000, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-5725-712839).
4. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μία πραγματικὴ ἀπειλή, ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ.: 2310-222.511).

Τὰ παραπάνω βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν θρῖσκετε τὰ βιβλία 1-31, μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στήν ΠΕΓ, τηλ. (210)6082271 & (210)6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ νά μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α .....

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: ..... Όνομα: .....
Όδος: ..... Αριθμός: ..... Τ.Κ.: .....
Πόλη: ..... Τηλ.: .....

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλλον

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί καί αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει νά μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: ..... Όνομα: .....
Όδος: ..... Αριθμός: ..... Τ.Κ.: .....
Πόλη: ..... Τηλ.: .....

* Συμπληρώνεται σέ περίπτωση αλλαγής διεύθυνσας ή έγγραφης νέου παραλήπτου.